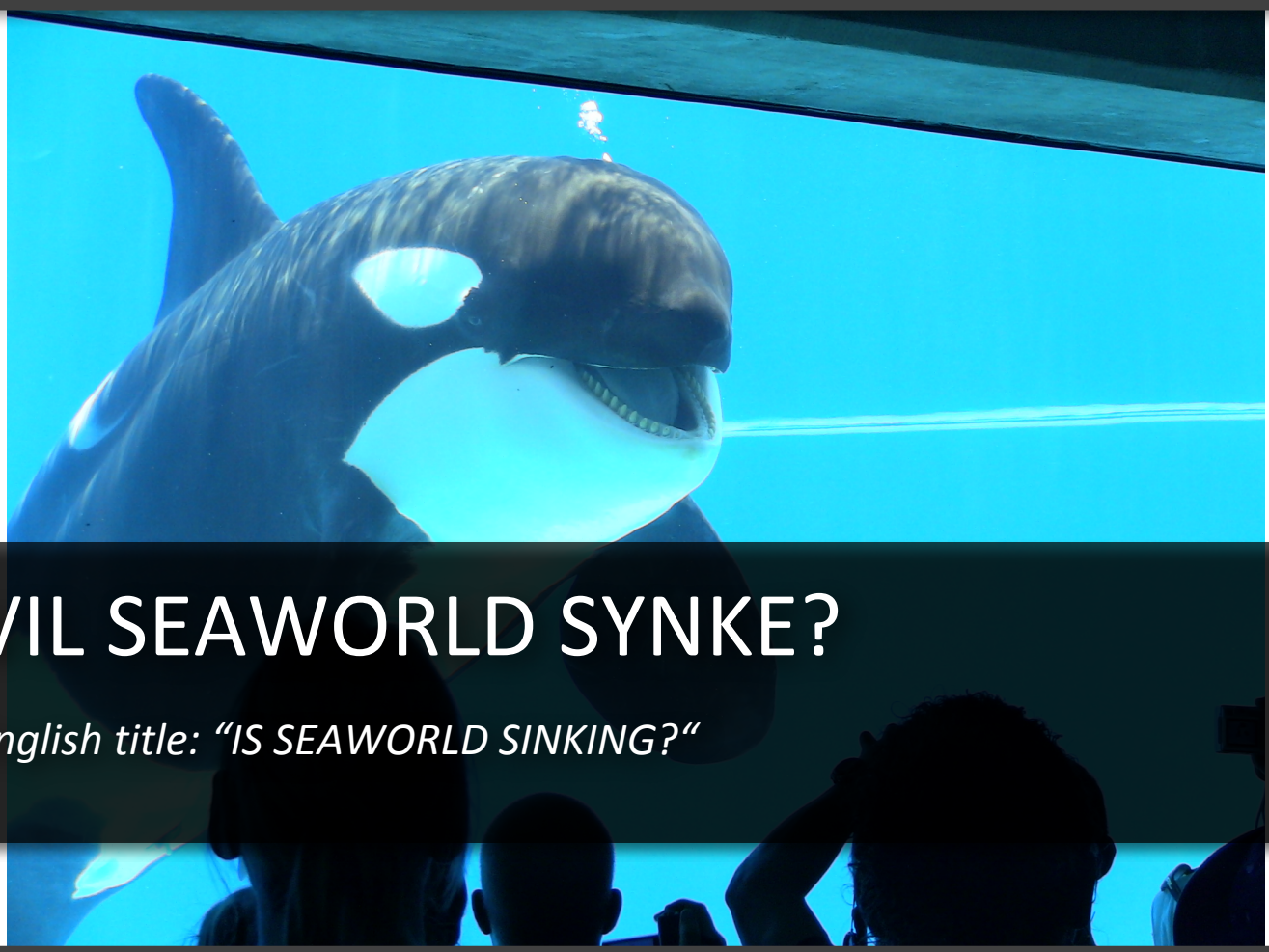

VIL SEAWORLD SYNKE?

English title: "IS SEAWORLD SINKING?"

DISKURSANALYSE GENNEM EN INSTITUTIONEL OPTIK

Cecilie Louise Barsøe Nielsen

Afhandling på cand. merc. (kom.), efterår 2015

Afleveringsdato: 17. august 2015

Vejleder: Thomas Tøth

Satsenheder: 181.932 / 79,97 sider

COPENHAGEN BUSINESS SCHOOL

SUMMARY

In the end of year 2013 the global financial conglomerate J.P. Morgan issued an analysis of SeaWorld's annual report *(11, Businessweek, 2014)*. The analysis showed that SeaWorld had suffered a loss of $15.9 million due to lower than expected admissions.
Several sources argued that the lack of admissions was caused by numerous airings of the documentary movie Blackfish, which takes a critical view on SeaWorld's captivity of their killer whales.

Besides causing a drop in profitability, Blackfish also caused the legitimacy of SeaWorld to plunge. Based on this situation the problem statement of the thesis is derived: How has media exposure as a result of Blackfish and its effects influenced on the media's and SeaWorld's discourses, and how can SeaWorld regain legitimacy in the new discursive institutional context?
To answer the problem statement, Fairclough's theory of critical discourse analysis is used.
The social constructivist approach of Fairclough entails a dialectic relation between discursive and non-discursive elements. This relation allows an analysis of how the articulation of various phenomenons can create and sustain social tendencies and normative truths in the social context.

Through the optic of Fairclough it is thus possible to examine how Blackfish has influenced the discources concerning SeaWorld. Fairclough argues that it is in the relation between discursive and social structures that the possibility of social transformation exists. It is in this particular relation that the discursive elements reproduce or transform the discourse order to create social transformation. To examine this process, institutional theory is used. Institutional theory considers organizations as social rules, which regulate the interaction between individuals within a defined social system. As a result, some institutional forms and practices are considered legitimate while others become or remain illegitimate.
To answer how SeaWorld can regain legitimacy, institutional theory is used to identify whether a change in the perceived legitimacy of SeaWorld's organizational structures or processes has occurred.

In the analysis of the discursive elements it is concluded that SeaWorld has changed from using a ’victim-discourse’ to a ’reality-discourse’ after the release of Blackfish in year 2013. Before the release of the documentary movie, SeaWorld was entirely complying with the surrounding context’s norms and rules. In the communication after Blackfish’s release, SeaWorld suddenly tries to influence the public opinion by combating the norms and rules in the social context that threatens the organization.
Similarly, a shift in the media discourses is identified. Before year 2013 the media used a ’relation-discourse’. Presumably as a consequence of Blackfish leading to a change in the social structure, the media’s discourse changed towards a more dramatic and theatrical discourse.

To answer how SeaWorld can regain legitimacy in the future, SeaWorld is recommended to use a decoupling strategy. Decoupling entails SeaWorld to externally fulfill the surrounding context’s norms and rules. Decoupling is considered as a strategic opportunity for SeaWorld in relation to abide the contextual legitimizing norms and rules externally, while internally not incorporating the strategic components to the same extent.

INDHOLDSFORTEGNELSE

SUMMARY **3**

INDHOLDSFORTEGNELSE **5**

INDLEDNING **9**

Introduktion til organisationen SeaWorld Parks & Entertainment 9

Drab i SeaWorld 10

Dokumentarfilmen "Blackfish" 10

Lovforslaget, der kan drukne SeaWorld 11

Problemstilling **12**

Læsevejledning **13**

TEORI **15**

Hvorfor anvende diskursanalyse? 15

Hvad er diskursanalyse? **16**

Præsentation af diskursanalytiske tilgange **17**

Faircloughs inspiration 17

Diskursive og ikke-diskursive elementer 18

Fravalget af Laclau og Mouffe 19

Althussers interpellationsprocesser 10

Distancering mellem diskursive og ikke-diskursive elementer 22

Faircloughs tre niveauer 23

Opsummering og kritik af valget af Faircloughs kritiske diskursanalyse 24

Den eksistentielle hermeneutiske refleksivitetsproblematik 27

Institutionel teori – det tredje niveau **28**

Institutionel teori som ramme eller detalje? 29

Selvfølgelighedens landskab 30

Valg af institutionelle tilgange **32**

Valg af DiMaggio og Powell samt Christine Olivers tilgange 32

Valg af Meyer og Rowans tilgang 33

Kombinationen af flere teorier inden for det institutionelle felt 34

METODE **36**

Diskursanalysens afsæt 36

Empiri **38**

Den udvalgte empiri 38

Præsentation af empiri **39**

Selektionskriterier 40

Validitet, generaliserbarhed og reliabilitet 42

Genanvendeligt design **43**

Samspillet mellem teori og empiri **44**

ANALYSE **45**

Diskursanalyse **45**

Polariserede empiriske felter 46

FØRSTE ANALYSENIVEAU: LINGVISTISK ANALYSE **47**

Ordvalg 47

Affinitet og interaktionel kontrol 53

Delkonklusion af første analyseniveau **58**

ANDET ANALYSENIVEAU: DEN DISKURSIVE PRAKSIS **59**

Diskurser, interdiskursivitet og intertekstualitet 62

Konklusion af diskursanalysen **65**

TREDJE ANALYSENIVEAU: INSTITUTIONEL TEORI SOM SOCIAL PRAKSIS **67**

Institutionel teori 67

Acquiescence 68

Compromise 69

Avoidance 70

Defiance 71

Manipulation 72

Opsamling 73

ANALYSEDISKUSSION 74

Diskursive resultater fra et institutionelt perspektiv 74

Hvordan kan SeaWorld omgå presset i fremtiden? 78

KONKLUSION 83

LITTERATURLISTE 87

BILAG 1 92

WELLS FARGO SECURITIES – Faldende aktiekurs 92

BILAG 2 93

WELLS FARGO SECURITIES – Faldende besøgstal 93

BILAG 3 94

SeaWorld - "Today's Press Conference" 94

BILAG 4 95

SeaWorld - "Our Killer Whale Care" 95

BILAG 5 97

Whale And Dolphin Conservation - "Free Corky" 97

BILAG 6 100

PETA – "Ex-SeaWorld Trainers Expose Orca Abuse" 100

BILAG 7 101

SeaWorld – "The Truth Is In Our Parks And People" 101

BILAG 8 ……107

SeaWorld – "It's a Conversastion With You In Mind" 107

BILAG 9 ……109

SeaWorld – "This New Partnership Means Better Protection For Wild Killer Whales" 109

BILAG 10 ……111

Takepart – "SeaWorld's Worst Nightmare: Calif. Lawmaker to propose Ban on Orcas in Captivity" 111

BILAG 11 ……117

CommonDreams – "Enough Abuse: Close SeaWorld" 117

BILAG 12 ……121

Politiken – "Spækhugger-dokumentar går tæt på drabet i SeaWorld" 121

INDLEDNING

Introduktion til organisationen SeaWorld Parks & Entertainment

I år 1964 grundlagde George Millay, Milt Shedd, Ken Norris og David DeMott en undervandsrestaurant, som - ud over mad - serverede liveshows med nogle af verdens største havpattedyr *(1, SeaWorld, 2015)*. Konceptet blev en hurtigvoksende succes. På under et år havde restauranten udviklet sig til en marine zoologisk have på hele 85.000 kvadratmeter i San Diego, Californien *(ibid.)*. En opstartsinvestering på $1,5 million muliggjorde ansættelsen af 45 medarbejdere, adskillige delfiner, søløver samt to saltvandsakvarier. I løbet af det første år havde SeaWorld mere end 400.000 besøgende *(ibid.)*.

Gennem SeaWorld Parks & Entertainments (fremover omtalt som SeaWorld) 50 år lange historie, har parken opbygget en diversificeret portefølje med cirka 86.000 havdyr *(ibid.)*. I dag har organisationen 21.000 ansatte fordelt over 12 marineparker i USA, hvoraf hovedparten er beliggende i Californien. Alle parkerne tilbyder interaktion med havdyr som øresvin, spækhuggere og søløver på tæt hold. Parkerne indeholder forlystelser, hoteller og restauranter, som alle er bygget op omkring havlivet og i særdelshed SeaWorlds hovedattraktion - shows med verdens største delfinart, spækhuggeren.

På det amerikanske forlystelsesmarked findes også temaparkerne Six Flags, der, ligesom SeaWorld, tilbyder shows med delfiner og spækhuggere. Six Flags markedsfører sig på at være verdens største operatør af forlystelsesparker, og lader rekorden om verdens hurtigste rutchebane blive hovedattraktionen i parkerne. Ud over Six Flags og SeaWorld findes der flere forlystelsesparker som eksempelvis Universal Studios, Disney World, Legoland og diverse zoologiske haver med mere. Disse parker adskiller sig dog fra SeaWorlds hovedattraktion ved ikke at have spækhuggere *(2, FDM Travel, 2015)*. SeaWorld er således den eneste parkkæde, hvis hovedattraktion er spækhuggershows.

Drab i SeaWorld

I februar 1991 faldt spækhuggertræneren Keltie Byrne i et bassin med tre spækhuggere *(3, SeaWorld of Hurt, 2014)*. Hvalerne trak Keltie ned på bunden af bassinet og holdt hende fast, til hun druknede. Keltie blev det første af tre mennesker, som blev dræbt af den tilfangetagne spækhugger Tilikum. SeaWorld argumenterede for, at Kelties død var en konsekvens af, at træneren havde bundet sit hår op i hestehale – hvilket Tilikum opfattede som legetøj.
Efter det første dødsfald besluttede SeaWorld, at ingen måtte befinde sig i vandet med Tilikum. Som en konsekvens af SeaWorlds restriktion blev de efterfølgende dødsfald i år 1999 og år 2010 klassificeret som ofrenes eget ansvar, da de - ifølge SeaWorld - havde handlet imod organisationens restriktioner *(4, The Truth About Blackfish, 2014)*.
De tre dødsfald og SeaWorlds efterfølgende kommunikation omkring hændelserne skabte røre blandt ofrenes pårørende, dyrevelfærdsorganisationer og hvalentusiaster *(5, IMDB, 2014)*. Eksperter mente, at Tilikums aggressive opførsel var højst unormal og skyldtes posttraumatisk stress som følge af mange år i fangenskab. Flere eksperter understregede over for både SeaWorld og medierne, at der aldrig er dokumenteret en hændelse, hvor en spækhugger har gjort skade på et menneske i det fri *(ibid.)*. Det fik kritikken til at vælte ned over SeaWorld. Satiretegninger og logomanipulation som ”$eaWorld”, ”Abusement parks” og ”SeaWorld of Hurt” *(6, The Cove, 2014)* blev en del af hverdagen i kommunikationen omkring organisationen. Den nu 34-årige spækhugger Tilikum udfører stadig tricks i SeaWorld *(1, SeaWorld, 2015)*.

Dokumentarfilmen ”Blackfish”

Oven i den negative kritik af SeaWorld efter dødsfaldene udgav filminstruktør Gabriela Cowpertwaite dokumentarfilmen ”Blackfish” på Sundance Film Festival i januar 2013 *(7, Blackfish Movie, 2014)*. Filmen fokuserer på konsekvenserne af at holde havpattedyr som spækhuggere i fangenskab. Forstærket af den allerede eksisterende kritik af SeaWorld fik Blackfish hurtigt stor succes i offentligheden *(ibid.)*. SeaWorlds reaktion på filmen var dog langt fra offentlighedens. SeaWorld hævdede, at: *”Blackfish is inaccurate and misleading and, regrettably, exploits a tragedy. SeaWorld rescues, rehabilitates and returns to the wild hundreds of wild animals every year, and commits millions of dollars annually to conservation and scientific research*.” *(8, Ecowatch, 2014)*. Hvaleksperter og dyrevelfærdsorganisationer svarede igen på SeaWorlds reaktion med argumentet om, at SeaWorld aldrig havde rehabiliteret en spækhugger til det fri *(9, The Orca Project, 2014)*. Det medførte beskyldninger om, at SeaWorld forsøgte at mislede den offentlige meningsdannelse gennem direkte løgne. Organisationen meddelte, at de ikke længere ville kommentere på spørgsmål vedrørende Blackfish *(1,*

SeaWorld, 2015). Alligevel publicerede SeaWorld kort efter en pressemeddelelse ved navn ”The Truth About Blackfish”, der havde til formål at afkræfte flere hovedpointer i den succesfulde film *(ibid.)*.

I slutningen af år 2013 blev en undersøgelse foretaget af finans- og bankkoncernen J.P. Morgan *(11, Businessweek, 2014)*. Undersøgelsen viste, at SeaWorld havde lidt et tab på $15,9 millioner. Ifølge J.P. Morgan skyldtes det primært, at parkernes besøgstal var faldet med fem procent i de første ni måneder af år 2013. SeaWorlds CEO, James Atchison, argumenterede for, at det økonomiske tab og lavere besøgstal var en konsekvens af kombinationen af en stigning i billetpriserne samt dårligt vejr *(ibid.)*. Ifølge J.P. Morgans undersøgelse stod det klart, at SeaWorld under alle omstændigheder havde lidt et væsentligt tab på både økonomi- og legitimitetskontoen.

Lovforslaget, der kan drukne SeaWorld

Som en reaktion på dokumentaren Blackfish introducerede den californiske politiker og forbundsmand, Richard Bloom, lovforslaget ”The Orca Welfare and Safety Act” i marts år 2014 *(12, Take Part, 2014)*. Lovforslaget vil ulovliggøre at holde spækhuggere i fangenskab i Californien og dermed tvinge SeaWorld til at rehabilitere alle spækhuggere til det fri. Richard Bloom argumenterede for lovforslaget med udtalelsen *”There is no justification for the continued captive display of orcas for entertainment purposes* (…) *These beautiful creatures are much too large and far too intelligent to be confined in small, concrete tanks for their entire lives. It is time to end the practice of keeping orcas captive for human amusement."(13, USA Today, 2014)*. SeaWorlds talsmand, David Koontz, kritiserede Richard Bloom for at associere sig med ekstreme dyrevelfærdsaktivister og argumenterede for, at SeaWorld er en ansvarlig, bæredygtig og reflekterende forretning *(ibid.)*. Offentliggørelsen af Richard Blooms lovforslag fik SeaWorlds aktier til at falde syv procent på én dag *(14, FOX Business, 2014)*. Trenden har indtil dags dato fortsat sin nedgang og fluktuerer nu på det laveste niveau nogensinde siden børsnoteringen i april 2013 *(Bilag 1, Wells Fargo Securities den 9. februar, 2015)*

Problemstilling

Drabet af tre mennesker, udgivelsen af dokumentarfilmen Blackfish samt det efterfølgende lovforslag blev i indledningen identificeret som de hændelser, der har haft størst indflydelse på SeaWorld og SeaWorlds institutionelle kontekst de seneste år. Hændelsernes afgørende betydning kommer til udtryk ved, at SeaWorld de seneste år har haft i gennemsnit cirka 24.000.000 antal besøgende om året *(Bilag 2, Wells Fargo Securities den 9. februar, 2015)*. Efter tre år i træk med stigende antal gæster faldt besøgstallet mellem første kvartal af 2013 og første kvartal af 2014 med 13% *(ibid.)*. Det pludselige brud med flere års økonomisk fremgang viser, at SeaWorld er kommet under et økonomisk- og legitimitetsmæssigt pres omkring år 2013. Ifølge rapporten fra Wells Fargo Securities skyldes nedgangen hovedsageligt CNN's talrige visninger af Blackfish i oktober og november 2013 *(ibid.)*. På baggrund heraf og grundet konsekvenserne af filmens visninger anses Blackfish som den hændelse, der har fået den negative omtale af SeaWorld til at kulminere. Det interessante i henhold til denne afhandling er, hvordan mediepåvirkningen som et resultat af filmen i sig selv samt den mediebevågenhed, filmen har afkastet, har påvirket SeaWorlds egne og omkringliggende diskurser.

Med udgangspunkt i ovenstående problemstilling undersøges følgende i afhandlingen:

- **Hvilken indflydelse har Blackfish-filmen haft på mediernes diskurs omkring SeaWorld og herved på SeaWorlds legitimitet?**
- **Hvordan har SeaWorld diskursivt responderet på selvsamme?**
- **Hvordan kan SeaWorld genvinde legitimitet i forhold til den nye diskursive kontekst?**

Den britiske diskursteoretiker Norman Fairclough argumenterer for, at samfundet afspejles i vores sprog og sproget i vores samfund *(Fairclough, 1995)*. Dette dialektiske forhold bliver et centralt fundament for afhandlingen. For at undersøge hvordan de ændrede organisatoriske forhold har påvirket diskurserne, bliver kommunikationen i og omkring SeaWorld interessant. Det dialektiske forhold medfører, at en eventuel ændring i den samfundsmæssige kontekst må komme til udtryk i kommunikationen og omvendt. For at identificere ændringer i kommunikationen i og omkring SeaWorld er det derfor væsentligt at undersøge både SeaWorlds egen kommunikation samt kommunikationen i den organisatoriske kontekst. Det følgende delspørgsmål understøtter således første og andet delspørgsmål i problemformuleringen:

- Er der sket en ændring i SeaWorlds egne og de omkringliggende diskurser fra før og efter Blackfishs udgivelse?

Læsevejledning

Med udgangspunkt i ovenstående problemformulering præsenteres den relevante teori i det indledende afsnit ”Teori”. I teoripræsentationen diskuteres de overordnede rammer for og samspil mellem de anvendte og fravalgte teorier inden for afhandlingens teoretiske felter. Afhandlingens videnskabelige afsæt defineres ligeledes i teoriafsnittet (se begrundelse herfor senere*)*. Efterfølgende redegøres der for den udvalgte empiri i afsnittet ”Metode”. Empirien diskuteres med fokus på fordele og ulemper samt fravalg. Som en afslutning på metodeafsnittet overvejes afhandlingens validitet og generaliserbarhed.

Med udgangspunkt i afhandlingens videnskabelige ståsted eksekveres selve diskursanalysen inklusiv den sociale praksis i afsnittet ”Analyse”. Den udvalgte empiri belyses gennem en teoretisk optik. På baggrund af analysen og de konklusioner, der må findes, foretages en reflekterende analysediskussion med henblik på at sammenholde resultater fra diskursanalysen med hinanden og i henhold til den sociale praksis. Denne sammenholdelse er afgørende for at kunne analysere eventuelle forskelle og ligheder i SeaWorlds og mediernes kommunikation fra før og efter Blackfishs udgivelse. Med udgangspunkt i de eventuelle ændringer diskuteres SeaWorlds mulige strategi i fremtiden ud fra et teoretisk perspektiv.

Afslutningsvis summeres afhandlingens hovedpointer og resultater i en konklusion.

Figuren på den efterfølgende side viser sammenkædningen af afhandlingens dele og afsnit. Figuren er en grafisk opsummering af læsevejledningen og har til formål at øge læsevenligheden for modtageren.

Afhandlingens design

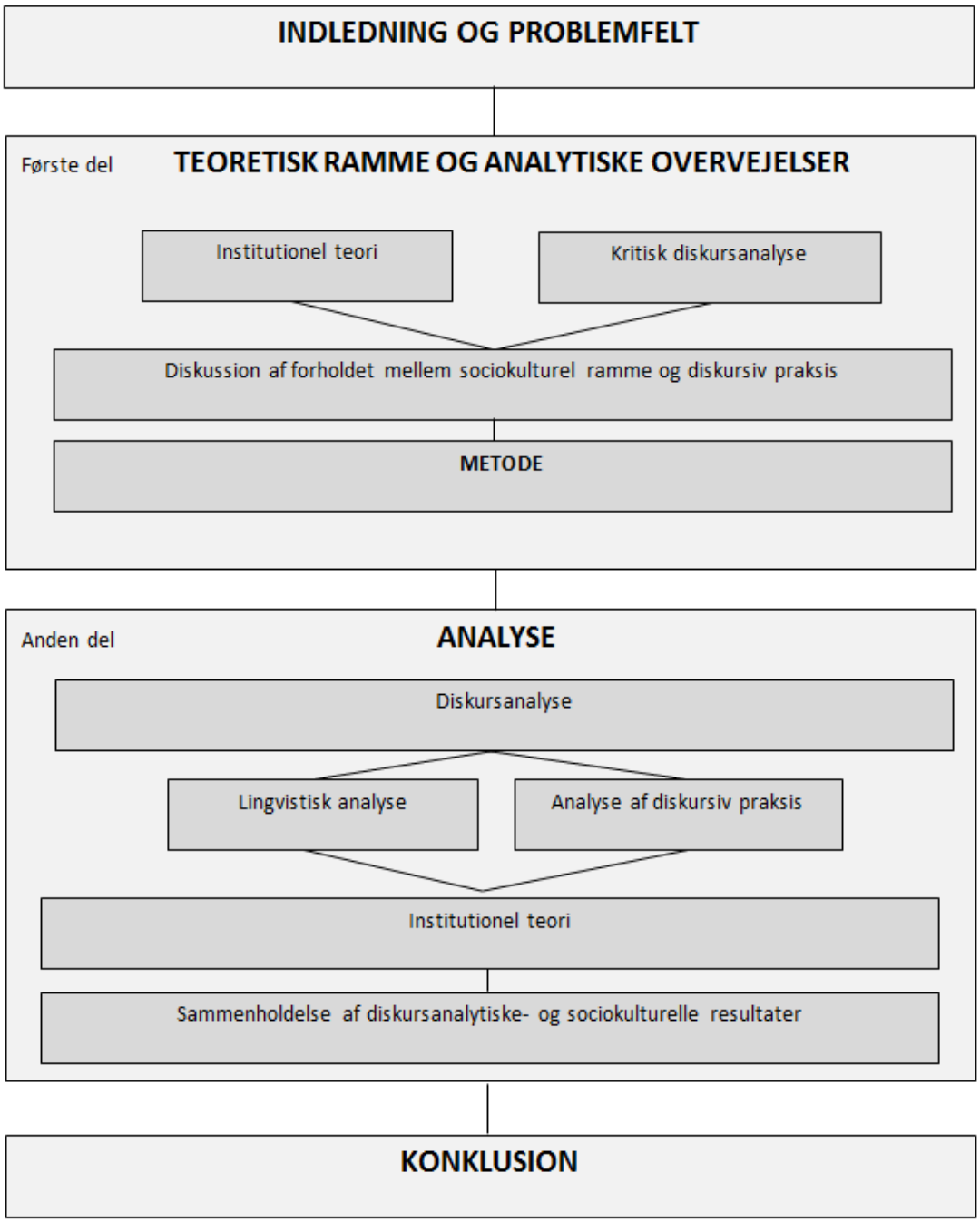

Figur over afhandlingens opbygning

TEORI

I dette afsnit diskuteres den anvendte samt fravalgte teori i afhandlingen.
For at øge læsevenligheden præsenteres mindre begreber ikke i dette teoriafsnit, men defineres og beskrives derimod efterhånden som de benyttes gennem analyseafsnittet.

Hvorfor anvende diskursanalyse?

"Uanset hvilket samfundsvidenskabeligt område vi fokuserer på, er det, der falder i øjnene, forandringer. Det er ofte forandringer, der berører og stiller spørgsmålstegn ved mere grundlæggende værdier, til det vi kigger på's konstitutive karakterer." (Åkerstrøm, 1999: 9). Citatet af Niels Åkerstrøm Andersen fortæller, hvordan vi ofte erfarer, at vores kategoriske betegnelser ikke slår til. Ofte peger begreber og ord bagud mod en samfundsorden, der ikke længere er. Ifølge Åkerstrøm analyserer vi således fremtiden med fortidens standarder. Begrebernes utilstrækkelighed bør få os til at træde et skridt baglæns for at kigge på selve kategorierne, deres konstruktion, historie og placering på de områder, vi fokuserer på *(Åkerstrøm, 1999)*. Når diskursanalyse anvendes til at belyse denne afhandlings problemformulering, går vi fra at se på problemfeltet fra kategorien selv og spørger i stedet til dets historiske tilblivelses- og transformationsbetingelser. Ved at tage dette blik synes der at tegne sig en ny form for spørgen, der ikke blot spørger til handlinger på et givent felt, men spørger til feltets måde at spørge på, og som spørger til betegnelsernes, problematikkernes, argumenternes og interessernes fremkomst. Gennem diskursanalyse bliver det muligt at forstå hvordan virkeligheden formuleres gennem sproget, hvordan italesættelsen af fænomener opstår og hvordan problematikker kan forstås og løses. Ved at anvende diskursanalyse til at analysere denne afhandlings problemstilling, bliver det muligt at klarlægge hvordan forskellige aktører gennem sproget italesætter forskellige meninger og forståelser af fænomener inden for det sociale felt. Sproget bliver således et konkret og analyserbart udtryk for en social kamp om at definere, hvordan et fænomen skal forstås. Diskursanalyse gør det muligt at afdække den magt, der ligger i sproget, samt hvordan der ofte ubevidst for den enkelte afsender kan forekomme definitioner af begreber og situationer, som har konsekvenser for alle involverede aktører i den pågældende sociale praksis.

Hvad er diskursanalyse?

Diskurs og diskursanalyse er defineret og fortolket på utallige måder. Overordnet kan diskurs defineres som *"En bestemt måde at tale om og forstå verden eller et udsnit af verden på" (Jørgensen & Philips, 2010, 9)*. Inden for det diskursanalytiske felt findes flere forskellige fortolkninger, hvoraf udvalgte præsenteres i denne afhandling.

Fælles for de diskursanalytiske tilgange er, at de trækker på strukturalistisk sprogfilosofi *(Jørgensen & Philips, 2010)*. Den strukturalistiske sprogfilosofi hævder, at vores adgang til virkeligheden altid går gennem sproget. Sproget anses ikke blot som en kommunikationskanal, men derimod som en mekanisme, der samtidigt konstituerer og konstitueres af den sociale verden. Således skabes der repræsentationer af virkeligheden. Dermed menes ikke, at den fysiske virkelighed ikke findes – den får blot sin betydning gennem diskurs *(ibid.)*.

Selvom diskursanalyse kan anvendes på flere forskellige empiriske områder, kan diskurs ikke sættes ind i en hvilken som helst teoretisk ramme *(ibid.)*. I diskursanalyse er teori og metode knyttet sammen. Første trin bliver derfor at acceptere de grundlæggende filosofiske betingelser for at benytte diskursanalyse som metode i empiriske undersøgelser. Diskursanalyse som teori og metode indeholder ontologiske og epistemologiske præmisser for sprogets rolle i den sociale konstruktion af verden. Herunder hører retningslinjer for teoretiske og metodologiske modeller samt specifikke teknikker til sproganalyse.

Diskursteoriens anskuelse af virkeligheden som værende mere eller mindre identisk med vores sproglige konstruktioner er afgørende for formen af denne afhandling. Da diskurs på en og samme tid er konstituerende og konstitueret, er socialkonstruktivisme som afhandlingens videnskabelige paradigme givet på forhånd. Af denne årsag er diskussionen af afhandlingens videnskabelige ståsted flyttet til teoripræsentationen. Kombinationen af teori og socialkonstruktivisme giver samtidig mulighed for at belyse aspekter af den valgte teori, som ikke vil være muligt gennem ren diskursiv teori alene (se mere i efterfølgende afsnit).

Præsentation af diskursanalytiske tilgange

I dette afsnit redegøres der for udvalgte teorier inden for det diskursanalytiske felt. Norman Fairclough anses som repræsentant for den kritiske diskursanalyse *(Jørgensen & Philips, 2010)*. Derfor indledes teoripræsentationen med en introduktion til Fairclough, der anvendes som referenceramme i forhold til de øvrige teoretikere.

Faircloughs kritiske diskursanalyse er kendetegnet ved, at virkeligheden er konstitueret gennem sproget og menneskets egen virkelighedsopfattelse *(Fairclough, 1995)*. Diskurs anses dermed som værende en social konstruktion *(ibid.)*. Ifølge Fairclough baseres kritisk diskursanalyse på sammenhængen mellem det valgte sprogbrug og de samfundsmæssige strukturer, diskursen omgives af. Ved at sætte disse funktioner i sammenhæng argumenterer Fairclough således for, at forholdene gensidigt påvirker hinanden. Gennem vekselvirkningen mellem eksempelvis en tekst og de omkringliggende samfundsmæssige strukturer bliver det muligt at forstå tekstens funktion, tilblivelse og referenceramme *(ibid.)*.

Faircloughs inspiration

En af Faircloughs største inspirationskilder er den franske filosof og diskursfader, Michel Foucault. Foucault var interesseret i at afdække hvilke udsagn, der bliver accepteret som meningsfulde og sande i en bestemt historisk epoke *(Foucault, 1969)*. Foucault følger den generelle socialkonstruktivistiske præmis om, at viden ikke bare er en afspejling af virkeligheden. Sandheden er en diskursiv konstruktion, og hvad der er sandt eller falsk afgøres af forskellige vidensregimer *(ibid.)*. Formålet er således at afdække strukturen i disse forskellige regimer. Fairclough følger Foucaults tilgang ved at anse diskurser som noget forholdsvis regelbundet, der begrænser, hvad der giver mening. En af de centrale forskelle på Fairclough og Foucaults teoretiske retninger er, at Foucault tenderer mod at identificere ét vidensregime i hver historisk epoke *(ibid.)*. Fairclough argumenterer derimod for, at det diskursanalytiske felt er et langt mere konfliktfyldt billede, hvor forskellige diskurser eksisterer sideløbende og kæmper om at blive den dominerende diskurs *(Fairclough, 1995)*.

I Foucaults arkæologiske afdækning af meningsfulde udsagn kan der identificeres en lighed med Faircloughs hypotese om, at diskurser identificeres i den sociale praksis kontinuerligt med, at den sociale praksis identificeres i diskurserne. Overordnet deler Fairclough også Foucaults hypotese om, at viden ikke blot er en afspejling af virkeligheden, men derimod en diskursiv konstruktion, som både forandrer og forandres af omkringliggende strukturer.

Diskursive og ikke-diskursive elementer

Ifølge Faircloughs kritiske diskursanalyse eksisterer der en social struktur i samfundet bestående af både diskursive og ikke-diskursive elementer *(Fairclough, 1995)*. På baggrund af distanceringen mellem diskursive og ikke-diskursive elementer kan diskursanalyse alene således ikke forklare samfundsmæssige processer. Faircloughs tilgang til analyse er derfor en tekstorienteret diskursanalyse kombineret med en social analyse, der trækker på makro- og mikrosociologiske praksisser *(Fairclough, 1995)*. Denne kombinationsanalyse kaldes "Faircloughs tredimensionelle model" og deles op i tre niveauer; tekst, diskursiv praksis og social praksis *(ibid.)*. Disse niveauer vil blive uddybet efter præsentationen af de øvrige udvalgte diskursanalytiske tilgange.

Som nævnt ovenfor skelnes der i Faircloughs kritiske diskursanalyse mellem diskursiv- og social praksis, således at diskursbegrebet koncentrerer sig om tekst, tale og andre semiologiske systemer *(Fairclough, 1995)* (se uddybning heraf i det efterfølgende afsnit "Distancering mellem diskursive og ikke-diskursive elementer"). I Ernesto Laclau og Chantal Mouffes diskursteoretiske tilgang skelnes der imidlertid ikke mellem diskursive og ikke-diskursive elementer (*Laclau og Mouffe, 2002)*. Med Laclau og Mouffes tilgang menes ikke, at der kun findes tekst og tale, men derimod at alle praksisser må anses som værende diskursive. Således findes der, modsat Fairclough, ikke noget dialektisk forhold mellem diskurs og noget andet, og diskurs er derfor fuldt ud konstituerende for vores verden. Udgangspunktet i Laclau og Mouffes diskursteori er, at alting er kontingent, og diskurser og artikulationer kan derfor altid være anderledes. Laclau og Mouffe definerer artikulation som *"en sammenkædning af forskellige elementer, hvorved disse elementer modificeres" (Laclau og Mouffe, 2002: 52)*. Det væsentlige i denne definition i forhold til Faircloughs teori er ordet *modificering*. Hvis elementer modificeres af at indgå i en anden sammenhæng, hvad vil kernen af disse elementer så være? Det kan godt være, at det givne element har forskellig mening i forskellige diskurser. Men elementet må som minimum have en midlertidig form for kerne af fælles kongruent betydning, da det ellers ikke ville kunne opnå nogen form for betydning ved indgåelse i en sammenhæng. Det vil selvsagt betyde en differentiering mellem kernen som essens og dens ydre foranderligheder. I så fald må vi jo være i stand til at trække grænsen mellem hvad der er essentielt og hvad der er foranderligt – men dermed må grænsen i sig selv være essentiel, hvilket ikke vil kunne lade sig gøre. Hvis grænsen derimod er foranderlig, kan grænsen imidlertid heller ikke være essentiel; for hvis det er foranderligt, hvad der er essentielt, så er selv det essentielle foranderligt.

Laclau og Mouffe søger at konkludere på den uendelige diskussion ved at definere, at grænsen ikke lader sig trække på nogen universel måde *(Laclau og Mouffe, 2002)*. Hvis artikulation er mulig, må ethvert element være artikuleret hele vejen. Der er således ingen lag, der undgår artikulationernes modificeringer *(ibid.)*. Det giver mulighed for at vende tilbage til Laclau og Mouffes tanke om, at alt er diskursivt. I lyset af diskussionen af grænsen mellem essens og foranderlighed, betyder dét, at alt er diskursivt, at alt er modificeret gennem artikulation.
I modsætning mener Fairclough, at ikke alle individer har lige adgang til at artikulere elementer på nye måder *(Fairclough, 1995)*. Diskurs er ofte underlagt begrænsninger, som ikke stammer fra det diskursive niveau, men fra strukturelle afhængighedsforhold (som eksempelvis kan være bestemt og afhængig af den sociale praksis). Gennem Faircloughs optik kan det argumenteres, at når Laclau og Mouffe anser alt som flydende og alle muligheder som åbne, risikerer de at overse strukturelle begrænsninger og dermed at overvurdere muligheden for forandring.

Fravalget af Laclau og Mouffe

For at begrunde fravalget af Laclau og Mouffes teori findes det nødvendigt at inddrage Faircloughs begreb 'diskursorden'. Fairclough definerer diskursorden som en kompleks og modsætningsfyldt konfiguration af diskurser og genrer inden for det sociale område *(Fairclough, 1995: 66)*. Diskursordenen er således en summering af de diskurstyper, der benyttes inden for et socialt domæne. Inden for diskursordenen kan der være forskellige diskursive praksisser, hvorigennem teksten både produceres og fortolkes *(Fairclough, 1995)*. Med andre ord kan diskursordenen ses som et system, der minder om diskurs selv, ved på samme tid at forme og formes af sprogbruget. Når eksempelvis en kommunikationsmedarbejder hos SeaWorld rutinemæssigt anvender en given diskurs, trækkes der samtidig på et system bestående af diskursordenen - og dermed reproduceres systemet. Diskursordenen bliver således både struktur og praksis (*Fairclough, 1995)*. Selv om diskursordenen sætter begrænsninger for, hvad der kan tales om og ud fra, er diskursordener ifølge Fairclough åbne for forandringer, hvis der indblandes andre diskursordener.
Et eksempel kan være de danske sygehuse og hospitaler, som anvender forskellige diskursive praksisser, der tilsammen udgør sundhedssystemets diskursorden. Lad os for eksemplets skyld antage, at en velfærdsdiskurs har været dominerende indtil nu. Denne velfærdsdiskurs indgår nu i en kamp med andre diskurser - eksempelvis en liberalistisk forbrugerdiskurs, som tidligere ellers tilhørte de mere kapitalistiske markeders diskursorden. Således promoverer sygehuse og hospitaler deres sundhedsydelser, som om de er varer, der appellerer til patienter som individuelle forbrugere frem for som en homogen gruppe af borgere. Dette kan ses som et

eksempel på kampen om den dominerende position inden for en given diskursorden; diskursordenen er åben for forandring, hvis der indblandes andre diskursordener. Kampen om at blive den dominerende diskurs bliver således på samme tid en afspejling af og en drivkraft i en forandring af den sociale praksis. Diskursordenen bliver et socialt rum, hvor forskellige diskurser til dels dækker det samme felt, som de på samme tid konkurrerer om at indholdsudfylde på hver sin måde *(Fairclough, 1995)*. Laclau og Mouffe giver ikke eksplicit et tilsvarende begreb til at beskrive hvordan et potentielt eller faktisk område for diskursiv konflikt bør behandles. Dog indfører Laclau og Mouffe begrebet 'diskursiv formation'. Ifølge Jørgensen og Philips er problemet, at formålet med begrebet forbliver uklart, da det blot introduceres og ikke efterfølgende anvendes hos forfatterne selv (*Jørgensen & Philips, 2010)*.
Der gøres opmærksom på, at grundet det socialkonstruktivistiske udgangspunkt bestemmer genstanden ikke i sig selv de teoretiske og metodiske valg. Snarere er det sådan, at den filosofiske og teoretiske ramme er med til at konstruere genstandsfeltet på en bestemt måde. Den diskursanalytiske ramme må altså opbygges i en vekselvirkning med genstandsfeltet, hvor man både er klar over og redegør for, hvordan rammen har skabt genstanden og genstanden rammen. Hvis der arbejdes inden for Laclau og Mouffes diskursteoretiske ramme, er man ofte nødt til at foretage en del 'oversættelsesarbejde' *(Jørgensen & Philips, 2010)*. Ifølge Laclau og Mouffe er al socialitet diskursivt konstrueret, og teorier, der anerkender andre logikker end de diskursive, må oversættes til diskursive termer for at passe ind i den socialkonstruktivistiske ramme. Denne pointe understøtter yderligere fravalget af Laclau og Mouffes teori, for hvis det i denne afhandling eksempelvis viser sig gavnligt at anvende ikke-diskursive logikker, skal disse på forhånd oversættes til Laclau og Mouffes diskursive univers.

Althussers interpellationsprocesser

I den modsatte side af det diskursanalytiske felt (hvad angår anskuelsen af diskurs som konstituerende eller konstitueret), findes blandt andre den marxistiske filosof Louis Pierre Althusser *(Althusser, 1971)*. Althusser argumenterer for, at diskurser appellerer til individet som ideologisk subjekt gennem en interpellationsproces. Interpellation betegner den proces, hvorved sproget konstruerer en social position for individet og dermed gør det til et ideologisk subjekt *(Althusser, 1971: 174)*. Althusser anvender selv eksemplet om et individ, der går ned ad gaden og bliver anråbt af en politimand. Individet reagerer ved at vende sig om, og anerkender dermed, at råbet er rettet mod ham. Derved interpelleres individet som subjekt gennem processen *(Althusser, 1971)*. Eksemplet viser, hvordan subjekt og ideologi knyttes. Accepterer læseren (eller individet) sin rolle som tekstens eller talens modtager, tilslutter han eller hun sig den

tiltænkte subjektposition, som interpelleringen har skabt, og reproducerer dermed samtidig ideologien om sig selv som subjekt *(ibid.)*.

Althusser antager, at subjekter bliver interpelleret i bare én subjektposition *(Althusser, 1971)*. Netop denne pointe er årsagen til, at Althussers teori fravælges i denne afhandling. For hvad er formålet med, at der findes flere forskellige diskurser, hvis subjektet ikke kan udsættes for dem? Endnu et kritikpunkt af Althusser er forudsætningen om, at modtageren altid accepterer sin subjektposition og dermed bliver til ideologisk subjekt uden mulighed for modstand. Ved at positionere subjektet uden mulighed for effektiv modstand kan Althusser kritiseres for samme punkt som Laclau og Mouffe; Althusser medtænker ikke, at tekstens egenskaber sætter grænser for, hvordan den kan fortolkes af modtagerne, og tager således ikke hensyn til eventuelle diskursive begrænsninger for betydningsproduktionen.

Som tidligere nævnt argumenterer Fairclough for, at betydning delvist skabes i fortolkningsprocessen *(Fairclough, 1995)*. Tekster har derfor potentiale for flere betydninger, som vil kunne modsige hinanden. Fairclough tager afstand fra Althussers syn ved at anskue de konkurrerende elementer eller betydningspotentialer som en udfordring af den dominerende diskurs' betydning. Netop de alsidige betydningspotentialer skaber en usikkerhed, som forsyner folk med ressourcer til at gøre modstand. Den dominerende diskurs kan dermed aldrig vide sig sikker. Ifølge Fairclough er pladsen som dominant ikke stabil, men derimod modsætningsfuld og afvekslende *(Fairclough, 1992: 93)*. Kampen om pladsen som dominerende diskurs giver os derved en måde, hvorpå diskursiv praksis kan ses som et aspekt af selvsamme kamp, der bidrager til reproduktion eller transformation af den diskursorden, den indgår i *(Fairclough, 1995)*. Således bevæger vi os igen tilbage til Laclau og Mouffes syn på artikulation, da der i deres begreb 'modificering' kan identificeres et fællestræk med Faircloughs syn på forandring gennem artikulation; diskursiv forandring finder sted, når elementer artikuleres på nye måder.

Ovenstående overvejelser bidrager til tanken om, at diskursanalysens ærinde ikke er at finde ud af, hvordan virkeligheden egentlig er bag diskurserne. Udgangspunktet er derimod, at vi aldrig kan nå virkeligheden uden om diskurserne, og det er derfor diskursen i sig selv, der udgør genstanden for analyse. Ved at anvende Faircloughs kritiske diskursanalyse frem for Laclau og Mouffes eller Althussers bliver formålet at arbejde med det skrevne for at undersøge hvilke mønstre, der er i udsagnene, samt hvilke sociale konsekvenser forskellige diskursive fremstillinger af virkeligheden har.

Distancering mellem diskursive og ikke-diskursive elementer

Som nævnt i præsentationen af Fairclough eksisterer der en social struktur i samfundet bestående af både diskursive og ikke-diskursive elementer *(Fairclough, 1995)*. Den sociale struktur forstår Fairclough som sociale relationer i samfundet som helhed og i bestemte institutioner. Fairclough argumenterer for, at analyse af diskurs udelukkende kan anvendes på lingvistiske elementer som eksempelvis tekst *(ibid.)*. Fairclough distancerer dog ikke eksplicit mellem diskursive og ikke-diskursive elementer (se kritik heraf i efterfølgende afsnit "Kritik af Fairclough"). Derfor bliver det i operationaliseringen af Faircloughs tilgang vanskeligt at afgøre, om analysegenstanden har social eller diskursiv karakter.
Det findes afgørende som minimum at foretage en analytisk skilning mellem diskursive og ikke-diskursive elementer i henhold til denne afhandling. I Faircloughs værk *"Discourse and Social Change" (1992)* giver Fairclough udtryk for en mulig distancering med et eksempel: praksisser, der primært er ikke-diskursive, er for eksempel den fysiske praksis, der indgår i bygningen af en bro, mens praksisser som eksempelvis kommunikationsplanlægningen af konstruktionen af broen primært er diskursive *(Fairclough, 1992, 66ff)*. Da Fairclough med ordet 'primært' selv lægger op til, at skellet ikke er afgørende og dermed kan modificeres, kan dette skel danne grundlag for distanceringen mellem diskursive og ikke-diskursive elementer i afhandlingen.

Ud fra det kritiske diskursanalytiske retning menes det, at når vi forsøger at begribe og forstå, sker det gennem en sprogliggørelse af vores adfærd. Således må forståelsesprocessen ske både i og gennem sproget. Ifølge Philipsen og Jørgensen er en af hovedpointerne inden for det kritiske diskursfelt, at vi anvender sprog til at knytte an til vores fælles netværk af begreber, hvor vi indlejrer vores egen forståelse i vores omgivende samfund *(Philipsen og Jørgensen, 2010)*. Ifølge en diskursanalytisk optik er grænserne for, hvordan noget kan forstås i konstant forandring, da de diskursive- og sociale strukturer ændrer sig og dermed også ændrer det, der kan forstås og siges. Ved at definere tekst og tale som diskursive elementer, må Fairclough anskue sprogliggørelsen som noget diskursivt. Da begrebs-og sprogliggørelsen er foranderlig, er den umiddelbare viden og forståelse af verden forskellig på forskellige historiske tidspunkter og i forskellige kulturelle sammenhæng. Hvis forståelsen af en eventuel ændring i det sociale felt (det ikke-diskursive) kan opstå i selve sprogliggørelsen (det diskursive) af selvsamme, må det sociale og diskursive mødes i netop denne proces. Det sprogliggjorte må derfor være mødestedet for det sociale og det diskursive – og må derved ligeledes være adskillelsen. Således lader jeg, i denne afhandling, grænsen mellem det diskursive og ikke-diskursive trække ved selve sprogliggørelsen af det sociale.

Faircloughs tre niveauer

Det første niveau af den tredimensionelle model består af en lingvistisk analyse af ordvalg, grammatik og tekststruktur *(Fairclough, 1995)*. I henhold til afhandlingens problemstilling vil første trin være en analyse af sprogbruget i den udvalgte empiri. Faircloughs andet analyseniveau består af en analyse af den diskursive praksis, i hvilken de anvendte diskurser identificeres og beskrives *(ibid.)*. Efter at have identificeret de anvendte diskurser sammenholdes og kobles empirien med hinanden.

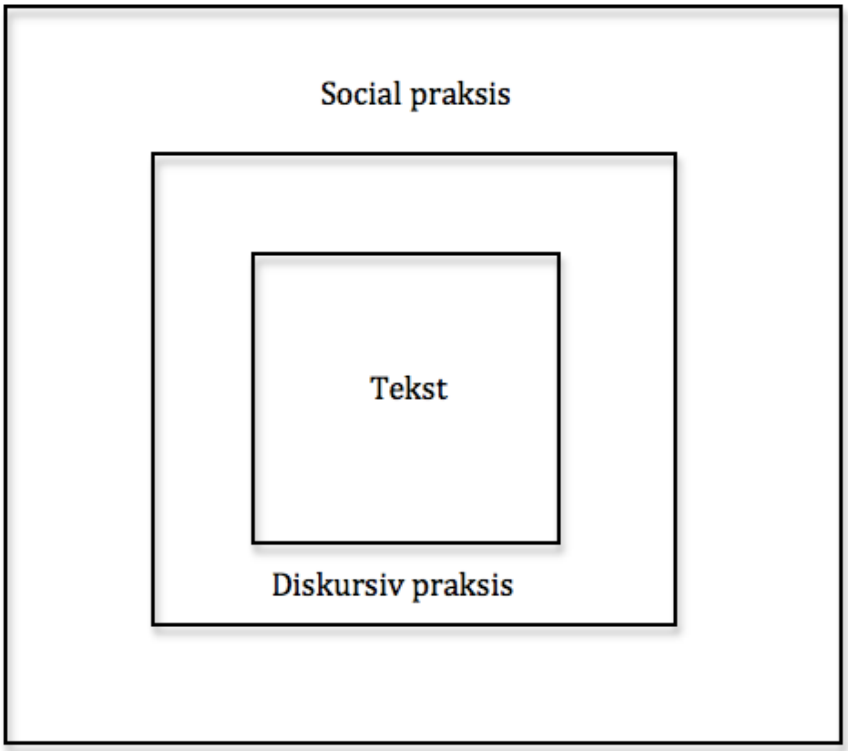

Faircloughs tredimensionelle model (1995)

Det dialektiske forhold mellem analyseniveauerne medfører, at når afhandlingen beskæftiger sig med de lingvistiske elementer, beskæftiger den sig samtidig med den diskursive praksis og omvendt. Niveauerne udgør dog forskellige faser i Faircloughs tredimensionelle model *(Fairclough, 1995)*, hvorfor de adskilles analytisk i afhandlingen. I det tredje niveau - den sociale praksis - ændres perspektivet til at fokusere på samfundet i generelle træk. Fairclough fremsætter ikke nogen faste rammer for analysen af den sociale praksis *(jf. efterfølgende afsnit "Den eksistentielle hermeneutiske refleksivitetsproblematik som kritik af Fairclough")*.
Den gensidige påvirkning mellem sociale praksisser og diskurs betyder, at nogle fænomener fungerer efter andre logikker end diskurserne og dermed må undersøges med andre redskaber end diskursanalytiske *(Fairclough, 1995)*. Ved at kontekstualisere de diskursanalytiske

resultater i den sociale praksis bliver Faircloughs begreb 'diskursorden' igen relevant. Som tidligere nævnt benytter Fairclough begrebet til at undersøge, hvordan der gennem social og diskursiv praksis trækkes på andre diskursordener med henblik på at reproducere eller transformere den sociale praksis *(Fairclough, 1995)*. Men ifølge Fairclough findes der også andre elementer, som har betydning for reproduktionen og transformationen. I forlængelse af diskursorden introducerer han begrebet 'interdiskursivitet' *(ibid.)*. Ved interdiskursivitet forstås at teksten refererer til andre diskurser og diskurstyper, der har betydning for produktionen *(ibid.)*. Sammenhængen mellem diskursorden og interdiskursivitet har således afgørende betydning for den praktiske anvendelse af Faircloughs model i denne afhandling. Sammenhængen gør det muligt at relatere niveauerne til hinanden og sammenholde empirien med henblik på at identificere eventuelle interdiskursiviteter, der måtte opstå som effekt af forskellige diskursordener.

Opsummering og kritik af valget af Faircloughs kritiske diskursanalyse

Som det blev argumenteret i indledningen er det relativt pludselige pres på SeaWorld skabt via historiske og sociale processer og må derfor være konstant foranderligt. Afhandlingen funderes dermed ud fra en socialkonstruktivistisk tilgang, hvori denne forandringsproces anses som central *(Fuglsang & Olsen, 2007)*. Socialkonstruktivismen baseres på konstruktionen og at denne er historisk skabt af mennesker gennem social praksis *(ibid.)*. Ligesom SeaWorld påvirkes af den institutionelle kontekst, der omgiver organisationen, må de, ved indgåelse i socialkonstruktivismens dialektiske forhold, ligeledes kunne påvirke sine omgivelser. Således bliver socialkonstruktivismen grundlag for, hvordan SeaWorld påvirker og påvirkes af de omkringliggende strukturer og samfundsskabte interesser og omvendt.

Inddragelsen af Faircloughs socialkonstruktivistiske diskursteori er relevant, da den giver mulighed for at belyse det konstituerende og konstituerede ved både organisationen og den institutionelle kontekst. Jævnfør socialkonstruktivismens syn på det gensidigt påvirkelige forhold, kan italesættelsen skabe og opretholde bestemte sociale tendenser og normative sandheder i samfundet *(Fairclough, 1995)*. Ved at påtage sig et kritisk diskursanalytisk blik, tager denne afhandling udgangspunkt i det dialektiske forhold, hvor diskursen anses som værende både konstituerende og konstitueret på samme tid. Det dialektiske forhold gør, at diskursen bliver en reproduktion af en allerede eksisterende social praksis, samtidig med at diskursen former den pågældende praksis *(ibid.)*. Anvendelsen af Fairclough er dermed et oplagt valg til at belyse de samfundsmæssige strukturer omkring SeaWorld samt hvordan strukturen

udtrykkes i de udvalgte afsenderes diskurser – og ligeledes hvorvidt der er sket en ændring heri omkring år 2013.

Med henblik på diskurs som konstitueret eller konstituerende kan Laclau og Mouffe argumenteres for at repræsentere den ene side af det diskursanalytiske felt, hvor Althusser repræsenterer den modsatte. Et fællestræk mellem disse to yderligheder er opfattelsen af diskurs som et enestående element – i Laclau og Mouffes ende af skalaen er diskurs alt, og i Althussers er diskurs intet. Denne forskel kan konkretiseres ved at indsætte de forskellige diskursanalytiske tilgange på et kontinuum. I venstre side ses diskurs som fuldt ud konstituerende for det sociale, og i højre side opfattes diskurserne som afspejlinger af sociale indretninger.

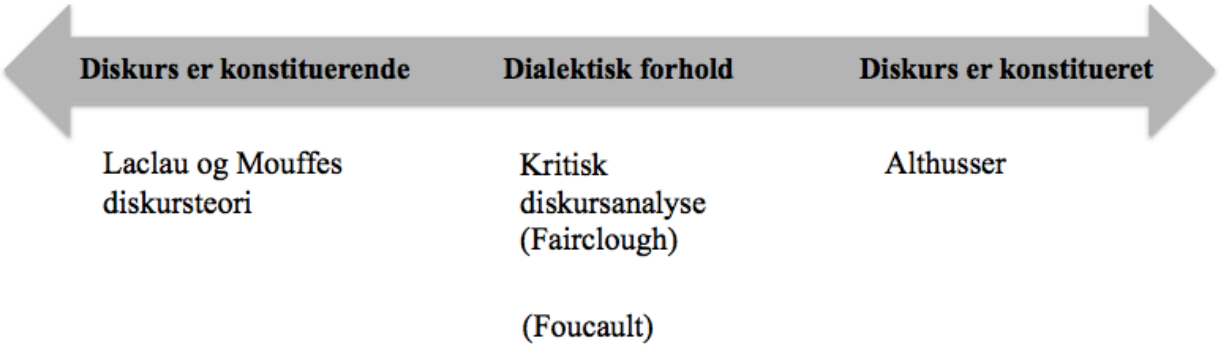

Figur: Kontinuum over diskursanalytiske tilgange

Ovenstående skematiske opstilling reducerer teoriernes kompleksitet, og skal udelukkende anses som retningsvisende. Ligeledes er kontinuummet klassificeret som et overblik over diskursanalytiske tilgange, men det kan diskuteres, hvorvidt de højrestillede tilgange overhovedet kan kaldes diskursanalytiske. Hvis man som Althusser mener, at diskursen er determineret af noget andet og dermed blot er en mekanisk reproduktion af sociale praksisser, hvad er så formålet med at foretage en diskursanalyse?

Set i forhold til de ovenfor introducerede diskursteoretiske tilgange, ligger Faircloughs hovedinteresse i undersøgelsen af forandring. Konkret sprogbrug refererer altid tilbage til tidligere diskursive struktureringer og betydninger, der allerede er etableret *(Fairclough, 1995)*. Således mener Fairclough, at historiens indvirkning på en tekst og tekstens indvirkning på historien skabes ved at trække på tidligere tekster, hvorved processen bidrager til historisk udvikling og forandring *(ibid.)*. Fairclough anser denne intertekstualitetsproces som et udtryk for både stabilitet og ustabilitet, da forandringen skabes ved at trække på *eksisterende* diskurser. Modsat kritikken af, at Laclau og Mouffe risikerer at overvurdere muligheden for forandring,

anser Fairclough forandringsmulighederne i denne intertekstualitetsproces som værende begrænset af magtrelationer, som blandt andet sætter rammer for forskellige aktørers adgang til forskellige diskurser. Ved at sætte fokus på forandringsmuligheder under begrænsende betingelser, bliver det med Faircloughs tilgang muligt at undersøge, hvordan sammenførelse af elementer fra forskellige diskurser kan forandre de enkelte diskurser og dermed også den sociale og kulturelle omverden. På baggrund her af - og i relation til afhandlingens problemstilling - menes Fairclough at have opstillet den bedst egnede model til at beskrive forholdet mellem sprogbrug og den samfundsmæssige praksis ud fra et forandringsperspektiv. Som tidligere nævnt er kritikken af Faircloughs diskurstilgang, at grænserne mellem diskursanalysen og analysen af den sociale praksis ikke tydeliggøres. Som konsekvens heraf giver Fairclough ingen retningslinjer for, hvor meget social analyse der er tilstrækkelig, ej heller nogen bud på hvilke former for sociologisk teori, der bør anvendes. I metodeafsnittet diskuteres det hvordan dette kritikpunkt af Fairclough kan omgås i henhold til afhandlingen.

Den eksistentielle hermeneutiske refleksivitetsproblematik

"We are irrevocably merged with our world, already before any conscious reflection, and the polarization between a thinking subject and an object is therefore a dubious secondary construction." (Alvesson og Skölberg, 2009: 117). Med disse ord beskriver de svenske teoretikere Mats Alvesson og Kaj Skölberg de eksistentielle hermeneutikeres syn på adskillelsen mellem subjekt og objekt. Eksistentielle hermeneutikere interesserer sig for det, Alvesson og Skölberg kalder "being in the world". Ifølge Alvesson og Skölberg kan viden ikke adskilles fra den vidende: *"knowledge cannot be separated from the knower" (Alvesson og Skölberg, 2009: 119)*. Det medfører, at det centrale interessepunkt bliver at undersøge sin egen placering i verden, herunder også sin placering i forhold til genstandsfeltet. Det brede begreb "being in the world" fokuserer således på studiet af egen placering i konkrete situationer - eksempelvis min position som analytiker i forhold til denne afhandling.

Ud fra det eksistentielle hermeneutiske synspunkt, som denne afhandling uundgåeligt tager, bliver udfordringen ved Faircloughs analyse at se de diskurser, man selv er tæt på, som de socialt konstruerede systemer, de er. Ligeledes kan det være svært at forstå, at de principielt kunne have været anderledes. Ifølge den eksistentielle hermeneutik bliver man som analytiker en del af den kultur, der undersøges, og man deler mange af de selvfølgeligheder, der ligger i genstanden for analysen. Det er dog netop disse selvfølgeligheder, der bør afdækkes for at undersøge, hvorfor nogle udsagn naturligt accepteres som sande og andre ikke. Ifølge den socialkonstruktivistiske tilgang er vi nødt til at acceptere, at virkeligheden er socialt skabt og at sandheder er diskursivt producerede effekter.

I henhold til at undersøge min egen placering i forhold til denne afhandlings problemstilling, er ærindet ikke at finde ud af, hvad forskellige afsendere virkelig mener, eller at finde ud af, hvordan 'virkeligheden' egentlig er bag diskurserne. Udgangspunktet er jo netop, at vi aldrig kan nå virkeligheden udenom diskurserne, og det er derfor diskursen i sig selv, der udgør genstanden for analyse. Således bliver det en stringent anvendelse af teori og metode, der legitimerer den videnskabeligt producerede viden, denne afhandling resulterer i. Den eksistentielle hermeneutiske refleksivitetsproblematik bliver således et grundvilkår, som deles med alle andre, men ud fra det socialkonstruktivistiske udgangspunkt har jeg som analytiker den fordel, at jeg selv er bevidst om denne problematik og derved kan drage nogle metodiske konsekvenser af det i selve arbejdet. Eksempelvis har min personlige interesse for hvaler og i særdeleshed hvaler i fangenskab allerede haft afgørende indflydelse på valget af emne til denne afhandling. Det stiller uundgåeligt mig som analytiker i en forudbestemt rolle i forhold til valget af empiri, teori og selve designet af afhandlingen.

Institutionel teori – det tredje niveau

Hos Fairclough udgør den sociale praksis diskursanalysens ikke-diskursive elementer *(Fairclough, 1995)*. Som tidligere nævnt kan det tredje niveau ikke begribes af diskursanalyse alene, hvorfor det er relevant at inddrage anden teori. I det følgende afsnit præsenteres den valgte teori, som udgør Faircloughs tredje niveau.

Teoripræsentationen af den sociale praksis har til formål at redegøre for de grundlæggende begreber og pointer, som institutionel teori indeholder. Den sociale praksis vil fungere som en form for samfundsanalyse, der skal ses som rammen eller konteksten, hvori den udvalgte empiri er udformet.

Ifølge teoretikerne Mark Lorenzen, Ivar Friis og Tamás Vamosi betragter det institutionelle perspektiv organisationer som åbne systemer, der præges af forskellige former for ressourceafhængighed *(Lorenzen et al, 2009)*. Nogle af de mest indlysende eksempler på ressourceafhængighed er formentlig finansielle og materielle ressourcer. Institutionel teori udpeger dog endnu en central ressource for organisationer: legitimitet *(ibid.)*. I det institutionelle perspektiv argumenteres der for, at hvis en organisation betragtes som legitim, så vil øvrige ressourcer ligeledes tilfalde organisationen *(ibid.)*. Der argumenteres videre for, at der i det organisatoriske felt findes en række forestillinger om, hvordan en organisation bør indrette sig for at fremstå legitim. Forestillingerne tager form af normative krav, som organisationer via forskellige sociale processer indretter sig efter *(ibid.)*. Ifølge Lorenzen et al kan organisationer således opfattes som sociale regler, der regulerer samspillet mellem individer inden for et nærmere afgrænset socialt system. Institutionelle processer gør dermed nogle organisationsformer og -praksisser legitime, mens andre former, som ellers kunne synes hensigtsmæssige ud fra økonomiske og produktivitetsmæssige hensyn, bliver udelukket og betegnet som illegitime. Udgangspunktet bliver således et opgør med snæver økonomisk rationalitet *(ibid.)*. Derimod anses sociokulturelle normer og værdier for medbestemmende for menneskelig og organisatorisk adfærd. I det institutionelle perspektiv tildeles omgivelserne hermed en central rolle i forhold til organisationer. Hvis man vil forstå, hvad der sker inden for organisationen, bør man ofte søge forklaringen uden for organisation *(ibid.)*.

Institutionel teori som ramme eller detalje?

Institutionel teori giver ikke selv et eksplicit bud på, hvordan denne søgen bør angribes. Derimod stiller institutionel teori med sin brede overordnede tilgang sig selv som rammen, hvori anden teori kan anvendes for at forstå detaljen *(Lorenzen et al., 2009)*.

Ud fra en Faircloughiansk optik bliver det allerede i udformningen af problemformuleringen tydeligt, hvordan den tredimensionelle model strukturerer arbejdsgangen i diskursanalysen. Udgangspunktet er, at diskursive praksisser står i et dialektisk forhold til den sociale praksis; diskursen er altså socialt indlejret *(Fairclough, 1995)*. En diskursiv praksis' specifikke karakter er afhængig af den sociale praksis, som den er en del af. Derfor er den sociale praksis udgangspunktet for udformningen af problemformuleringen. For at indkredse den pågældende sociale praksis og formulere forskningsspørgsmålet trækkes der på den disciplin, der beskæftiger sig med netop den sociale praksis, som er udgangspunktet i afhandlingen. Ved samtidig at trække på diskursanalysen arbejdes der således tværfagligt for at undersøge relationerne mellem diskursiv praksis og social praksis *(ibid.)*. Og det er netop afhandlingens hovedformål – at vise forbindelserne mellem de diskursive praksisser og sociale- samt kulturelle udviklinger og strukturer for at kunne identificere eventuelle ændringer i diskurserne.
Den underliggende præmis er, at den diskursive praksis både afspejler og aktivt bidrager til social og kulturel forandring. Gennem Faircloughs optik vil denne afhandling således analysere den diskursive praksis i en bestemt organisation i lyset af institutionel teori. Den institutionelle teori bliver dermed den sociale kontekst, der danner rammen for diskursanalysen af den konkrete empiri.

Diskussionen om hvorvidt institutionel teori bør anses som rammen for diskurs eller omvendt, kan i denne afhandling bedst begribes ved at se på den grafiske fremstilling af Faircloughs tredimensionelle model (se afsnittet "Faircloughs tre niveauer"). Her fremstilles den sociale praksis som rammen om diskursanalyse, om end den sociale praksis og det diskursive gensidigt påvirker hinanden. Fairclough argumenterer på side 237 *(1992)* for, at det er i forholdet mellem diskursiv og social praksis, at undersøgelsen finder sine endelige konklusioner. Kun i relationen herimellem er det muligt at undersøge, om den diskursive praksis reproducerer diskursordenen, og dermed bidrager til at opretholde den sociale praksis, eller om diskursordenen transformeres, så der skabes social forandring. Derved kan diskursanalysen anskues som et værktøj til at begribe detaljen inden for rammerne af institutionel teoris konstituerede og konstituerende overordnede mekanismer.

Selvfølgelighedens landskab

Det institutionelle perspektiv peger på, at socialt skabte forestillinger er styrende for den måde, vi designer vores organisationer på *(Lorenzen et al, 2009).* For eksempel er en fremtrædende holdning i den vestlige verden, at ineffektive organisationspraksisser vil blive erstattet af økonomisk rationelle - og dermed mere effektive - systemer *(ibid.)*. Institutionel teori stiller spørgsmålstegn ved, om virksomheder overhovedet opfører sig økonomisk rationelt. Denne pointe understøtter refleksivitetsproblematikken, som blev defineret under kritikken af Fairclough. Ved at stille spørgsmålstegn ved et fænomen, som ellers er accepteret som naturligt og selvfølgeligt, bliver vi i stand til at forstå hvordan og hvorfor, fænomenet tages for givet.
Det institutionelle perspektiv betragter disse selvfølgeligheder som socialt skabte fænomener. En institution, som vi tager for givet, er et produkt af mellemmenneskelige, kommunikerede forestillinger *(ibid.)*. Eksempelvis kan forlystelsesparker som SeaWorld – ud fra et institutionelt perspektiv - anses som noget, der ikke er givet udefra, men derimod som en enhed, der er skabt og til stadighed skabes af social konsensus mellem mennesker.

Ifølge Lorenzen et al har flere teoretikere kritiseret det institutionelle felt for ikke at give et klart svar på, hvad der kan defineres som en institution. Begrebet 'institution' er gennem tiden blevet anvendt i flæng og til tider med meget forskellige betydninger *(Lorenzen et al, 2009)*. Nogle anvender begrebet til at referere til en særdeles stor organisation, mens andre anvender begrebet på sociologisk inspireret vis, hvor en institution er en organiseret og etableret fremgangsmåde *(ibid.)*. I værket "Institutions and Organizations" fra 1995 præsenterer William Richard Scott sin forholdsvis brede definition af en institution: *"Institutions consist of cognitive, normative, and regulative structures and activities that provide stability and meaning to social behavior." (Scott, 1995: 33)*. Scott argumenterer selv for, at den brede definition bør opdeles analytisk; for eksempel vil økonomer formentlig interessere sig mest for de regulative institutioner, hvorimod eksempelvis antropologer og sociologer vil fokusere på de kulturelle og kognitive institutioner som de forståelsesrammer, gennem hvilke vi skaber mening.
Denne brede definition kan kritiseres for ikke at være særlig anvendelig i forbindelse med analyse af en specifik problemstilling. For at kunne anvende definitionen og skildre analytisk mellem de forskellige typer af institutioner, er vi nødt til på forhånd at vide hvilket institutionsfelt, vi interesserer os for. Ved at 'vælge' det institutionelle felt som analytisk genstand, afskrives samtidig muligheden for at forholde sig åben over for eventuelle andre institutionelle former og pres fra øvrige institutioner. Som en pendant til denne kritik af Scott kan Christine Olivers artikel "Strategic Responses to Institutional Processes" fra år 1991

inddrages. Ifølge Oliver danner institutioner rammer for handling *(Oliver, 1991)*. I artiklen præsenterer Oliver forskellige responsstrategier, som organisationer kan anvende over for eventuelle eksterne pres. Et institutionelt pres er ifølge Oliver et komplekst socialt system, der både kan udstikke og fastholde adfærd. I forlængelse heraf definerer Oliver institutionel teori som: *"understanding of the behaviour of organizations in institutional contexts and under which organizations will resist institutionalization" (Oliver, 1991: 145)*. Derved afskærer Oliver sig fra det generelle bredere institutionelle perspektiv ved først og fremmest at beskæftige sig med den organisationssociologiske institutionalisme. I sin definition af institutioner indsætter Oliver organisationer som institutionelle aktører, og nærmer sig derved en klarere og mere analytisk applicerbar definition af, hvad en institution er, end hvad der eksempelvis ses hos Scott. Ved at belyse SeaWorlds problemstilling gennem Olivers optik kan det undersøges, hvordan legitimitetshensyn og social rationalitet påvirker virksomhedens praksisser og beslutninger. En af Olivers hovedpointer er, at organisationer kan vælge, hvordan de vil reagere på institutionelle pres *(Oliver, 1991)*. Oliver præsenterer fem hovedstrategier; Indvilligelse, Kompromis, Undvigelse, Trodsighed og Manipulation. Uddybning af strategierne finder sted under analysen.

Ifølge Lorenzen et al *(2009)* viser institutionelle studier, at organisationer bevarer praksisser, selv om de viser sig at være økonomisk ineffektive. Ved at kombinere Olivers organisationssociologiske institutionalisme med Lorenzen et als *(2009)* pointe om bevaring af økonomisk ineffektive praksisser, indeholder institutionel teori et opgør med forestillingen om økonomisk rationalitet som den eneste form for rationale. Kombinationen af Oliver og Lorenzen et al afskriver dog ikke rationalitet fuldkommen. Derimod åbner den teoretiske kombination op for, at andre hensyn og rationaler end det økonomiske kan influere organisationers praksisser, beslutninger og overlevelse. Det institutionelle blik gør det dermed muligt at undersøge, hvordan og hvorfor SeaWorld påvirker og påvirkes af den kontekstuelle omverden gennem forskellige institutionaliseringsprocesser.

Valg af institutionelle tilgange

Valg af DiMaggio og Powell samt Christine Olivers tilgange

I dette afsnit belyses fordele og ulemper ved valget og fravalget af teori til analyse af den sociale praksis.

Inden for institutionel teori skelnes der mellem neoinstitutionel teori og den ældre institutionelle teori *(Lorenzen et al, 2009)*. I den ældre institutionelle teori er fokus hovedsageligt på den individuelle organisation. Tilgangen anser institutionaliseringen som en interessekonflikt, der løses ved indgåelse af politiske kompromisser og fastlæggelse af de enkelte interessegruppers rettigheder *(ibid.)*. Fokus på den enkelte organisation (og institutionaliseringen heraf) må medføre, at alle organisationer er forskellige. I modsætning til den ældre tilgang argumenteres der med det neoinstitutionelle perspektiv for, at tilpasningsprocessen sker mellem forskellige organisationer inden for det samme organisatoriske felt. Denne proces kalder Paul DiMaggio og Walter Powell "isomorfi" *(DiMaggio og Powell, 1983)*.

DiMaggio og Powell anses som ophavsmændene af isomorfibegrebet *(Lorenzen et al, 2009)*. I deres artikel "The Iron Cage Revisited: Institutional Isomorphism and Collective Rationality in Organization Fields" *(DiMaggio og Powell, 1983)* defineres isomorfibegrebet som et centralt begreb for at forklare effekten af institutionalisering og institutionelle pres.

DiMaggio og Powell anser det organisatoriske felt som bestående af en forskelligartet samling af organisationer og andre agenter, der tilsammen bidrager til realiseringen af det pågældende felts produkter *(DiMaggio og Powell, 1983)*. Således giver DiMaggio og Powell - ligesom Oliver – en mere tydelig definition af institutioner, end det ses hos Scott. DiMaggio og Powell interesserer sig hovedsageligt for institutioners opståen og virkemåde. Som en implicit viderebygning heraf fokuserer Olivers artikel mere fremadrettet på aktive handlemuligheder. Hos Oliver er der derfor mindre fokus på de bagvedliggende strukturer og årsager til, hvad der kan have skabt en eventuel ændring i den institutionelle kontekst, end det ses hos DiMaggio og Powell. For at analysere et eventuelt skift i kommunikationen omkring SeaWorld i år 2013 anvendes DiMaggio og Powell som supplement til Olivers teori, hvor det findes nødvendigt gennem analysen. Kombinationen af teorierne giver mulighed for at belyse de forudgående årsager og mønstre, der kan have været medvirkende til at skabe en eventuel ændring i mediernes og SeaWorlds kommunikation.

Valg af Meyer og Rowans tilgang

Et tredje bidrag inden for den neoinstitutionelle teori er John Meyer og Brian Rowans artikel *"Institutionalized Organizations: Formal Structure as Myth and Ceremony" (1977).* Meyer og Rowan fokuserer på organisationstekniske- og institutionelle omgivelser ved at beskrive legitimitetshensyn og deres effekt på organisationsadfærd. De tekniske omgivelser styres af markedskræfterne, hvorimod de institutionelle omgivelser afspejler en socialt konstrueret virkelighed *(Meyer & Rowan, 1977).*

Meyer og Rowan fokuserer hovedsageligt på, hvordan formelle organisationsstrukturer opstår som refleksioner af rationelle institutionaliseringsbetingelser *(Meyer & Rowan, 1977)*. De strukturer, som organisationer anvender, tjener ikke blot rationelle hensyn - formålet er også symbolske- og legitimitetshensyn *(ibid.)*. Meyer og Rowan pointerer, at der eksisterer myter om rationalitet, effektivitet og fremskridt, som bevirker, at organisationer forventes at opføre sig rationelt. Ligesom det ses inden for det generelle institutionelle perspektiv, begrundes handlinger og valg ud fra forestillinger om, hvad der *opfattes* som værende rationelt. Det særlige ved Meyer og Rowans teori er, at rationalitet ikke er universelt, men derimod historisk, geografisk og kulturelt bestemt. Hovedargumentet er, at organisationer agerer på markeder, hvor de er underlagt bestemte forestillinger om, hvordan man bør handle og se ud for at blive opfattet som legitim *(Meyer & Rowan, 1977)*. På grund af disse forestillinger handler organisationer ikke altid økonomisk rationelt, men derimod med et formål om at legitimere organisationen udadtil. Meyer og Rowan argumenterer for, at organisationer kun optager institutionaliserede krav for at legitimere sig i forhold til deres omgivelsers opfattelse af, hvad der er legitimt. Med andre ord er der forholdsvis lille kobling mellem hvad, der fremføres officielt udadtil, og hvordan organisationen reelt agerer indadtil *(ibid.)*.

Mange formelle organisationsstrukturer opstår som refleksioner af rationelt institutionaliserede legitimitetskrav. Disse institutionelle regler fungerer som de myter, organisationer inkorporerer for at vinde legitimitet – og dermed ressourcer, stabilitet og forbedrede overlevelsesmuligheder *(Meyer & Rowan, 1977)*. Meyer og Rowan inkorporerer ligesom DiMaggio og Powell også isomorfiske processer i deres teori. Når organisationer inden for et felt udviser ensartede begreber og strukturer, er det ifølge Meyer og Rowan et udtryk for, at der florerer en legitimerende myte inden for det pågældende felt *(Meyer & Rowan, 1977)*. Gennem kollektive myter skabes der således isomorfiske processer med begrænsninger for, hvad der er effektivt, og hvad legitim organisationsadfærd er *(ibid.)*. Men myter er ikke altid sande. I nogle tilfælde kan

de endda være direkte modstridende med hinanden. Meyer og Rowan argumenterer dermed for, at organisationer reducerer graden af kontrol og koordinering gennem dekobling af struktur og aktivitet. Teoretikerne definerer dekobling som *"[...] decoupling enables organizations to maintain standardized, legitimating, formal structures while their activities vary in response to practial considerations" (Meyer & Rowan, 1977:357)*. Således kan dekobling anses som en strategisk mulighed for at efterleve kontekstuelle legitimerende myter udadtil, mens organisationen indadtil ikke inkorporerer myterne på samme vis.
Med udgangspunkt i de resultater, der findes i diskursanalysen, benyttes Meyer og Rowans teori i det sammenholdende afsnit til at diskutere, hvordan SeaWorld aktivt kan håndtere kravet om konformitet gennem strategiske handlingsmuligheder fremadrettet.

Kombinationen af flere teorier inden for det institutionelle felt

DiMaggio og Powell skriver: *"[...] bureaucratization and other forms of organizational change occur as the result of processes that make organizations more similar without necessarily making them more efficient." (DiMaggio & Powell, 1983: 147)*. Her illustreres isomorfi – som tidligere nævnt - som en ensliggørende proces, der tilpasser organisationerne i forhold til konteksten og hinanden. Ligeledes argumenterer Oliver i sin artikel: *"The purpose of this article is to identify the different strategic responses that organizations enact as a result of the institutional pressures toward conformity [...]" (Oliver, 1991; 145)*. Begge teorier forholder sig således til organisationer som fænomener, der tilpasses inden for det samme organisatoriske felt. Og med Meyer og Rowans citat: *"Organizations that incorporate socially legitimated rationalized elements in their formal structures maximize their legitimacy and increase their resources and survival capabilities." (Meyer & Rowan, 1977: 352)*, må alle tre teorier anses for at høre under den nyere neoinstitutionelle tilgang.
Ved at forholde den sociale praksis med de resultater, der findes i den lingvistiske analyse, tilkommer et ekstra element til institutionel teori som social praksis. Den lingvistiske analyse i særdeleshed fokuserer jo netop på den enkelte organisation og dennes institutionelle kontekst. I selve opbygningen af problemformuleringen indgår således implicit elementer af både diskursive og ikke-diskursive elementer – for disse forhold hænger jo behørigt sammen. Ved samtidigt at trække på diskursanalysen og den sociale praksis i besvarelsen af problemformuleringen kan konklusionen således findes i det tværfaglige felt i relationerne mellem det diskursive (omhandlende den pågældende organisation) og den sociale praksis (bestående af den institutionelle kontekst).

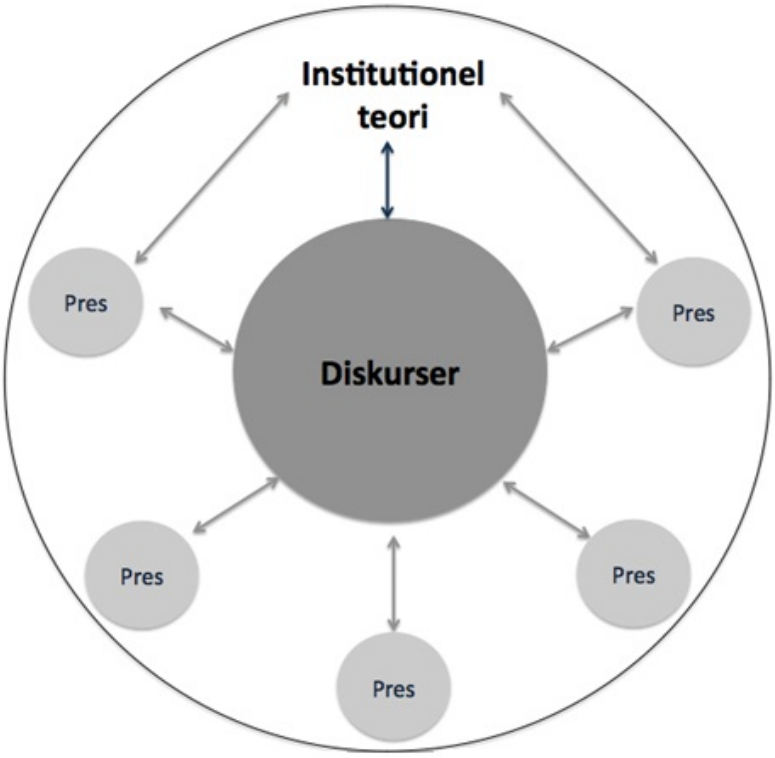

Ovenstående illustration viser, hvordan en kombination af institutionel teori og diskursanalyse bidrager til at analysere italesættelsen af det pres, der kommunikeres gennem diskurserne, og som samtidigt både påvirker og påvirkes af den omkringliggende sociale praksis. Brugen af Faircloughs teori kombineret med institutionel teori som samfundsanalyse gør det dermed muligt at besvare afhandlingens problemformulering.

METODE

Diskursanalysens afsæt

Jævnfør afsnittet ”Teori” anvendes Faircloughs kritiske diskursanalyse i denne afhandling til at belyse, hvorvidt der kan forefindes mønstre af sprogbrug, som kan bistå med at definere de anvendte diskurser og eventuelle ændringer heraf i det empiriske materiale.
Ifølge Jørgensen og Philips er teori og metode tæt forbundet hos Fairclough *(Jørgensen & Philips, 2010)*, hvorfor metodeafsnittet understøttes af teoretiske begreber og pointer undervejs.

I bogen ”Diskursive analysestrategier” *(1999)* fortolker Niels Åkerstrøm Andersen den tyske historiker Reinhart Kosellecks begrebshistorie. For at beskrive hvordan og hvorfor afhandlingens analyse er bygget op, som den er, anvendes Åkerstrøms fortolkning af Kosellecks begrebshistorie. Der findes andre forsøg på at skrive begrebshistorie, men fra en diskursanalytisk vinkel er Kosellecks bidrag det mest interessante. Det skyldes, at udgangspunktet for Kosellecks tilgang er, at begreber anses som centrale for samfundets konstituering – herunder ligeledes konstitueringen af såvel handlen som agenterne for handlen *(Koselleck, 1972)*. Hos Koselleck er begrebsdannelsen dermed ikke et simpelt overfladefænomen, men derimod noget, som skaber og skabes i samspil med sociale faktorer, ligesom vi ser det hos Fairclough.
I Kosellecks begrebshistorie skelnes der mellem diakron og synkron analyse *(Koselleck, 1972)*. Den diakrone analyse er en analyse af enkeltbegrebers tilblivelses- og transformationshistorie. Den synkrone analyse er en analyse af det felt, hvorpå begreberne optræder og indgår i sammenhæng med andre begreber. Ifølge Koselleck findes der ikke nogen begrebshistorie uden både en diakron og synkron analyse, da der hele tiden bør springes mellem det diakrone og det synkrone for ikke at forfalde til meningsløs ordhistorie eller begrebsufølsom socialhistorie *(ibid.)*. Jeg har tidligere kritiseret Fairclough for ikke at være tydelig i den metodiske anvendelse af sin kritiske diskursteori. Kosellecks begrebshistorie bygger på et forholdsvist simpelt og analytisk potent metodisk apparat, hvilket kan forstærke denne afhandlings metode ved at tilføje en ekstra dimension til Faircloughs kritiske teori.

Åkerstrøm opstiller nedenstående figur til at sammenfatte Kosellecks begrebshistorie:

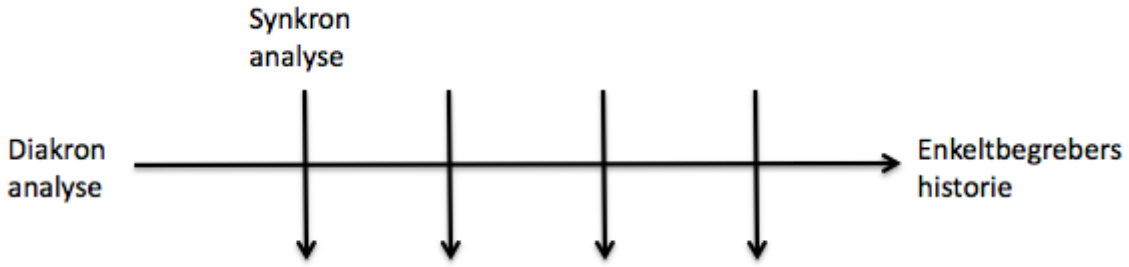

Figur: Fortolket ud fra Åkerstrøm, 1999: 86

Kosellecks begrebshistorie består altså af en kombination af to analyseelementer imellem hvilke man konstant springer. I den diakrone analyse studeres det, hvordan mening dannes og kondenseres i ord, der derved bliver begreber, som rækker ind i fremtiden i kraft af sine konstitutive effekter. Den synkrone analyse undersøger hvordan begreber altid bliver til i relation til andre begreber inden for feltet. Ved at kombinere Kosellecks begrebshistorie med Faircloughs kritiske diskursanalyse indgår ovenstående figur som den underliggende metode for denne afhandling. Den diakrone analyse bliver den tidshorisont, inden for hvilken de synkrone analyser foretages. De synkrone analyser udgøres af de empiriske nedslag, som undersøges dybdegående for at kunne besvare opgavens problemformulering.

Ovenstående figur illustrerer ligeledes, hvorfor filmen Blackfish ikke analyseres som et genstandsfelt i sig selv. Da sproget både afspejler og afspejles i den omkringliggende sociale praksis, må Blackfish (ligesom den øvrige empiri) indgå i både diakrone og synkrone elementer på en og samme tid. Men da Blackfish i denne afhandling anses som dén skelsættende hændelse, der har igangsat forandring for SeaWorld, bliver Blackfish definerende for tidshorisonten i den diakrone analyse. Som en konsekvens begynder den diakrone analyse således før filmens udgivelse i år 2013 og løber frem til i dag. Ved at være bestemmende for den diakrone analyse kan Blackfish argumenteres for – i henhold til denne problemstilling - at indeholde flere diakrone elementer end synkrone. Netop dette er årsagen til, at Blackfish ikke analyseres som et element for sig selv. Derimod analyseres filmens konsekvenser som synkrone nedslag for at kunne identificere de eventuelle diskursive og sociale forandringer, udgivelsen af Blackfish har medført.

Empiri

Forudgående for empiripræsentationen gøres læseren opmærksom på, at da afhandlingen udmøntes inden for en socialkonstruktivistisk kontekst, og der dermed ikke kan opnås et stabilt billede af virkeligheden, kan empiriske dokumenter ikke anskues som et neutralt og sandfærdigt felt. Jævnfør afsnittet *"Den eksistentielle hermeneutiske refleksivitetsproblematik"* er formålet med analysen heller ikke at afdække 'sandhed'. Derimod søges der efter kongruente repræsentationer af og mønstre i afsendernes virkelighedsbillede.

Den udvalgte empiri

I udvælgelsesprocessen er det væsentligt at finde artikler, som belyser kommunikationen i og omkring SeaWorld før og efter de hændelser, der i indledningen blev identificeret til at have haft størst betydning for SeaWorld de seneste år. Ved at analysere tekster fra før og efter Blackfishs udgivelse kan eventuelle ændringer i diskurserne som konsekvens af filmen identificeres.

I forbindelse med introduktionen af den udvalgte empiri bliver Faircloughs syn på det diskursive felt relevant. Som der blev argumenteret for under teoripræsentationen, anser Fairclough det diskursive felt som et konfliktfyldt billede, hvor utallige diskurser konstant kæmper om at blive den dominerende. Diskursive relationer fungerer som fokus for social kamp og konflikt, og kan dermed anses som et domæne for potentiel kulturel dominans *(Fairclough, 1995)*. Modsat sin inspirationskilde, Foucault, anser Fairclough det diskursive felt som nuanceret – der er således ikke nødvendigvis en enkelt diskurs, som opnår hegemoni (pladsen som den midlertidigt dominerende diskurs *(Jørgensen & Philips, 2010: 48)*) i en bestemt epoke. Bare fordi, at der i Faircloughs univers ikke absolut er tale om én dominerende diskurs, er det ikke ensbetydende med, at alle diskurser er lige. Fairclough bruger selv et eksempel med, at en ren akademisk diskurs kan have sværere ved at få taletid i medierne end en hybriddiskurs, der for eksempel blander akademisk og populærdiskurs. Det er netop her – ved at indtænke begrænsninger for produktions- og fortolkningsprocessen - at Faircloughs tilgang adskiller sig fra de øvrige. Hvor Laclau og Mouffe antageligt vil mene, at hegemoni tilhører den enkelte dominerende diskurs, anser Fairclough hegemonibegrebet anderledes. Gennem Faircloughs optik er hegemoni en måde, hvorpå vi kan analysere, hvordan diskursiv praksis indgår i en større social praksis, hvori magtrelationer og begrænsninger ligeledes indgår og har indflydelse. Diskursiv praksis kan således anskues som et aspekt af en hegemonisk kamp, der bidrager til reproduktion og

transformation af den diskursorden, den indgår i. Netop denne pointe er interessant i henhold til afhandlingens problemstilling. De diskurser, der identificeres senere i afhandlingen, må ligeledes være en del af en given diskursiv praksis og indgår derved i kampen om hegemoni.

Faircloughs syn på hegemoni som en kamp om at opnå mest mulig indflydelse er relevant i forhold til denne afhandling. Faircloughs fortolkning af hegemonibegrebet giver os mulighed for at se hvilke diskurser, der har størst magt i samfundet på et givent tidspunkt. Den tilgang er afgørende for valget af empirien.

Præsentation af empiri

For at udvælge empiri anvendte jeg søgeordet 'SeaWorld' på Google *(søgningen er foretaget den 18. marts, 2015 kl. 10:42).* De første seks siders resultater blev set igennem (54 resultater i alt). For at vælge blandt resultaterne opstilles nedenstående eksklusions- og inklusionskriterier:

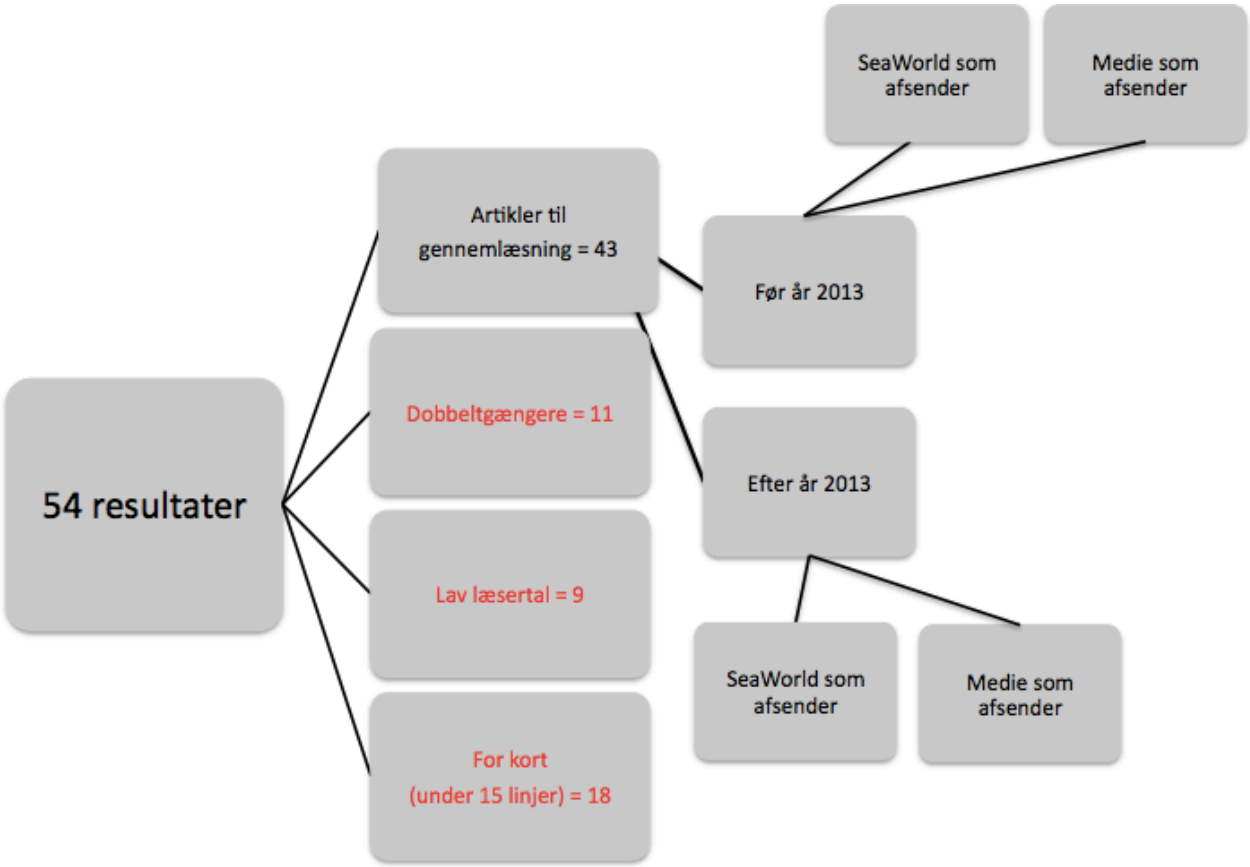

Figur: Eksklusions- og inklusionskriterier for udvælgelse af empiri

Selektionskriterier

I dette afsnit uddybes selektionsprocessen af empirien for de relevante frasorteringspunkter.

For at identificere eventuelle ændringer i mediernes og SeaWorlds kommunikation er det væsentligt at undersøge både SeaWorlds egen kommunikation samt kommunikationen i den organisatoriske kontekst på begge sider af år 2013-skellet. Dermed bliver det et væsentligt kriterium at anvende empiri fra begge sider af tidsskellet.

Jævnfør problemformuleringen søger nærværende afhandling at identificere diskurser i kommunikationen omkring SeaWorld før og efter Blackfishs udgivelse i år 2013. Fairclough argumenterer for, at et af kendetegnene ved dominerende diskurser inden for et givent felt ofte er, at empirien har mange modtagere *(Fairclough, 1995)*. Når empirien eksponerer mange modtagere, har diskursen større potentiale for at blive reproduceret gennem processer som intertekstualitet og –diskursivitet. På baggrund heraf blev artikler, der var afsendt af en kilde med lavt læsertal, fravalgt.

Faricloughs tanke om, at vi i diskursanalysen bør foretage dybdegående analyse af en mindre mængde empiri er en afgørende pointe for selektionskriterierne. For at kunne gå i dybden med lingvistisk analyse af teksterne blev artikler på under 10 linjer fravalgt. Dermed ikke sagt, at det ikke vil være muligt at inddrage i diskursanalyse – det giver blot ringere mulighed for at analysere mønstre i sprogbruget samt anvendelse af interdiskursivitet på så relativt lidt materiale. For at kunne undersøge disse mønstre, vil det antageligt være nødvendigt med flere korte artikler fra samme afsender. Det er ofte ikke muligt i praksis, da afsenderen eksempelvis udelukkende kan have skrevet én artikel om emnet.

Fairclough argumenterer for, at der i den kritiske diskursanalyse bør foretages dybdegående analyser. Som et resultat heraf kan der i praksis ikke inddrages en stor mængde empiri, da det simpelthen ikke vil være muligt at foretage lige så dybdegående analyser, som det er muligt med mindre empiri *(Fairclough, 1995)*. Denne pointe er årsagen til, at relativt få artikler bliver genstand for analyse med henblik på at besvare afhandlingens problemformulering.

Den udvalgte empiri er repræsenterende for den kommunikation, der omgiver SeaWorld. Empirien kan inddeles i to hovedkilder: eksterne medier og SeaWorlds egen kommunikation.

Jævnfør afsnittet ”Den udvalgte empiri” eksisterer der ifølge Fairclough et diskursivt felt, hvor de forskellige diskurser kæmper om at opnå hegemoni. Mediernes og SeaWorlds kommunikation kan ligeledes anses som eksempler herpå. For at kunne analysere mediernes og SeaWorlds anvendte diskurser så objektivt som muligt, er det væsentligt at benytte en nogenlunde lige stor mængde empiri fra begge afsendere. Det, i tillæg til de øvrige selektionskriterier, resulterer i følgende empiri:

Titel	Afsender	Dato
Ex-SeaWorld Trainers Expose Orca Abuse	PETA	25. januar, 2011
Free Corky	Whale And Dolphin Conservation	6. august 2012
SeaWorld's Worst Nightmare: Calif. Lawmaker to Propose Ban on Orcas in Captivity	Takepart	6. marts, 2014
Enough Abuse: Close SeaWorld	CommonDreams	21. maj, 2015
Sea Inside – Todays Press Conference	SeaWorld - blogindlæg	26. februar, 2010
Our Killer Whale Care	SeaWorld – indlæg på hjemmeside	16. juni, 2012
The Truth Is In Our Parks And People	SeaWorld – digitalt handout	5. juli, 2014
It's a Conversation With You In Mind	SeaWorld - pressemeddelelse	2. april, 2015
This New Partnership Means Better Protection For Wild Killer Whales	SeaWorld - pressemeddelelse	19. maj, 2015

De første syv artikler har et eksternt medie som afsender. Artiklerne er dermed repræsentanter for den omkringliggende kommunikation i SeaWorlds organisatoriske kontekst. De efterfølgende syv artikler er udgivet af SeaWorld, og er derved et udtryk for organisationens egen kommunikation. Kombinationen af disse to empiriske felter dækker dermed både kommunikationen i og omkring SeaWorld, som, jævnfør problemformuleringen, er det, der ønskes undersøgt i afhandlingen.

Som det fremgår af præsentationen af empirien, anvendes der udelukkende sekundær empiri. Begrundelsen for valget af sekundær empiri er, at afhandlingen søger efter afsendernes

repræsentationer af virkeligheden. Ved at benytte sekundær empiri er jeg som analytiker ikke med til at præge afsendernes repræsentation, som jeg i højere grad ville risikere ved fx ubevidst at stille ledende spørgsmål i et interview. Problematikken i Alvesson og Skölbergs pointe om at ”*knowledge can not be separated from the knower” (Alvesson & Skölberg, 2009: 119)* undgås dog ikke ved at anvende sekundær empiri, da forbindelsen mellem et tænkende subjekt og et objekt altid vil være en sekundær konstruktion – uanset om der anvendes primær eller sekundær empiri *(Alvesson & Skölberg, 2009)*. Problematikken bliver således en forudsætning, der bør indtænkes i metoden ved konstant at forsøge at forstå samt stille sig kritisk over for sin egen placering i forhold til det analytiske genstandsfelt.

Validitet, generaliserbarhed og reliabilitet

I afhandlingen tilstræbes en høj grad af validitet. Valget af Faircloughs kritiske diskursanalyse medfører dog, at mængden af det empiriske materiale er begrænset *(Fairclough, 1995)*. De anvendte empiriske artikler kan udelukkende anses som repræsentativt udtryk for kommunikationen for henholdsvis SeaWorld og eksterne medier fra både før og efter år 2013. For at forhøje validiteten af de resultater, analysen af empirien må medføre, diskuteres de konkluderende pointer efter diskursanalysen.

Validiteten af de forestående resultater kan argumenteres for at have været højere ved valget af eksempelvis Laclau og Mouffes diskursteori. Deres mere flydende ontologi *(Jørgensen & Philips, 2010)* medfører mere tekstmateriale og vil antageligvis producere flere be- og afkræftende udsagn, som vil resultere i højere validitet. For at højne validiteten i forlængelse af valget af Faircloughs kritiske diskursanalyse diskuteres relevante forskellige afsenderes positioner som en del af den afsluttende analyse. Validiteten kunne forhøjes yderligere ved at foretage en analyse af afsendernes læser- og købertal samt en dybdegående målgruppeanalyse for hver enkelt afsender. Grundet de angivne begrænsninger for afhandlingens omfang er dette ikke en central del af afhandlingen.

Validiteten understøttes yderligere gennem kildehenvisning, referencer og valget af sekundær empiri. Problematikken med at anvende analyser foretaget på baggrund af egen holdning mindskes gennem sekundær empiri *(jævnfør afsnittet ”Empiri”)*. Igen henvises der til, at endegyldig objektivitet ikke er en realitet. Afhandlingen må således – på trods af sekundær empiri, kildehenvisninger og referencer – indeholde subjektivitet i form af udvalgte citater, teorier, argumenter, empiri og kildemateriale.

Genanvendeligt design

Jævnfør afhandlingens socialkonstruktivistiske udgangspunkt er formålet med analysen ikke at producere resultater, der kan generaliseres til andre situationer på andre tidspunkter. Dermed menes ikke, at resultaterne ikke kan eller bør overføres til andre sammenhænge. Ved transmission til andre situationer bør der imidlertid tages højde for refleksivitetsproblematikken, som må influere resultaterne i afhandlingen. Af samme grund er ambitionen ikke at finde den objektive 'sandhed' til nytte for denne og andre sammenhænge. Resultaterne, der må findes i afhandlingen, er et udtryk for opfattelsen af den situation og kontekst, SeaWorld som organisation befinder sig i.

Ud fra det socialkonstruktivistiske fundament bygges der på præmisset om, at alt er historisk skabt af mennesker gennem sociale processer *(Fuglsang & Olsen, 2007)*. Dermed må også afhandlingens struktur og resultater være socialt skabt og kunne principielt være anderledes. På trods af afhandlingens kvalitative tilgang er det muligt at udlede en generaliserbarhed ud fra afhandlingens form, som kan transformeres og anvendes på andre projekter.

I afhandlingens design anvendes institutionel teori til at belyse den sociale praksis og de omkringliggende strukturer ved selve genstandsfeltet. Institutionel teori kan hjælpe os til at forstå hvordan og hvorfor, vi tager noget, som fremtræder naturligt og selvfølgeligt, for givet. En kombination af diskursanalyse og institutionel teori lader os dermed undersøge forhold som et fænomen, der er socialt skabt. Netop denne kombinationsstruktur kan argumenteres for at være særlig genanvendelig i forhold til lignende studier. Når institutionel teori benyttes som rammen hvori diskursanalyse begriber detaljen, finder undersøgelsen sine endelige konklusioner i forholdet mellem diskursiv- og social praksis. Ved at inddrage institutionel teori som en del af diskursanalysen bliver det muligt aktivt at anvende institutionel teori som et værktøj til at analysere hvorvidt den diskursive praksis reproducerer eller transformerer diskursordenen.

Der gøres opmærksom på, at det genanvendelige består af et teoretisk design, og at de identificerede organisationsforhold ikke uden videre kan overføres på øvrige organisationer.

Samspillet mellem teori og empiri

Afhandlingens problemformulering besvares ved at analysere det empiriske funderingspunkt med et teoretisk blik. Koblingen mellem empiri og teori bliver dermed fæstningspunkt for analysen. Som tidligere nævnt behandler afhandlingen fire artikler som de primære empiriske funderingspunkter. Disse bør udelukkende ses som repræsentanter af opfattelsen og ageren i den omgivende sociale praksis. Empirien er valgt med henblik på et bredt og nuanceret perspektiv, for så vidt muligt at nærme sig en sikker validitetsgrad inden for afhandlingens rammer.

Diskurs omfatter ikke kun tale- og skriftsprog, men også billeder *(Jørgensen & Philips, 2010)*. Det erkendes, at analyser af tekster med billeder bør tage hensyn til den visuelle semiotiks særlige egenskaber og relationerne mellem sprog og billeder. Billeder og analyse heraf inddrages i det omfang, det synes relevant, men der afgrænses fra at lave en egentlig billedanalyse som enkeltstående genstandsfelt.

ANALYSE

I teoripræsentationen blev forholdet mellem diskursive og ikke-diskursive elementer diskuteret. Inden analysen foretages, findes det nødvendigt at uddybe konsekvensen af det dialektiske forhold mellem det diskursive og ikke-diskursive i henhold til afhandlingens problemstilling.

Som præsenteret i afsnittet "Faircloughs tre niveauer" medieres relationen mellem teksterne og den sociale praksis af det andet niveau i den tredimensionelle model; den diskursive praksis *(Fairclough, 1995)*. Det er således udelukkende gennem diskursiv praksis, hvor sproget anvendes for at producere og konsumere tekster, at tekster former og formes af social praksis. Diskurserne, der artikuleres for at producere en tekst, og som modtageren trækker på for at fortolke teksten, har en bestemt lingvistisk opbygning, der dialektisk former produktions- og konsumptionsforholdene. På trods af at Fairclough argumenterer for, at det sociale og diskursive gensidigt påvirker hinanden, må det tekstuelle og sociale altså anses som to separate niveauer, der først får fuld betydning gennem medieringen i den diskursive praksis. Her kan trækkes en parallel til Kosellecks tidligere præsenterede pointe om, at begreber får sin betydning i kraft af det sociale. Uden det sociale er begreber tomme, og uden begreber udtrykkes det sociale ikke. På baggrund heraf og jævnfør Faircloughs tredimensionelle model er analysen opdelt i tre niveauer; lingvistisk, diskursiv praksis og social praksis. Afslutningsvis summeres niveauerne og sættes i forhold til hinanden i en analysediskussion.

Diskursanalyse

I dette afsnit foretages en diskursanalyse af empirien fra eksterne medier og SeaWorld. Formålet med diskursanalysen er at identificere de diskurser, der anvendes i og omkring SeaWorld med henblik på at kunne identificere eventuelle ændringer fra før og efter Blackfishs udgivelse.
For at kunne analysere mediernes og SeaWorlds kommunikation er det væsentligt at forstå adskillelsen mellem disse to empiriske felter. Diskursanalysen introduceres derfor med en diskussion af forholdet mellem afsenderne.

Polariserede empiriske felter

I afhandlingen adskilles kommunikationen fra eksterne medier og SeaWorld analytisk som to kontrære empiriske felter. Jævnfør metodeafsnittet er empirien udvalgt med formålet at finde to yderligheder inden for det diskursive felt, kommunikationen udspiller sig på. Ved at vælge to modsatte empiriske synspunkter, må al kommunikation beliggende imellem disse punkter indirekte indgå i analysen. Denne analytiske adskillelse mellem medierne og SeaWorld er forventeligt ikke lige så absolut i praksis, men det findes nødvendigt at foretage skilningen i denne kontekst for at kunne illustrere de mest interessante diskursive kampe.

De udvalgte empiriske felter stiller sig allerede i artiklernes titler i modstrid til hinanden. SeaWorlds eget handout "THE **TRUTH** IS IN OUR PARKS AND PEOPLE" står i modstrid til mediet CommonDreams' artikel ved navn "Enough Abuse: Close SeaWorld". SeaWorld indikerer allerede i titlen, at sandheden kun kan findes hos organisationen selv – og ikke i mediernes kommunikation. På den anden side artikulerer CommonDreams, at SeaWorld mishandler sine dyr og bør lukkes ned. Dette er et udtryk for, hvordan de to empiriske felter er viklet ind i en sandhedsdiskussion. Begge parter vil forsøge at stå stejlt på, at de har ret; at det er deres 'sandhed', der er den rigtige. De er uenige om, hvem der har ret, men de er tavst og ubevidst enige om selve *tilgangen* til samtalen. Ved at fremsætte hver sin titel som sand er begge parter enige om, at præmissen for samtalen er at finde ud af, hvem der har ret. Præmissen bliver derfor at finde en vinder og en taber – med andre ord at finde den midlertidigt dominerende diskurs, som opnår hegemoni.

Gennem diskursanalysen besvares første og anden del af afhandlingens problemformulering:

- *Hvilken indflydelse Blackfish-filmen har haft på mediernes diskurs omkring SeaWorld og herved på SeaWorlds legitimitet?*
- *Hvordan har SeaWorld diskursivt responderet på selvsamme?*

For at kunne besvare begge spørgsmål foregår analysen via en pendant mellem mediernes og SeaWorlds kommunikation. Således kan de afsendernes kommunikation analyseres separat, men samtidig kontinuerligt relativiseres til hinanden gennem opgaven.

Første analyseniveau: Lingvistisk analyse

Ved at foretage en detaljeret analyse af teksternes egenskaber bliver det muligt at definere, hvordan diskurserne iværksættes tekstuelt *(Fairclough, 1995)*. Fairclough præsenterer en række redskaber, som kan anvendes til at få indblik i de måder, hvorpå tekster behandler begivenheder og sociale relationer og dermed konstruerer bestemte versioner af virkeligheden samt sociale identiteter og -relationer *(ibid.)*.

I den kritiske diskursanalyse fremsætter Fairclough en række begreber, der danner baggrund for den lingvistiske analyse *(ibid.)*. De sproglige elementer konstruerer diskurser og genrer lingvistisk. Begreberne er relevante for afhandlingen, da de medvirker til afdækningen af de benyttede diskurser.

Med henblik på læsevenligheden defineres og beskrives de forskellige begreber løbende som de benyttes i analysen. Samtlige artikler analyseres ikke nødvendigvis under hvert emne – kun det relevante i henhold til opgavens problemstilling inddrages.

Ordvalg

I analysen af ordvalg er fokus på individuelle ords betydning og placering. Her undersøges det, om der er mønstre af gennemgående ord i teksten, samt hvilken betydning disse mønstre har for tekstens samlede mening *(Fairclough, 1995)*. Analysegenstanden i dette afsnit er de ord, der anvendes, samt hvorledes disse kan tolkes *(ibid.)*.

SeaWorld før år 2013: Følelsesladet ordvalg

SeaWorlds blogindlæg "Today's Press Conference" *(Bilag 3)* er udgivet få dage efter spækhuggertræneren Dawn Brancheaus død. Indlægget indledes med sætningen *"Earlier today, we held a press conference at SeaWorld Orlando to discuss several things related to Wednesday's killer whale incident and the death of our trainer, Dawn Brancheau." (Bilag 3)*. Ved at benytte ordet 'incident' betegner SeaWorld trænerens død som en hændelse. Den Danske Ordbog definerer en hændelse som: *"begivenhed uden ens egen indflydelse" (18, Den Danske Ordbog, 2015)*. Ordet 'hændelse' indeholder således en grad af tilfældighed. Når noget hænder, betyder det, at noget *sker (ibid.)*. Dermed kan der argumenteres for, at SeaWorld forsøger at fremstille Dawns død som noget, der i højere grad er uundgåeligt, end hvis det eksempelvis betegnes som en ulykke. SeaWorld implicerer derved, at de som organisation ikke er skyld i Dawns død, da dødsfaldet er en mere eller mindre uafværgelig hændelse.

I samme sætning anvender SeaWorld ordet 'our' til at introducere Dawn. Ved at skrive: *"[...] the death of our trainer [...]"(bilag 3)* i stedet for eksempelvis "the death of Dawn" eller "the death of the trainer Dawn" etablerer SeaWorld sig selv direkte i sætningen. Dette gøres sandsynligvis med formålet at indikere over for modtageren at SeaWorld også har mistet. Det stiller organisationen i en offerposition – måske med den hensigt, at en underlegen og sårbar position vil mindske eller afværge beskyldninger af SeaWorld som den ansvarlige for Dawns død. Ordvalget i artiklen indeholder generelt mange affektionelle adjektiver. Ved at anvende et følelsesladet ordvalg udtrykker SeaWorld en mere personlig sorg over Dawns død. Denne påstand diskuteres yderligere ved Faircloughs begreb 'transitivitet'.

SeaWorlds indlæg "Our Killer Whale Care" *(bilag 4)* på organisationens hjemmeside anvender ligeledes et følelsesladet ordvalg. I anden sætning skriver SeaWorld: *"My name is Kelly, and I work at SeaWorld. My entire career has been focused on the care and training of killer whales and other marine mammals – a passion that started even before I received my degree in animal science from The Ohio State University." (Bilag 4)*. Ved at præsentere sig ved fornavn og benytte ord som 'passion' søger afsenderen indledningsvist at opbygge en personlig relation til læseren. Denne tendens er gennemgående i hele teksten og kommer igen til udtryk midt på anden side: *"And PETA's "pig and cow" reference? That's gelatin – the same kind you and I would eat. Our whales have as much fun with it as children do." (Bilag 4)*. Her sætter afsenderen igen forbindelse mellem afsender og modtager ved at anvende ordene 'you and I would eat'.

Medier før år 2013: Ordvalget skaber forbindelse mellem hval og menneske

Jævnfør afsnittet "Polariserede empiriske felter" ønskes det i diskursanalysen at illustrere det diskursive felt fra to forskellige vinkler; mediernes og SeaWorlds. Som modstykke til ovenstående afsnit fra SeaWorlds perspektiv præsenteres mediernes i dette afsnit. Denne pendant-opbygning gør sig gældende for resten af diskursanalysen.

Artiklen "Free Corky" indledes med sætningen: *"When humans are sentenced, there is often the hope of parole. Corky is now the longest serving inmate of the US captive display industry. It's time that she went free." (Bilag 5)*. Ved at placere ordet 'humans' i starten af sætningen fremhæver afsenderen en direkte forbindelse mellem mennesker og spækhuggeren Corky. Denne overførende forbindelse kan anses som et forsøg på at opnå læserens sympati allerede fra begyndelsen af artiklen. Placeringen af sætningen *"Corky is now the longest serving inmate" (Bilag 5)* netop efter at have skabt en forbindelse mellem mennesker og Corky kan anses som et forsøg på at få læseren til at føle empati med Corky. På baggrund af forbindelsen mellem

læseren og Corky implicerer afsenderen, at det principielt lige så vel kunne være læseren selv, der befandt sig i Corkys situation.

Der findes flere eksempler på, at afsenderen skaber empati-forbindelser mellem modtageren og Corky ved at anvende ord fra den menneskelige verden frem for eksempelvis veterinært fagsprog. På side to skriver afsenderen: *"[...] researchers have been able to work out which group of whales is Corky's family and, most importantly, who her mother is" (Bilag 5).* Størstedelen af alle mennesker antages at være vokset op i tæt relation til sin moder. Når ordene 'most importantly' anvendes i forbindelse med Corkys moder, vil mange læsere formentlig kunne relatere sig til Corkys situation – at være blevet taget fra sin moder.

Gennem hele teksten anvender afsenderen konsekvent navnet 'Corky' eller 'she'. Dette ordvalg illustrerer igen et forsøg på at vinde læserens empati. Hvis afsenderen i stedet havde valgt en mere afstandstagende og udefineret betegnelse om Corky som eksempelvis "the orca", ville læseren formentlig føle større afstand til både Corky og hendes situation.

I artiklen "Ex-SeaWorld Trainers Expose Orca Abuse" *(bilag 6)* af PETA skabes der ligeledes et link mellem hvaler og mennesker. Ligesom i ovenstående artikel om Corky forsøger PETA i deres tekst at overbevise modtageren om, at årsagen til hvalernes negative adfærd i fangenskab skyldes mennesker. Et eksempel ses i andet afsnit: *"Two former trainers at SeaWorld released a report that includes firsthand information about the stress that killer whales endure in captivity – stress that the ex-trainers feel led to the deaths of at least two SeaWorld employees." (Bilag 6)*. PETA giver udtryk for, at det er stress som en konsekvens af at være i fangenskab, der årsagen til de to træneres død. Ligeledes skriver PETA midt i teksten: *"[...] they drew a direct link between captive orcas' abysmal living conditions and the whales' desperatae acts of aggression towards humans." (Bilag 6)*. Hvor "Free Corky"-artiklen kontinuerligt forsøger at sætte forbindelse mellem hvaler og mennesker ved at give hvalen Corky menneskelig karakter gennem ordvalget, forsøger PETA-artiklen at skabe forbindelsen mellem hval og menneske ved at danne en kausal sammenhæng mellem hvalernes adfærd som en konsekvens af menneskernes. Både PETAs artikel samt "Free Corky" danner altså – om end på hver sin måde – et link mellem hvaler og mennesker.

SeaWorld efter år 2013: Sagligt og konstaterende ordvalg fremmer autoriteten

På baggrund af filmen Blackfish publicerede SeaWorld et online handout ved navn ”The Truth” *(bilag 7)* på organisationens hjemmeside i år 2014. Handouttet indeholder forskellige informationer omkring spækhuggeres levevilkår – blandt andet omkring habitat, fodring, motion og hvalernes sociale adfærd i fangenskab.

Boksen nedenfor fungerer som linket til downloading af ’The Truth’:

I billedteksten indikerer SeaWorld, at ’The Truth’-dokumentet er oprettet på baggrund af nogle fejlagtige informationer, som florerer i offentligheden. På første side skriver SeaWorld: *”Here are some important facts about SeaWorld and our work”(Bilag 7)*. Ved at anvende ordet ‘facts’, signalerer SeaWorld, at disse forhold er korrekte og dermed ikke noget, der bør stilles spørgsmålstegn ved. Disse fakta fungerer som modsvar på de punkter, SeaWorld er blevet kritiseret for i medierne. Blandt andet skriver SeaWorld: *“SeaWorld does not capture killer whales in the wild. Due to the groundbreaking success of our research in marine mammal reproduction, we haven’t collected a killer whale from the wild in 35 years” (Bilag 7)* samt *“The killer whales in our care benefit those in the wild. SeaWorld scientists have published more than 30 studies specific to killer whales” (Bilag 7)*. I citaterne anvender SeaWorld fagligt betonede ord som ’research’, ’mammal reproduction’, ’scientists’ samt ’studies’. Dette kan være et forsøg på at udtrykke autoritet over for læseren med henblik på at overbevise læseren om, at SeaWorld ved bedst og fortæller ”sandheden” frem for mediernes vrangforestilling.

I april og maj måned år 2015 udgav SeaWorld de to pressemeddelelser ”It’s A Conversation With You In Mind” *(bilag 8)* og ”This New Partnership Means Better Protection For Wild Killer Whales” *(bilag 9)*. Begge pressemeddelelser har det fællestræk, at der anvendes et fagligt og faktuelt ordvalg. Et eksempel kan findes på side to i artiklen fra maj: *”Currently funded*

projects include breakthrough nutritional assessment of Northern Resident killer whales using unmanned aerial drone technology; research on SeaWorld's killer whales' milk composition that will help scientists understand the nutritional requirements for mothers and calves; and research into pregnancy and lactation that will help scientists understand how killer whales metabolize toxins." (Bilag 9). Ved at anvende sagligt betonede ord som 'nutritional assessment' og 'metabolize toxins' i stedet for et mindre sagligt sprog, udstråler SeaWorld en autoritet som afsender. Det konstaterende ordvalg signalerer, at modtageren præsenteres for fakta, som ikke er nødvendig at stille spørgsmålstegn ved - informationen er sand, og det kan ikke være anderledes. Denne pointe understøttes i artiklen fra april måned, som omhandler SeaWorlds nyeste kampagne. Her anvender SeaWorld ikke lige så mange fagudtryk som i den forrige artikel, men formår alligevel at udtrykke autoritet. Første eksempel herpå ses i første afsnit: *"Our goal is to give the public the facts, so they can learn more about our animals and the care they receive." (Bilag 8)*. Ved at anvende ordet 'facts' sættes scenen til det efterfølgende afsnit: *""Do We Still Collect Whales? No We Do Not". In fact, we haven't collected a killer whale from the wild in more than 35 years." (Bilag 8)*. Når SeaWorld i første sætning antyder, at modtageren præsenteres for fakta, giver det den efterfølgende sætning højere troværdighed. Autoriteten i denne artikel skabes dermed ved at danne forbindelser og referencer sætningerne imellem. Denne pointe diskuteres yderligere i afsnittet om tekstens kohærens.

Medier efter år 2013: Teatralsk og dramatisk ordvalg

Overskriften fra TakePart artiklen indledes med ordene: *"SeaWorld's Worst Nightmare" (Bilag 10)*. Allerede her sætter afsenderen scenen og viser på forhånd læseren, at denne artikel omhandler noget afgørende for SeaWorlds organisationspraksis. Indledningen til selve artiklen understøtter den stemning, der sættes i overskriften: *"In a surprising move that is sure to send shock waves across the entire captive whale and dolphin industry, a California lawmaker will propose legislation to outlaw Shamu shows at SeaWorld San Diego" (Bilag 10).* Afsenderen anvender et aktivt sprog ved at benytte ord som 'surprising' og 'shock waves', hvilket formentlig benyttes til at fange læserens opmærksomhed. Denne påstand understøttes yderligere af, at det teatralske ordvalg hovedsageligt anvendes i den indledende del af artiklen. Herefter skifter ordvalget til at blive mere konstaterende som i disse eksempler fra side 2: *"Exempt from the legislation are any orcas held for rehabilitation after a rescue or stranding, or for research purposes" (Bilag 10)* samt *"At least five countries – India, Croatia, Hungary, Chile and Costa Rica – have also outlawed all cetacean captivity, while Switzerland has banned captivity for dolphins" (Bilag 10).* Afsenderen indikerer gennem ordvalget ikke, hvorvidt lovforslaget er

positivt eller negativt, men lader det derimod være op til læseren selv at beslutte ud fra de fremlagte informationer. Selv om ordvalget bliver mere konstaterende og sagligt efter indledningen, opretholder afsenderen en teatralsk og dramatiserende effekt i resten af teksten ved at anvende mange citater. På side to skriver takepart: *"According to Bloom, the law would be "the most comprehensive protection law for captive orcas in the United States in over 40 years." (Bilag 10)*. Formålet og de yderligere konsekvenser ved at anvende citater diskuteres i efterfølgende afsnit om affinitet og interaktionel kontrol.

CommonDreams' artikel "Enough Abuse: Close SeaWorld" anvender ligesom ovenstående artikel et malende og dramatiserende ordvalg – formentlig med et indledende formål om at fange læserens opmærksomhed. På anden side skriver CommonDreams: *"The circus acts killer whales are forced to perform at SeaWorld should turn anyone's stomach. Those acts aren't any different than forcing elephants to behave like clowns." (Bilag 11).* Her ses første eksempel på hvordan SeaWorld skaber en teatralsk effekt ved at sammenligne spækhuggere og elefanter med klovne. Ligeledes skriver afsenderen på tredje side: *"What, precisely, is the difference between taking a child to a cockfight and taking a child to exhibitionism forced on an Orca? Sure, Orcas aren't getting bloodied and killed by jumping and splashing." (Bilag 11)*. Igen skaber afsenderen en dramatisk effekt ved at anvende ord som 'bloodied' og 'killed'.

Affinitet og interaktionel kontrol

Fairclough opdeler analysen af grammatik i begreberne transitivitet og modalitet *(Fairclough, 1995)*. Transitivitet defineres som et grammatisk begreb, der undersøger, hvordan begivenheder og processer forbindes med subjekter og objekter i sætninger *(Jørgensen & Philips, 2010)*. Transitivitet som begreb kan således hjælpe med at udrede de ideologiske konsekvenser, forskellige fremstillingsformer kan have *(Jørgensen & Philips, 2010: 95)*.

Begrebet modalitet fokuserer på afsenderens affinitet (grad af tilslutning) til et udsagn. Ved at anvende modalitetsbegrebet bliver det muligt at undersøge, hvorvidt afsenderen i højere eller mindre grad sætter sig selv som subjekt i sætningerne. Den modalitet, der vælges, får konsekvenser for diskursernes konstruktion af både sociale relationer og videns- og betydningssystemer *(Fairclough, 1995: 169)*.

Som supplement til affinitetsbegreberne transitivitet og modalitet præsenterer Fairclough begrebet 'interaktionel kontrol'. Begrebet belyser, hvorledes forholdet og dagsordenen konstitueres afsender og modtager imellem *(Fairclough, 1995: 152)*. Fælles for al empiri i denne afhandling er, at der findes to eksplicitte afsenderroller: skribenten og den organisation, skribenten er ansat hos. Ansættelsesforholdet medfører, at den endelige afsender anses som værende organisationen. Den væsentligste del af suveræniteten i forhold til informationen må deraf tilfalde organisationen. Gennem denne suverænitet positioneres organisationen i en magtposition, hvilket kan medføre et asymmetrisk forhold mellem afsender og modtager *(ibid.)*. Ifølge Fairclough vil et sådant asymmetrisk forhold ofte forsøges udlignet ved, at afsenderen indvier læseren i alle oplysninger, afsenderen er i besiddelse af *(ibid.)*. Det kan således resultere i, at påstande, som endnu ikke er valideret, bliver tilgængelige for læseren. Netop i denne proces bliver sammenhængen mellem modalitet og interaktionel kontrol tydelig. Modalitet i form af henvisning til kilder må i denne situation udgøre et centralt redskab for afsenderen, da det giver mulighed for at indvie læseren i informationen uden at afsenderen selv risikerer det fulde ansvar. Ved at modificere udsagnene gennem modaliteter vinder organisationen (afsenderen) læserens tillid samtidig med, at det er muligt at opretholde en status som troværdig afsender.

SeaWorld før år 2013: Affiniteten er afhængig af budskabet

Som nævnt i analysen af ordvalget anvender SeaWorld ordene 'our' og 'we' i de sammenhænge, hvor det kan forstærke organisationens offerposition. Et eksempel kan findes i blogindlægget "Today's Press Conference" i sætningen: *"We will only resume in-water interactions with our killer whales after that review is complete […]" (Bilag 3)*. Her giver SeaWorld udtryk for, at afsenderen selv er villig til at være i vandet med spækhuggerne og dermed løbe samme risiko som Dawn.

Ved at sætte sammenhæng mellem 'our' og 'killer whales' udtrykker SeaWorld, at de har kontrol over og ansvar for spækhuggerne. En modsætning hertil kommer frem, når der ikke er tale om en sammenhæng, hvor SeaWorld kan positioneres som den sårbare i offerpositionen. I sådanne forbindelser anvendes mere afstandstagende ord: *"[…] all interactions with these animals were suspended immediately […]" (Bilag 3)*. Ved at benytte ordene 'these animals' søger SeaWorld at fralægge sig ansvaret for deres egne dyr som værende en del af organisationen. Spækhuggerne bliver noget udefrakommende, som ikke er under SeaWorlds kontrol eller ansvarsområde.

Den angivne afsender kan ligeledes anses som en modalitet. SeaWorld har valgt at kalde afsenderen *'The staff'*. Således er afsenderen ikke en enkeltperson, men derimod alle medarbejderne i SeaWorld. Det kan skyldes, at afsenderen gerne vil signalere, at medarbejderne hos SeaWorld er en samlet enhed. Det forstærker således organisationens offerposition, da afsenderrollen implicerer, at medarbejderne hos SeaWorld tilnærmelsesvis har mistet et familiemedlem. Ved at afsenderen består af en gruppe mennesker, er der ikke en enkeltperson, der kan stilles til ansvar efterfølgende. Dermed kan valget af ordene 'the staff' anses som en modalitet for at fralægge en enkeltperson ansvaret for udsagn i teksten.

I SeaWorlds indlæg "Our Killer Whale Care" på organisationens hjemmeside ses gennemgående høj affinitet teksten igennem. På første side skriver afsenderen: *"My name is Kelly, and I work for SeaWorld" (Bilag 4).* Her stilles Kelly i direkte forbindelse med SeaWorld, hvilket signalerer, at afsenderen står inde for de efterfølgende informationer. Denne tendens ses igen på side to: *"Our whales don't have to search for food* [og] *How much we feed our whales each day depends on […]" (Bilag 4).* Her omtaler SeaWorld hvalerne som 'our' og ikke som 'these animals', som det var tilfældet i den foregående artikel, når afsenderen ønskede at tage afstand fra påstanden. I denne tekst tages der derimod afstand til udsagn ved at anvende 'hedges'. Ifølge Fairclough er en hedge en form for modalitet. En hedge modererer en sætnings påstand ved at anvende ord som 'lidt', 'måske' eller 'ligesom' *(Fairclough, 1995)*. Et eksempel

ses på side to i teksten ”Our Killer Whale Care”: *”[...] a 5,000-pund killer whale could recieve [...] ” (Bilag 4)*. Ved at anvende ordet ’could’ indikerer afsenderen, at påstanden ikke er absolut sand, men derimod blot et muligt udfald.

Medier før år 2013: Corky som fange

I artiklens rubrik skriver afsenderen: *“Corky is now the longest serving inmate of the US captive display industry” (Bilag 5)*. Ved at anvende Faircloughs transitivitetsbegreb bliver det muligt at illustrere, hvordan der sættes forbindelse mellem subjekt og objekt *(Fairclough, 1995)*. I ovenstående eksempel skaber Whale and Dolphin Conservation en direkte forbindelse mellem subjektet Corky og objektet ‘inmate’. Ved at skabe denne forbindelse danner afsenderen grundlag for den efterfølgende sætning: *“It’s time that she went free” (Bilag 5)*. Sammenhængen mellem subjekt og objekt bliver således det, der giver den efterfølgende sætning mening – for hvis Corky ikke var fanget, hvad skulle hun så sættes fri fra?

Den resterende del af artiklen bygger ligeledes på den initialt skabte forbindelse, der symbolsk har placeret Corky som fange. På side to skriver afsenderen: *”2009 marked the 40th anniversary of Corky’s capture and imprisonment in captivity for the entertainment industry” (Bilag 5)*. Igen bygges der på empati-forbindelsen med Corky som fange. Gennem tilknytningen mellem subjekt og objekt bliver det muligt for afsenderen at skabe et skel mellem tilfangetagelse og frihed. I den forbindelse skriver afsenderen: *”In 1969, Corky’s world suddenly changed. Concrete wall replaced the cliffs, rocks, sand and caves of the vast and almost limitless ocean. Suddenly, the four walls of her tank represented the new boundary of her world. There were no longer any passageways, nook and crannies to explore.” (Bilag 5)*. Således kan forbindelsen mellem subjekt og objekt anvendes til at viderebygge de billedlige forestillinger, afsenderen forsøger at skabe hos modtageren.

SeaWorld efter år 2013: Hvordan forhøjes troværdigheden ved lav affinitet?

Ligesom i blogindlægget “Todays Press Conference” tilslutter SeaWorld sig aktivt forskellige udsagn, når udsagnene har mulighed for at afkaste en positiv effekt. Eksempelvis indledes afsnittet ”SEAWORLD’S MISSION” i handouttet “The Truth” med sætningen *”Our nearly 50 years of world-class care, state-of-the-art animal habitats, and commitment to animal welfare have earned our parks recognition as global leaders in the zoological community.” (Bilag 7).* Ligeledes kan der ses en høj grad af tilslutning i sætningen: *”SeaWorld has been safely caring for killer whales for nearly 50 years.” (Bilag 7).* Begge eksempler illustrerer, hvordan SeaWorld gennem teksten sætter sig selv som subjekt og dermed tilslutter sig de præsenterede udsagn i høj

grad. Formentlig med et formål om at understøtte udsagnenes troværdighed anvender SeaWorld citater og pointer fra forskellige hvaleksperter og videnskabelige undersøgelser. Dette kan blandt andet ses på side otte: *"In peer-reviewed studies, scientists estimate that the average, or mean, life expectancy for a female is 30 years and a male is 19 years in the Pacific Northwest." (Bilag 7).* Kort efter skriver SeaWorld: *"Because it can be misleading to compare life expentancies between whales in the wild and those in captivity, scientists believe that the most accurate comparison to use is the "Annual Survival Rate"" (Bilag 7).* Henvisningerne til eksperter kan anses som en måde hvorpå SeaWorld får mulighed for at forhøje troværdigheden af udsagnene. SeaWorld vælger at henvise til 'scientists' i ubestemt form og uden nogen form for kildeangivelse. Modtageren har dermed ikke mulighed for at vide, hvorvidt disse 'scientists' er SeaWorlds egne spækhuggertrænere eller uafhængige eksperter. SeaWorld kan derigennem præsentere modtageren for information, som ved første øjekast syner faktuel. Hvis SeaWorld derimod selv havde stået som aktør – eksempelvis ved sætningen *'At SeaWorld we consider it misleading to compare life expentancies (...)'* – er troværdigheden til udsagnet ikke lige så høj som ved henvisning til, at påstanden er et udtryk for eksperternes holdning.

Således veksler SeaWorld aktivt mellem høj og lav affinitet ved enten at sætte sig selv eller en ekspert som subjekt til udsagnet, alt afhængig af formålet med og konsekvenserne af påstanden.

I SeaWorlds pressemeddelelser fra april og maj år 2015 anvendes der generelt høj affinitet i forhold til handouttet. Især i teksten "It's A Conversation With You In Mind" forsøger SeaWorld at fremsætte pointer som fakta - men selv når der er tale om påstande med høj affinitet, henviser SeaWorld til eksterne referencer og kilder. Et eksempel kan ses på første side, hvor SeaWorld skriver: *"In fact, we haven't collected a killer whale from the wild in more than 35 years. You can check it out here." (Bilag 8).* Årsagen til, hvorfor SeaWorld både anvender høj affinitet og eksterne kilder til at forhøje troværdigheden diskuteres i det sammenfattende afsnit "Analysediskussion".

Medier efter år 2013: Citater som kompensation for lav affinitet

I analysen af ordvalget i TakePart-artiklen blev et generelt konstaterende ordvalg identificeret. I artiklen anvendes der kontinuerligt henvisninger til og citater fra forskellige interessenter til at præsentere og understøtte påstande. Dette kan eksemplificeres på første side:*"State Assembly member Richard Bloom, D-Santa Monica, will introduce Friday the Orca Welfare and Safety Act, which would make it illegal to hold in, or use, a wild-caught or captive-bred orca for performance or entertainment purposes." (Bilag 10).* Ved indledningsvist at henvise til Richard Bloom fralægger TakePart sig ansvaret for det efterfølgende udsagn. Denne tendens ses gennem hele artiklen. Et par linjer efter ovenstående eksempel skriver afsenderen: *""There is no justification for the continued captive display of orcas for entertainment purposes." Bloom declared in a written statement prior to a press conference to be held at the Santa Monica Pier." (Bilag 10)*. Her anvender SeaWorld et citat for at få mulighed for at opretholde den lave affinitet. Fordelen ved at anvende lav affinitet er, at TakePart kan præsentere modtageren for information, som ikke ville være mulig uden henvisninger. Det drager TakePart nytte af på side to: *"According to Bloom, the law would be "the most comprehensive protection law for captive orcas in the United States in over 40 years." (Bilag 10).* Ved at citere og henvise til Richard Bloom kan TakePart som afsender præsentere en subjektiv pointe i form af et sagligt udsagn, og dermed samtidigt opretholde den lave affinitet uden at gå på kompromis med troværdigheden.

Delkonklusion af første analyseniveau

I empirien fra medierne før år 2013 anvendes der gennemgående menneske-karakteristiske udtryk om hvalerne. Et eksempel er ordet 'inmate' (fængselsindsat) fra "Free Corky"-artiklen. Ved at drage forbindelser mellem hvalernes situation og situationer, vi normalt forbinder med mennesker, søger afsenderen at opnå modtagerens empati.

I artiklerne fra CommonDreams og TakePart efter år 2013 er især én tendens gennemgående; de søger aktualitet og nyhedsværdi i forhold til både ordvalg, affinitet og interaktionel kontrol gennem et dramatiserende og teatralsk ordvalg. Som en konsekvens af lav affinitet anvender afsenderne kontinuerligt hedges, citater og referencer til kilder for at kunne præsentere modtageren for informationer, som endnu ikke er valideret. Et eksempel kan findes i Take Parts artikel på første side: *"(...) Bloom Richard Bloom, D-Santa Monica, will introduce Friday the Orca Welfare and Safety Act, which would make it illegal to "hold in captivity, or use, a wild-caught or captive-bred orca for performance or entertainment purposes"" (Bilag 10).* Ved at inddrage læseren i endnu ikke validerede informationer - i dette tilfælde en præsentation af lovforslagets hovedpointer - får afsenderen mulighed for at mindske det asymmetriske forhold mellem afsender og modtager, der uundgåeligt må eksistere, når afsenderen er i besiddelse af informationer, som modtageren ikke kender til.

SeaWorlds egen kommunikation fra før år 2013 har især et fællestræk; det følelsesladede ordvalg. Formålet med et sådan ordvalg kan, ligesom det er tilfældet med mediernes kommunikation før år 2013, være at opnå læserens empati. I SeaWorlds kommunikation er affinitetsgraden afhængig af situationen – hvis det forstærker SeaWorlds offerposition, anvendes der høj affinitet. Et eksempel kan findes i sætningen: *"We will only resume in-water interactions with our killer whales after that review is complete […]" (Bilag 3)*. SeaWorld giver udtryk for, at afsenderen selv er villig til at være i vandet med spækhuggerne og dermed løbe samme risiko som Dawn. I modsætning hertil er et eksempel fra samme tekst, hvor der anvendes mere afstandstagende ord: *"[...] all interactions with these animals were suspended immediately […]" (Bilag 3)*. SeaWorlds egen kommunikation fra efter år 2013 anvender højere affinitet, end det ses i teksterne før år 2013. I de nyere tekster anvendes den høje affinitet i samspil med henvisninger til eksperter og videnskabelige undersøgelser. I SeaWorlds handout under afsnittet "How long do killer whales live?" skriver SeaWorld: *"According to recent studies, the current ASR of SeaWorld's killer whales is similar to that of the Alaskan Resident whales." (Bilag 7).* Ved at henvise til 'recent studies' anvender SeaWorld således lav affinitet, men får samtidig mulighed for at skabe højere troværdighed gennem henvisningen.

Andet analyseniveau: Den diskursive praksis

På dette analyseniveau undersøges produktions- og konsumptionsforhold samt interdiskursivitet og intertekstualitet (*Fairclough, 1995)*. Disse begreber er relevante for afhandlingens problemstilling, da de giver mulighed for at undersøge tekstens tilblivelsesforhold og dermed også muliggør identificeringen af en eventuel ændring i diskursordenen.

Fairclough definerer begrebet 'udsagnskraft' som en faktor, der betinger fortolkningspotentialet af teksten *(Fairclough, 1995)*. Begrebet kohærens betegnes som den genstand, der sammenkæder sætningsdele så den samlede tekst giver mening *(ibid.)*.

SeaWorld før år 2013: Kronologisk kohærens og stærk udsagnskraft

Teksten "Our Killer Whale Care" indledes med en præsentation af afsenderen. Tekstens kohærens er opbygget efter en tekststruktur, hvor der indledes med en forklaring for til sidst at pointere hovedpointen i en kort sætning. Et eksempel er de fire punkter på side to, hvoraf andet punkt lyder: *"Our whales don't have to search for food. How much we feed our whales each day depends on factors like their age and sex, as well as the caloric density of the food. We feed our whales thousands of pounds of fish daily. As an example, a 5,000-pound killer whale could receive as much as 175 pounds of fish in one day.* ***No whale is ever denied food. Period.*** *" (Bilag 4).* Tekstens kohærens opbygges således af en forklaring efterfulgt af hovedpointen. Det resulterer i en form for spørgsmål-svar sekvenser, hvor afsenderen selv rejser en undren ved at starte med forklaringen, og derefter konkluderer på forklaringen via et afsluttende svar eller løsning på den forinden skabte undren. Netop dette samspil med spørgsmål-svar sekvenser har indflydelse på tekstens udsagnskraft. Ved at starte en undren i den indledende beskrivelse trækker afsenderen på tekstens interaktionelle kontrol – at afsenderen er i besiddelse af informationer, som modtageren endnu ikke kender til. Det sætter afsenderen i en autoritær position, som forhøjer tekstens udsagnskraft.

I modsætning til ovenstående tekst, følger SeaWorlds blogindlæg "Todays Press Conference" en mere eller mindre kronologisk opbygning. Teksten indledes med at beskrive hvad der er sket forud for det skrevne tidspunkt, herefter hvad der sker lige nu, og afslutningsvis hvad der skal se fremadrettet: *"Earlier today, we held a press conference at SeaWorld Orlando to discuss several things [...] We are in the process of creating, with Dawn's family, the Dawn Brancheu Memorial Fund [...] We will resume performances of our killer whale show "Believe" on Saturday" (Bilag 3)*. Ved at anvende en kronologisk kohærens bliver det lettere for læseren at

følge med i selve forløbet, og samtidig giver det læseren et indtryk af, at der er hånd om den kritiske situation, nu da SeaWorld er i stand til at redegøre for forløbet fra start til slut.

Medier før år 2013: Udsagnskraften skaber kohærens

”Free Corky”-artiklens udsagnskraft kan kædes sammen med artiklens transitivitet. I den lingvistiske analyse blev det identificeret, at afsenderen konstant forsøger at skabe en empati-forbindelse mellem Corky og modtageren. På side to skriver afsenderen blandt andet: *”It is more than 40 years since she was forcibly removed from her natural environment and taken to the harsh reality of a concrete tank” (Bilag 5)*. Formålet med at skabe en empatisk forbindelse mellem Corky og modtageren resulterer i, at der anvendes flere følelsesladede og deskriptive ord som eksempelvis ’forcibly’ og ’harsh’, end det ses i den øvrige empiri. Disse ord fremgår mere emotionelle end faktuelle, hvilket må formodes at mindske objektiviteten og troværdigheden i artiklen. Denne problematik forsøger afsenderen at mindske ved at undgå anvendelsen af hedges. Ved at undgå brugen af hedges til at moderere påstandene, forekommer udsagnskraften i artiklen generelt stærk.

For artiklen fra Whale and Dolphin Conservation er det gældende, at det er konteksten, der skaber den kohærente tekst. Gennemgående for artiklen er, at afsenderen eksplicit fremstiller Corky som subjektet, og herefter beskriver begivenheden eller processen, som subjektet udsættes for. Artiklens rubrik er et eksempel herpå: *”Corky is now the longest serving inmate of the US captive display industry.” (Bilag 5)*. Således skabes der konstant meningsfulde forbindelser mellem subjekt (hvalen) og objektet (hvalens situation som tilfangetaget). Det bliver dermed udsagnskraften - og den kontekst, den optræder i - der skaber den kohærente sammenhæng.

SeaWorld efter år 2013: Høj affinitet resulterer i stærk udsagnskraft

I den lingvistiske analyse af SeaWorlds handout "The Truth" og de to pressemeddelelser "It's a Conversation With Your Mind" og This New partnership Means Better Protection For Wild killer Whales" blev det identificeret, at SeaWorld søger at mindske konsekvenserne af lav affinitet ved anvendelse af henvisninger til eksperter og videnskabelige undersøgelser. Henvisningerne virker modererende og er medvirkende til at forstærke de påstande, som endnu ikke er valideret. Det kan sammenkobles med artiklens overordnede udsagnskraft. Ved brugen af konsekvente og konstaterende sætninger konstituerer SeaWorld en stærk udsagnskraft, da påstandene fremstilles som fakta og oftest uden brug af hedges *(jf. "Første analyseniveau: Lingvistisk analyse")*. Den stærke udsagnskraft understøttes yderligere af den generelt høje affinitet, som det ses i dette eksempel fra pressemeddelelsen fra april: *"You may have seen our new advertisement today in newspapers around the country. We couldn't be more proud of our animal care professionals who are sharing their stories [...]" (Bilag 8)*. Her tilslutter afsenderen sig i høj grad påstanden ved at skrive 'we'. Ved at indlede teksten med en sætning med høj affinitet opnår afsenderen en stærk udsagnskraft.

Medier efter år 2013: Stærk udsagnskraft på trods af lav affinitet og ingen modaliteter

Udsagnskraften i TakeParts artikel kan defineres i samspillet mellem affinitet og interaktionel kontrol. Tvivlsomme eller endnu ikke verificerede påstande moderes indirekte via hedges eller citater, så udsagnet fremstår 'sandt'. Denne form for affinitet giver afsenderen mulighed for at fremstå troværdig og samtidig indvie modtageren i informationer, som er subjektive eller som endnu ikke er endeligt verificerede.

Kohærensen i TakeParts artikel skabes ved kontinuerligt at rejse et spørgsmål, undren eller et 'resultat' uden forklaring, og herefter præsentere svaret. Et eksempel herpå kan findes på side to: "According to Bloom, the law would be *"the most comprehensive protection law for captive orcas in the United States in over 40 years"" (Bilag 10)* og igen i sidste del af artiklen: *"Should the bill become law, SeaWorld might want to look at other highly successful aquariums that do not keep cetacens in swimming pools. The Monterey Acquarium in northern California, for example (...)" (Bilag 10)*. I begge eksempler skaber afsenderen en appetitvækker for modtageren – i sidste eksempel ved at skrive, at der findes succesfulde akvarier, som ikke holder hvaler i fangenskab - og først herefter præsenteres modtageren for *hvordan*. Artiklens kohærens udgøres således af en vekselvirkning mellem afsender og modtager. En vekselvirkning, som består af afsenderens undren, der transformeres til læserens undren, og som afsenderen efterfølgende besvarer gennem teksten.

I artiklen ”Enough Abuse: Close SeaWorld” skriver afsenderen: *”Orcas’ captivity is cruel. Their confinement is inhumane by any measure. Nothing justifies it, not even the supposed ”research” that gives SeaWorld cover for its brutality.” (Bilag 11)*. I denne tekst ses et eksempel på, hvordan en tekst kan have stærk udsagnskraft på trods af lav affinitet og ingen eksterne henvisninger. De konsekvente og korte sætninger uden hedges eller andre modaliteter signalerer en sikkerhed fra afsenderens side. Selv om der ikke er nogen forklaringer eller henvisninger til undersøgelser, der klarlægger, *hvorfor* ’captivity is cruel’, overbeviser afsenderen sin modtager om, at dette er en utvivlsom påstand. Den konsistente og stringente kohærens resulterer dermed i, at teksten opnår en stærk udsagnskraft.

En grafisk illustration og summering af de væsentligste pointer præsenteres i delkonklusionen af den diskursive analyse.

Diskurser, interdiskursivitet og intertekstualitet

Som nævnt i teoribeskrivelsen vil diskurser, der konkurrerer i samme rum, konstant søge efter at meningsudfylde den overordnede diskursorden *(Fairclough, 1995)*. Diskursordenen betegner de forskellige diskurser, der delvist dækker samme terræn, som de konkurrerer om at indholdsudfylde med hvert sit tema. Interdiskursivitet relaterer sig til i hvilket omfang, en kommunikativ begivenhed trækker på andre diskurser *(ibid.)*. En kombination af diskurser på tværs af diskursordenernes grænser indikerer således en mulig forandring i diskursordenen inden for den sociale kontekst. Omvendt indikerer en blanding af diskurser på konventionel vis en reproduktion af den allerede eksisterende diskursorden *(ibid.)*.
Som nævnt i teoripræsentationen betegner begrebet intertekstualitet, hvordan en tekst trækker på tidligere tekster. Interdiskursivitet og intertekstualitet tager således udgangspunkt i spørgsmålet om en forandring eller reproduktion af diskursordenen og behandler således, hvorvidt sproget reproducerer og gentager allerede etablerede tendenser og holdninger *(ibid.)*. Ifølge Fairclough kan begreberne konstituere nye sammenhænge ved at skabe en forandring i den sociale- og kulturelle omverden. Netop dette er relevant for at kunne definere, om de anvendte diskurser er udtryk for en forandring i kommunikationen i og omkring SeaWorld.
På baggrund af den lingvistiske analyse udledes i dette afsnit de diskurser, som de analyserede empiriske felter trækker på før og efter Blackfishs udgivelse.

SeaWorlds offerdiskurs (før år 2013)

Den lingvistiske analyse af teksterne ”Today’s Press Conference” og ”Our Killer Whale Care” viser, at SeaWorld anvender et følelsesladet ordvalg med mange adjektiver. Ordvalget understøttes af en vekslende affinitetsgrad alt afhængig af, hvordan SeaWorld som afsender ønsker at positionere sig selv i forhold til det givne udsagn. Netop affinitetsgraden er afgørende for udfaldet af den anvendte diskurs i teksten; affiniteten er høj, når det styrker SeaWorlds offerposition. Denne tendens er gennemgående i begge tekster, hvorfor det kan konkluderes at SeaWorld anvender en offerdiskurs. Konklusionen understøttes yderligere af ordvalget i sætningerne fra blogindlægget: *”This has been an extraordinarily difficult time for all of us at SeaWorld” (Bilag 3)* som udtrykker, at SeaWorld er i sorg over at have mistet og *”[…] the death of our trainer, Dawn Brancheu” (Bilag 3)* som gennem ordet ’our’ indikerer, at Dawn har været en betydningsfuld del af SeaWorld.

Ligeledes kan kohærensen i pressemeddelelsen ”Our Killer Whale Care” anses som et udtryk for en offerdiskurs. Teksten er skrevet som et modsvar til eksisterende kritik og fungerer ved at forsvare sig gennem sætninger som: *”SeaWorld is highly regulated by the United States government.” (Bilag 4)*. Her udtrykker SeaWorld, at de er underlagt eksterne regulativer, og positionerer derved indirekte sig selv som værende underlagt noget andet. Med andre ord udtrykker SeaWorld, at de er underdanig - et ’offer’ for reguleringer.

Mediernes relationsdiskurs (før år 2013)

I mediernes kommunikation fra før år 2013 blev en generel fokus på at skabe en empati-forbindelse mellem hvaler og mennesker identificeret. Allerede i artiklen ”Free Corky”s rubrik kommer denne tendens til udtryk ved at betegne hvalen Corky som en fængelsindsat. I PETAs artikel italesættes der ligeledes en forbindelse mellem hval og menneske – her i form af kausale sammenhænge: *”[…] information about the stress that killer whales endure in captivity – stress that the ex-trainers feel led to the deaths of at least two SeaWorld employees.” (Bilag 6).*

Gennemgående for begge artikler er, at afsenderne på hver sin måde forsøger at skabe sammenhæng mellem hvaler og mennesker. Afsenderne forsøger aktivt at identificere læseren med hvalernes situation gennem både ordvalget og tekstens kohærens for derigennem at gøre modtageren i stand til at relatere sig til og forstå hvalernes tilstand. Deraf kan en relationsdiskurs udledes. Ved at artiklen anvender eksisterende relationsforhold som eksempelvis mor-datter forholdet i Free Corky-artiklen, kan relationsdiskursen argumenteres for at trække på en allerede eksisterende empatidiskurs i samfundet. Netop denne interdiskursivitet bliver afgørende for, at afsenderen opnår den ønskede effekt – at vække empati for hvalerne hos modtageren.

SeaWorlds realitetsdiskurs (efter år 2013)

Ordvalget i SeaWorlds kommunikation efter år 2013 indeholder færre adjektiver og følelsesladede ord, end det identificeret ordvalg i teksterne fra før år 2013. Derimod anvender SeaWorld saglige og konstaterende ord og sætninger. I handouttet ses denne tendens allerede i titlen "THE **TRUTH** IS IN OUR PARKS AND PEOPLE" *(Bilag 7).* Ved at kalde teksten 'the truth' indikerer SeaWorld, at al information i dokumentet er faktuel. Dette understøttes af de præcise og konstaterende sætninger uden hedges i handouttet: *"SeaWorld does not capture killer whales in the wild" (Bilag 7),* de to pressemeddelelser: *"In fact, we haven't collected a killer whale from the wild in more than 35 years." (Bilag 8)* og *"Here are the six things you need to know about this announcement[...]" (Bilag 9)*. Præsentationen af informationerne som faktuelle udsagn understøttes ydereligere af teksternes lave affinitet, som resulterer i henvisninger til videnskabelige undersøgelser og eksperter. På baggrund af ordvalget, de korte og konsekvente sætninger samt henvisningerne til eksterne parter argumenteres SeaWorld for at anvende en realitetsdiskurs, hvorigennem organisationen søger at fremstille deres udsagn som sande.

Mediernes dramatikdiskurs (efter år 2013)

Mediernes kommunikation efter år 2013 anvender et mere teatralsk og dramatisk ordvalg, end det blev identificeret i kommunikationen før år 2013. Takepart-artiklen sætter scenen allerede i titlen: *"SeaWorld's Worst Nightmare: Calif. Lawmaker to Propose Ban on Orcas in Captivity" (Bilag 10)*. Ved at anvende ordet 'nightmare', som vi i forvejen kender fra udtryk, der beskriver det værst tænkelige, sender afsenderen maleriske og teatralske signaler til modtageren ved at trække på et element fra en allerede eksisterende diskurs. Deraf kan en dramatikdiskurs udledes. Dramatikdiskursen understøttes yderligere af billedvalget i artiklen fra CommonDreams. Her ses en spækhugger springe højt op i luften med vand sprøjtende til alle sider. Billedet fungerer som blikfang for modtageren og understøtter samtidig tekstens teatralske ordvalg og konstruktion.

Konklusion af diskursanalysen

Nedenstående tabel summerer de mest centrale hovedpointer fra den diskursive analyse.

	INDEN BLACKFISH FØR ÅR 2013		EFTER BLACKFISH EFTER ÅR 2013	
Tendens	**SeaWorld**	**Medier**	**SeaWorld**	**Medier**
Ordvalg	- Følelsesladet - Mange adjektiver - Ordvalget skaber forbindelse mellem afsender og modtager	Relaterende ordvalg, som skaber forbindelse mellem hvaler og mennesker ved at beskrive hvalerne med menneskekarakteristika	- Faktuelt - Konstaterende - Sagligt	- Dramatiserende - Teatralsk
Affinitet	Vekslende: - Højt, når det gavner SeaWorlds offerposition (i den forbindelse anvendes hedges) - Lavt i øvrige tilfælde	Vekslende: - Lav affinitet i ”The Truth” - Høj affinitet i ”Our Killer Whale Care”	- Generel høj affinitet - Mange henvisninger til eksperter og videnskabelige undersøgelser - Ingen hedges	Generel lav affinitet - Mange henvisninger og referencer til eksterne kilder
Interaktionel kontrol	Forholdet mellem afsender og modtager konstitueres afhængig af affinitetsgraden	Forholdet mellem afsender og modtager konstitueres afhængig af affinitetsgraden	Modtageren er antageligt dominerende, da SeaWorld konstant søger at opnå autoritet	Afsenderen sætter dagsordenen gennem en mere subjektiv og malende fortælling end hvad der sås før 2013
Anvendt diskurs	**Offerdiskurs**	**Relationsdiskurs**	**Realitetsdiskurs**	**Dramatikdiskurs**

Nedenstående matrice placerer de forskellige artikler og de overordnede empiriske felter i forhold til Faircloughs begreber og hinanden. Den grafiske illustration har til formål at give læseren et overblik over empiriens udviklingsproces og illustrerer således, hvordan mediernes og SeaWorlds kommunikation samt de enkelte artikler har udviklet sig fra før til efter år 2013.

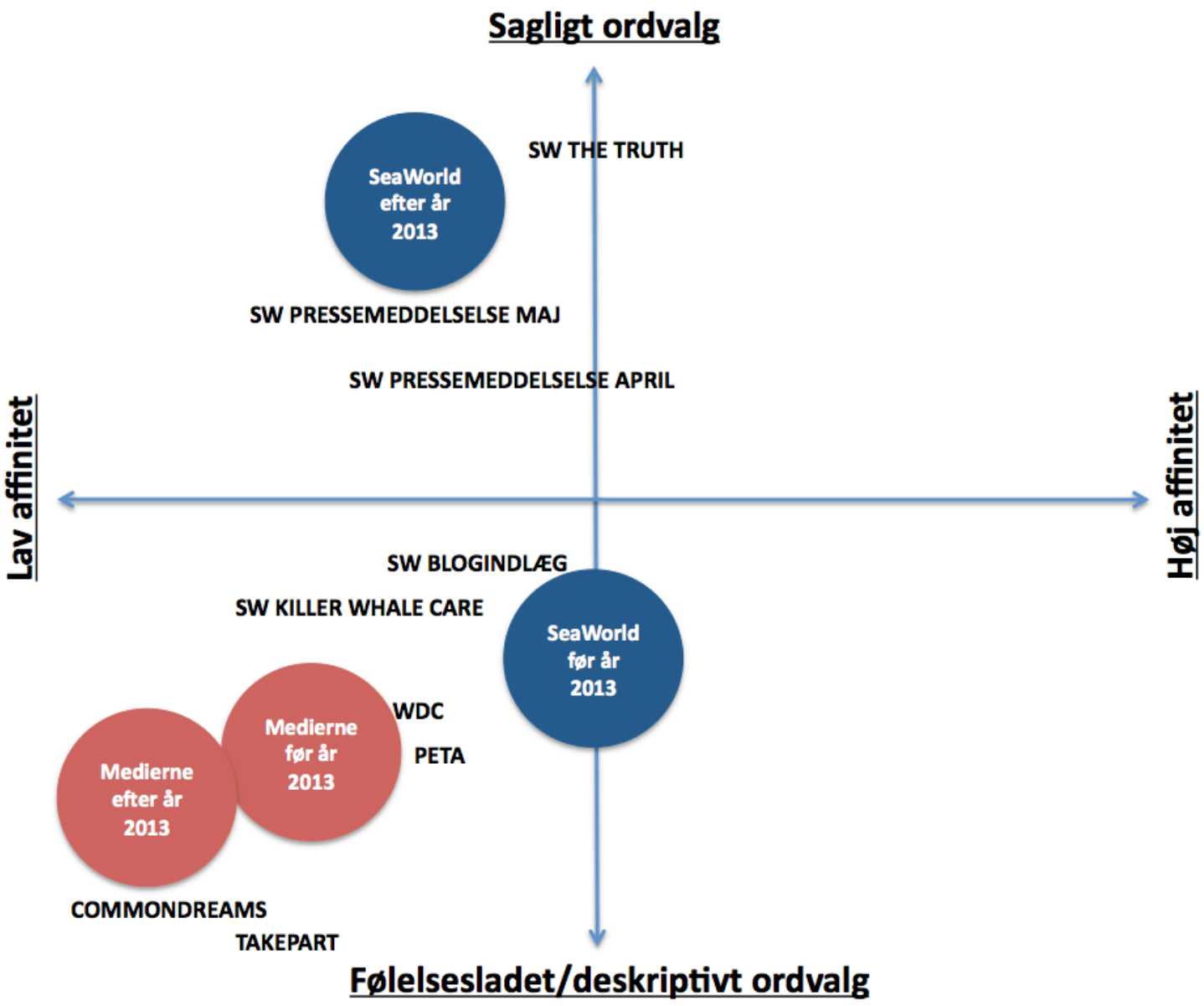

Tredje analyseniveau: Institutionel teori som social praksis

I Faircloughs tredje niveau - den sociale praksis - ændres perspektivet til at fokusere på samfundet i generelle træk *(Fairclough, 1995)*. Vi har nu undersøgt de to inderste kasser i Faircloughs tredimensionelle model: nemlig tekstens lingvistiske egenskaber og teksten som diskursiv praksis. For afslutningsvis at kunne relativere de to inderste kasser i forhold til den bredere sociale praksis, de er en del af, skal det tredje niveau (den yderste kasse) analyseres. Som tidligere nævnt betyder den gensidige påvirkning mellem sociale praksisser og diskurs, at nogle fænomener fungerer efter andre logikker end diskursive og dermed må undersøges med andre redskaber end diskursanalytiske *(Fairclough, 1995)*. I dette afsnit forsøges det gennem institutionel teori at kortlægge de ikke-diskursive sociale og kulturelle relationer og strukturer, der skaber rammen for den diskursive praksis.

Institutionel teori

Institutionel teori udpeger legitimitet som en central ressource for organisationer *(Oliver, 1991)*. I indledningen blev der argumenteret for, at flere dødsfald og dokumentarfilmen Blackfish har fået SeaWorlds legitimitet til at bløde. Deraf kan det konkluderes, at der eksisterer en uoverensstemmelse mellem SeaWorlds organisationspraksisser og omverdenens forståelse af en legitim institution i dag. Denne uoverensstemmelse har antageligt resulteret i Richard Blooms lovforslag. Uoverensstemmelsen risikerer dermed at udvikle sig til et juridisk pres, hvis Blooms lovforslag vedtages. Med både et normativt og juridisk institutionelt pres for, at SeaWorld forandrer sin praksis, må organisationens eksistens anses som truet. Siden legitimitet, gennem en institutionelt optik, er organisationens vigtigste ressource, må jagten på legitimitet således blive en central strategisk aktivitet for SeaWorld. Lorenzen et al argumenterer for, at når organisationen opfattes som legitim, tilfalder øvrige ressourcer ligeledes organisationen *(Lorenzen et al, 2009)*. Det centrale spørgsmål bliver dermed, hvordan SeaWorld skal håndtere disse og eventuelle fremtidige institutionelle pres for at blive betragtet som legitim og på længere sigt opretholde sin eksistens.

I sin artikel præsenterer Oliver forskellige strategiske løsninger for organisationer, som står over for eksterne pres *(Oliver, 1991)*. Oliver foreslår fem strategiske løsninger: 'acquiescence', 'compromise', 'avoidance', 'defiance' og 'manipulation', hvoraf alle fem indeholder tre operationelle taktikker *(ibid.)*. For at kunne bestemme den optimale strategi for SeaWorld

fremadrettet, er det nødvendigt at introducere samtlige strategier, så formålet samt fordele og ulemper ved de enkelte strategier kan afvejes.

I dette afsnit diskuteres fordelene og ulemperne ved Olivers forskellige strategier. Det analyseres, om og hvordan SeaWorld har eller kan have anvendt de forskellige strategier tidligere. Herefter diskuteres effekten af SeaWorlds brug af strategierne med henblik på at kunne beslutte den optimale strategi for SeaWorld i fremtiden.

Udvælgelsen af den optimale strategi for SeaWorld i fremtiden diskuteres i det sammenholdende afsnit, hvor resultaterne af diskursanalysen sættes sammen i forhold til den sociale praksis.

Acquiescence

Strategiens hovedformål er, at organisationer enten implicit eller eksplicit imødekommer de institutionelle pres, der omgiver organisationen *(Oliver, 1991)*. Ifølge Oliver sker denne proces oftest i form af vaner og rutiner; *"Habit refers to unconscious or blind adherence to preconscious or taken-for-granted rules or values." (Oliver, 1991: 152).* Organisationen implementerer således ubevidst regler og normer, der tages for givet i den institutionelle kontekst. Oliver argumenterer videre for, at især normer, der opnår status som en form for social kendsgerning, kan gøre organisationer blinde for de tilhørende institutionelle påvirkninger *(Oliver, 1991)*.

Selve udgivelsen af pressemeddelelsen "Today's Press Conference" *(2010)* kan anses som et eksempel på SeaWorlds anvendelse af acquiescense. Da Dawn Brancheu bliver dræbt af en af SeaWorlds spækhuggere, forventer den institutionelle kontekst at SeaWorld udtrykker deres sorg og ansvar for hændelsen. Der findes ingen tegn på, at omverdenen direkte har opfordret SeaWorld til at udgive pressemeddelelsen – det er derimod sket på baggrund af en underforstået forventning til, hvordan SeaWorld bør agere i en sådan situation.

Et andet eksempel på acquiescense kan findes i SeaWorlds kommunikation efter år 2013. I hand-outtet "The Truth" skriver SeaWorld: *"We provide our animals with restaurant-quality fish […]" (Bilag 5)*. Overfører vi Olivers pointe om implicitte sociale kendsgerninger til casen om SeaWorld, kan der eksempelvis være social konsensus om, at når man holder dyr i fangenskab, skal de fodres dagligt med den slags mad, som dyret også vil spise i det fri. Således kan SeaWorlds behov for at eksplicere, at dyrene får kvalitetsmad, ses som en afspejling af hvad den omkringliggende institutionelle kontekst anser som værende en essentiel del af at holde dyr i fangenskab. Men hvis denne form for sociale kendsgerninger er indlejret i en sådan grad, at organisationer bliver blinde for det, hvorfor er det så nødvendigt for SeaWorld at kommunikere

det? Her bliver Olivers pointe om institutionelle pres central. Ifølge Oliver er det institutionelle felt i konstant udvikling, og nye pres fra omverdenen udvikles hele tiden *(Oliver, 1991)*. Når nye institutionelle pres kommer til, kan de stille spørgsmålstegn ved tidligere eller nuværende sociale kendsgerninger i det ellers selvfølgelige felt. SeaWorlds behov for at kommunikere noget, som indtil nu angiveligt har været en social kendsgerning, kan opstå som resultat af et nyt institutionelt pres, der stiller spørgsmålstegn ved eksisterende normer og vaner. Denne tanke vil blive diskuteret yderligere i det sammenholdende afsnit efter diskursanalysen.

Compromise

Strategien 'compromise' kan anvendes, hvis organisationen er *"[...] confronted with conflicting institutional demands or with inconsistencies between institutional expectations and internal organizational objectives related to efficiency or autonomy" (Oliver, 1991: 153)*. Organisationer, der udsættes for modstridende eller konfliktfyldte institutionelle pres i forhold til organisationens mål, kan forsøge at balancere, passivisere eller forhandle med de involverede parter *(Oliver, 1991)*. Hvis vi igen overfører denne taktik til SeaWorld, kan vi se et eksempel på, hvordan organisationen forsøger at forhandle med interessenterne. Da Richards Blooms lovforslag bliver stillet i marts 2014, begynder SeaWorld aktivt at modargumentere Blooms argumenter for lovforslaget. Bloom udtaler: *"These beautiful creatures are much too large and far too intelligent to be confined in small, concrete tanks for their entire lives. It is time to end the practice of keeping orcas captive for human amusement."(13, USA Today, 2014)*. Kort efter udgiver SeaWorld handouttet "The Truth Is In Our Parks And People", der modsiger Blooms argumenter: *"Our zoological habitats are among the largest in the world. They are multi-gallon environments of continually chilled and filtered saltwater" (Bilag 7).* Dette kan anses som et eksempel på, hvordan SeaWorld efter år 2013 benytter strategien 'compromise's taktik om at passivisere interessenterne ved at forsøge at negligere eller mindske årsagerne til det institutionelle pres. Denne pointe vil ligeledes blive diskuteret yderligere efter diskursanalysen.

Avoidance

Olivers tredje strategi kaldes 'avoidance'. Oliver definerer strategien: *"as the organizational attempt to preclude the necessity of conformity; organizations achieve this by concealing their nonconformity, buffering themselves from institutional pressures, or escaping from institutional rules or expectations." (Oliver, 1991: 154).* 'Avoidance' tager ofte form af passivitet for at undgå en afsløring af, at der ikke er overensstemmelse mellem hvad der kommunikeres udadtil og den reelle implementering af eksempelvis strukturer og processer indadtil *(Oliver, 1991)*. I denne strategi foreligger nogle ligheder med Meyer og Rowans definition af dekobling *(Meyer & Rowan, 1977)*. Som tidligere nævnt anser Meyer og Rowan dekobling som en strategisk mulighed for at efterleve kontekstuelle legitimerende myter udadtil, mens organisationen indadtil ikke inkorporerer myterne på samme vis *(ibid.)*. Hovedpointen er, at organisationer implementerer institutionaliserede krav for at legitimere sig i forhold til deres omgivelsers opfattelse af, hvad der er legitimt *(ibid.)*.

Selve idéen bag denne strategi gør det svært at finde eksempler fra SeaWorld som case. Tanken er jo netop, at eksterne interessenter ikke kender til, hvad der foregår indadtil i organisationen – vi kan oftest kun se det, SeaWorld vælger at kommunikere. Dog udgav den tidligere spækhuggertræner i SeaWorld, John Hargrove, bogen "Beneath The Surface" i marts 2015 *(16, OneGreenPlanet, 2015).* I over to årtier har Hargrove arbejdet som træner i SeaWorld. I den nyligt publicerede bog afslører Hargrove nogle af de, ifølge ham, værste konsekvenser ved at holde hvaler i fangenskab: *" When you first start to see it, you first try to say, 'Okay, well, I love these animals; I'm going to take care of them.' ... You think, 'I can change things.' And then all these things, of course, never improve and then you start seeing mothers separated from their calves; you start seeing trainers being killed, and then they blame them* [the trainers] *for their own deaths." (16, OneGreenPlanet, 2015).* Hargroves udtalelse illustrerer ulempen ved strategien 'avoidance' - hykleri kan være effektivt, men hvis det afsløres, kan det få fatale konsekvenser. Og det er netop i dette kritikpunkt, at 'avoidance' adskiller sig fra den førstnævnte strategi 'acquiescence'. Jævnfør indledningen har det haft væsentlig økonomisk og legitimitetsmæssig betydning for SeaWorld, at konformiteten har været tilsyneladende frem for reel. Eksemplet med SeaWorlds anvendelse af strategien illustrerer således ulempen ved dekobling – risikoen for at blive afsløret i hykleriet.

Strategien skal dog ikke udelukkende have kritik i forhold til denne case. Tidligere nævnte jeg, at hykleri kan være effektivt i nogle organisationer. Her menes, at når en organisation kommunikerer noget, men gør noget andet, må den antageligvis frygte den negative side af denne strategi – at hykleriet afsløres. På grund af denne frygt må organisationen forventes at arbejde sig hen mod at efterleve det udadtil kommunikerede indadtil – altså nærme sig strategien 'acquiescence'. Avoidance kan dermed argumenteres for ikke at være en stabil og permanent strategi. Denne proces minder om DiMaggio og Powells begreb isomorfi *(DiMaggio og Powell, 1983)*. Hvis organisationer forsøger at undgå frygten for afsløring af hykleri, vil de konstant optage og implementere legitime normer og regler fra det omkringliggende institutionelle felt - og dermed blive mere og mere ens. Ifølge Oliver vil denne proces dog ikke være optimal for alle organisationer. Det gælder eksempelvis organisationer, hvor det vil være en betydelig økonomisk belastning eller ligefrem medføre konkurs at efterleve de sociale kendsgerninger indadtil. Et hypotetisk eksempel kan være, at der opstår en social kendsgerning om at hvaler i fangenskab skal overvåges af fysisk tilstedeværende trænere 24 timer i døgnet. Det vil være en betydelig omkostning for SeaWorld at efterleve i praksis – men organisationen vil kunne anvende overvågningskameraer og dermed argumentere for, at de efterlever kravet.

Defiance

Hvis efterlevelsen af presset fra den institutionelle kontekst går på kompromis med organisationens interne mål, kan organisationer anvende 'defiance'-strategien for at trodse de normer, regler og værdier, som har skabt det givne institutionelle pres *(Oliver, 1991)*. Hovedpointen i denne strategi er, at organisationen *aktivt* modstår de institutionelle pres med formålet at bearbejde eller ligefrem ændre omgivelsernes sociale kendsgerninger. Oliver skriver: *"A defiant strategy […] represents unequivocal rejection of institutional norms and expectations, and it is more likely to occur when the perceived cost of active departure is low, when internal interests diverge dramatically from external values, when organizations believe they can demonstrate the rationality or righteousness of their own alternative convictions and conduct, or when organizations believe they have little to lose by displaying their antagonism toward the constituents that judge or oppose them."(Oliver, 1991: 157)*.

I marts år 2015 lancerede SeaWorld en ny kampagne omhandlende marineparkens indsats for at passe dyr i fangenskab og i naturen *(17, CBC News, 2015)*. Kampagnen kører på nuværende tidspunkt (april, 2015) på printmedier samt onlinemediet YouTube og vil blive fulgt op af tv-reklamer i løbet af foråret *(ibid.)*. SeaWorlds 'senior corporate affairs' chef, Jill Kermes, udtalte i forbindelse med lanceringen af kampagnen: *"I think there's been a lot of misinformation out in*

the public about who we are and what we do. It has been a one-sided conversation and this is an opportunity for us to give people the information they need so they can make up their own minds." (17, CBC News, 2015). Anvender vi Olivers definition af 'defiance'-strategien på SeaWorlds nye tiltag, kan kampagnen vurderes som et eksempel på en organisation, som forsøger at demonstrere hvad Oliver kalder *"the rationality or righteousness of their own alternative convictions" (Oliver, 1991)*. Gennem kampagnen forsøger SeaWorld således at illustrere deres version af "virkeligheden" med henblik på at ændre den offentlige meningsdannelse til organisationens fordel ved at bearbejde de normer, regler og værdier, der har skabt det institutionelle pres. Da SeaWorld forsøger at afvise og ændre de sociale kendsgerninger, som presser organisationen, kan denne strategi dermed defineres som et eksempel på Olivers 'defiance'-strategi.

Manipulation

Strategierne 'acquiescence', 'compromise', 'avoidance' og 'defiance' illustrerer i den rækkefølge et stigende niveau i organisationens aktive indsats for at modstå et givent institutionelt pres *(Oliver, 1991)*. Den femte og sidste strategi, 'manipulation', implicerer et målrettet og opportunistisk forsøg på at bearbejde og modstå presset: *"Manipulation is the most active response to these pressures because it is intended to actively change or exert power over the content of the expectations themselves or the sources that seek to express or enforce them." (Oliver, 1991: 157).* Oliver anbefaler, at 'manipulation' anvendes: *"[...] when institutional expectations are incipient, localized, or weakly promoted" (Oliver, 1991: 158).* Som tidligere nævnt har både Blackfish og Richard Blooms lovforslag fået central opmærksomhed i medierne, og kan dermed ikke defineres som *'weakly promoted'*. Dette kan netop være grunden til, at der ikke eksplicit findes nogen eksempler på, at SeaWorld har benyttet denne strategi. Ifølge Oliver er 'manipulation'-strategien svær at anvende på massivt indlejrede sociale kendsgerninger, da det kræver mere at bearbejde en fastlejret kendsgerning end en, der først netop er ved at udvikle sig *(Oliver, 1991)*. En social kendsgerning, som ikke er *'weakly promoted'*, vil ifølge Oliver gavne mere af en af de øvrige strategier. SeaWorlds mulige anvendelse af 'manipulation'-strategien i fremtiden vil blive diskuteret i det sammenholdende afsnit efter diskursanalysen.

Opsamling

Olivers fem strategier og underliggende taktikker udgør tilsammen de strategiske responsmuligheder, organisationer har, når de står over for institutionelle pres *(Oliver, 1991)*. I det foregående afsnit blev SeaWorlds implicitte og/eller eksplicitte anvendelse af strategierne analyseret med henblik på at skabe et grundlag for vurdering af en optimal strategi for SeaWorld i fremtiden.

"Organizational responses to institutional pressures toward conformity will depend on why these pressures are being exerted, who is exerting them, what these pressures are, how or by what means they are exerted, and where they occur." (Oliver, 1991: 159). Ifølge Oliver er den optimale strategi for en given organisation kontekstbestemt ligesom den varierer på baggrund af organisationens evne til at handle ud fra de betingelser, organisationen agerer under. Der er således flere forskellige faktorer, der begrænser og muliggør organisatorisk kontrol, som igen influerer den optimale strategi for organisationen *(Oliver, 1991)*. Oliver opstiller derfor nogle retningslinjer for, hvordan organisationen beslutter den optimale strategi ud fra de faktorer, der påvirker organisationen i forhold til det givne institutionelle pres *(ibid.)*. Disse retningslinjer vil sammen med Meyer og Rowans teori blive anvendt på SeaWorlds situation i kombination med resultaterne fra diskursanalysen og erfaringerne fra SeaWorlds tidligere anvendelse af strategierne, som blev præsenteret i det foregående afsnit.

På baggrund heraf vil kombinationen af institutionel teori og diskursanalyse gøre det muligt at analysere de betingelser, SeaWorld agerer under, samt hvordan SeaWorld bør handle fremadrettet inden for de selvsamme betingelser.

ANALYSEDISKUSSION

Ud fra den socialkonstruktivistiske optik må mediernes anvendte diskurser være i stand til at påvirke sin omgivende sociale praksis, ligesom diskurserne påvirkes af selvsamme *(jævnfør Fuglsang & Olsen, 2007)*. Konkret må medierne og SeaWorlds diskurser og virkeligheder således konstruere samt være konstrueret af de sociale handlinger og italesættelser, der eksisterer i det sociale. Socialkonstruktivismen anser, ligesom den strukturalistiske sprogfilosofi, italesættelse som den faktor, der er med til at skabe og opretholde sociale tendenser og normative sandheder i samfundet *(ibid.)* Heraf bliver det centralt at foretage en analyse af hvilke faktorer fra den sociale praksis, der kan identificeres i mediernes anvendte diskurser samt hvordan diskurserne omvendt kommer til udtryk i den sociale praksis.
For at besvare første del af afhandlingens problemformulering - *hvordan Blackfish har influeret SeaWorlds og mediernes diskurser* - sammenholdes resultaterne fra diskursanalysen og den sociale praksis i det efterfølgende afsnit.

Diskursive resultater fra et institutionelt perspektiv

I diskursanalysen blev det identificeret, at SeaWorld før Blackfishs udgivelse i år 2013 anvender en offerdiskurs. Ordvalget er følelsesladet, fyldt med adjektiver og søger konstant at skabe forbindelse mellem afsender og modtager. Mediernes diskurs er derimod præget af et mere relaterende ordvalg mellem hvaler og mennesker. Her er sproget mindre følelsesladet, end det blev identificeret hos SeaWorld. Ud over at anvende forskellige diskurser adskiller SeaWorlds og mediernes kommunikative begivenheder sig før Blackfishs udgivelse også i forhold til de emner, de italesætter.
Før år 2013 italesætter medierne emner, som udtrykker de, ifølge afsenderen, dårlige kår, spækhuggerne lever under i fangenskab. SeaWorld forsvarer sig indirekte ved at kommentere på, hvordan organisationen tager sig af sine spækhuggere og giver dem endnu bedre vilkår, end det kan findes i det fri.
Da Blackfish udgives i år 2013 sker der samtidig en ændring i de emner, som medierne og SeaWorld italesætter. Fra at SeaWorld og medierne kæmper to individuelle 'kampe' om at overbevise modtageren om, at deres virkelighed er den sande, ses der en tendens til, at SeaWorlds og mediernes kommunikation begynder at rette sig mod hinanden.

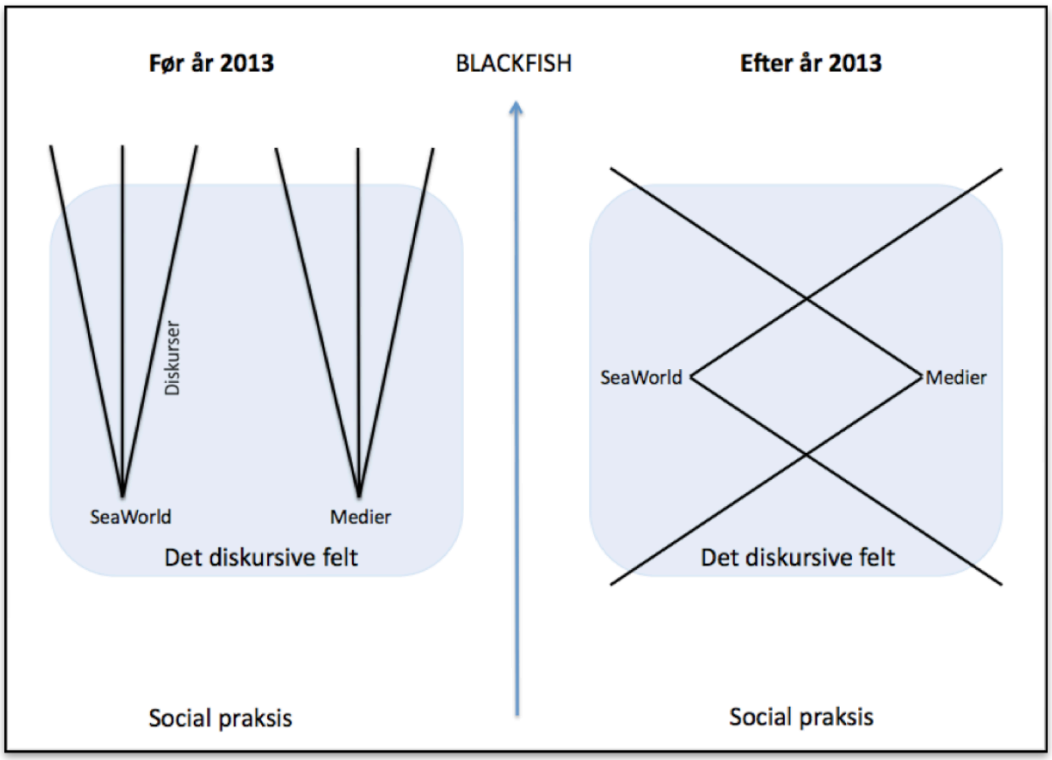

Figur: De diskursive felters udvikling fra før til efter år 2013

Ovenstående figur viser, hvordan udviklingen af diskurser er foregået. I stedet for at fortælle om spækhuggere i fangenskab som en generel tendens (som før år 2013), begynder medierne at kommunikere om specifikke hændelser fra SeaWorld. Eksempelvis skrives der i CommonDreams-artiklen: *"Trying to defend itself from accusations of mistreatment two years ago, SeaWorld claimed that it had spent $70 million in three years on its killer whale habitats, and millions more in maintenance each year. So what? A Supermax prison for 3,000 inmates in California cost $239 million to build […]" (Bilag 6).* Ovenstående eksempel viser hvordan mediernes kommunikation er blevet mere direkte rettet mod SeaWorld. Samtidig forsøger SeaWorld at gå til modangreb på mediernes kommunikation ved at skrive *"Unfortunately, some animal extremists twist the facts and mislead the public about the animals in our care" (Bilag 7).* Disse eksempler viser, hvordan både SeaWorld og mediernes kommunikative begivenheder efter Blackfishs udgivelse italesætter mere ensartede tematikker og eksplicit forsøger at kommunikere på bekostning af hinanden. På figuren vises det, hvordan diskurserne begynder at krydse hinanden efter år 2013, hvorimod hver diskurs løber selvstændigt i kommunikationen inden. Pointen understøttes af analysen af den sociale praksis. Hvor SeaWorld i kommunikationen inden år 2013 hovedsageligt benyttede sig af strategien 'acquiescence', ses der i den nyere kommunikation et skifte til de mere aggressive strategier 'compromise' og 'defiance'.

I den seneste kommunikation kan der identificeres flere eksempler på, at SeaWorld forsøger at illustrere deres version af virkeligheden med henblik på at ændre den offentlige meningsdannelse ved at bearbejde de normer, regler og værdier, der har skabt det institutionelle pres – altså anvendelse af 'defiance'.

For at kunne beskrive processen fra en teoretisk vinkel inddrages begreberne antagonisme og hegemoni fra Laclaus værk "New Reflections on the Revolution of Our Time" fra år 1990.
Antagonisme er diskursteoriens begreb for konflikt *(Laclau, 1990)*. Antagonisme opstår, når forskellige identiteter gensidigt tager bekostning af eller helt udelukker hinanden. Selvom man har forskellige diskurser, behøver de ikke at stå i et antagonistisk forhold til hinanden *(ibid.)*. Man kan eksempelvis godt være både 'arbejdende' og 'studerende' på samme tid, men hvis identiteten som studerende forhindrer, at man kan arbejde ved siden af (eksempelvis ved fuldtidsstudie), opstår der et antagonistisk forhold mellem 'arbejdende' og 'studerende'.
SeaWorld og mediernes kommunikative kamp før år 2013 kan, som tidligere nævnt, anskues som to forholdsvis individuelle kampe på det samme felt. Hver aktør forsøger at overbevise om hver sin virkelighed. Her er der altså ikke tale om antagonisme, men derimod diskurser, der konkurrerer *på* det samme felt. På figuren på forrige side kan et diskursivt felt uden antagonisme ses i feltet før år 2013. Herefter udgives Blackfish, hvilket får afgørende betydning for diskurserne. I og med at de italesatte tematikker bliver mere ens, opstår der interdiskursivitet. Der opstår nytilkomne diskurser gennem nye former for artikulering – alt sammen som en konsekvens af ændringen i den sociale praksis, som Blackfish har medført. Gennem de nye artikuleringer skifter grænserne både inden for diskursordenen og mellem de forskellige diskursordener. De diskursive praksisser, hvorigennem diskurstyper blandes på en ny og kompleks måde, er både et tegn på og en drivkraft i diskursiv og dermed sociokulturel forandring, og er således udtryk for en forandring på alle niveauer.

Blackfishs indblanding medfører altså en ændring af det diskursive felt. Dermed kan første del af afhandlingens problemformulering besvares: *Hvilken indflydelse Blackfish-filmen har haft på mediernes diskurs omkring SeaWorld og herved på SeaWorlds legitimitet? Og hvordan har SeaWorld diskursivt responderet på selvsamme?*
Fra at være to aktører med hver sit budskab *på* det diskursive felt, begynder SeaWorld og mediernes kommunikation – gennem interdiskursivitetsprocessen – at konkurrere *om* det diskursive felt. Ved at diskurserne støder sammen på denne måde, opstår der antagonisme. Antagonisme opløses ved, at en diskurs opnår hegemoni (positionen som den midlertidigt

dominerende diskurs) *(ibid.)*. En diskurs bliver undergravet af det diskursive felt, hvorfra en anden diskurs overlejrer eller opløser den ved at reartikulere dens elementer – den proces, Fairclough kalder interdiskursiv transformation *(Fairclough, 1995)*. Og det er netop denne interdiskursive transformationsproces, der ser ud til at have haft afgørende betydning i forhold til SeaWorlds og mediernes diskurser i denne afhandling.

Jeg har tidligere præsenteret Åkerstrøms tanke om, at vi bør træde et skridt bagud og kigge på *hvorfor* der spørges frem for *hvad* der spørges om *(Åkerstrøm, 1999)*. Den 10. september år 2013 udgiver det danske dagblad Politiken artiklen "Spækhugger-dokumentar går tæt på drabet i SeaWorld" *(Bilag 12)*. Artiklen præsenterer Blackfish-filmens hovedpointer og diskuterer de konsekvenser, filmen har medført for SeaWorld. I stedet for at se på Politikens empiri med det analytiske blik, der blev anvendt i diskursanalysen, er det interessante ifølge Åkerstrøms optik ikke, hvad artiklerne spørger om, men derimod selve italesættelsens historiske tilblivelses- og transformationsbetingelser. Det interessante er altså *hvorfor* dagblade som Politiken og Berlingske overhovedet italesætter SeaWorld-problematikken. Dagblade som Politiken, Berlingske og Børsen må som landsdækkende aviser betegnes som massemedier, og de er dermed underlagt Pressenævnets regler om presseskik *(Pressenævnet, 19)*. Det inkluderer, at dagbladene udgiver artikler om emner, der har en *"klar almen interesse" (ibid.)*. En søgning i alle Politikens artikler omhandlende SeaWorld viser, at Politiken har udgivet 13 artikler i tiden fra SeaWorlds grundlæggelse i år 1964 til år 2013 (49 år) *(Politiken, 20, 2015)*. Hertil har Politiken udgivet 18 artikler de seneste cirka tre år.
Stigningen i antal artikler omhandlende SeaWorld samt den faktor, at dagbladene nu italesætter emnet i langt højere grad, er også et udtryk for udviklingen på de diskursive felter. Efter udgivelsen af Blackfish kommer en række nye medier – massemedierne – og blander sig i diskussionen. Det medfører yderligere en forøgelse af interdiskursiviteten, da de nytilkomne diskurser forsøger at reartikulere de allerede eksisterende diskurser. Men massemediernes indblanding foregår selvsagt ikke kun på det diskursive felt. På baggrund af massemediernes rolle som formidler af almene samfundsinteresser, bekræfter processen ikke alene den tidligere pointe om, at Blackfish har haft en væsentlig betydning for sociokulturelle elementer. Som det blev diskuteret i analysen af den sociale praksis, er det institutionelle felt ifølge Oliver i konstant udvikling *(Oliver, 1991)*. Når nye institutionelle pres kommer til, stiller de spørgsmålstegn ved tidligere eller nuværende sociale kendsgerninger i det ellers selvfølgelige felt. Massemediernes indblanding på det diskursive felt kan opfattes som en diskurs, der er afkastet af et nyt institutionelt pres, som således både påvirker det diskursive og det sociale.

Hvordan kan SeaWorld omgå presset i fremtiden?

Under teoripræsentationen blev Meyer og Rowans teori om formelle strukturer som myter og ceremonier præsenteret *(Jf. afsnittet "Teoripræsentation")*. Med udgangspunkt i resultaterne fra diskursanalysen samt SeaWorlds tidligere anvendelse af Olivers responsstrategier, diskuteres det i dette afsnit hvordan SeaWorld ud fra Meyer og Rowans teori kan håndtere kravet om konformitet gennem strategiske handlingsmuligheder fremadrettet. Dermed besvares tredje del af afhandlingens problemformulering: *Hvordan kan SeaWorld genvinde legitimitet i forhold til den nye diskursive kontekst?*

Ifølge Meyer og Rowan definerer og omformer institutionelle regler både nye og eksisterende organisationssituationer *(Meyer & Rowan, 1977)*. Institutionelle regler kan defineres som en form for rationelle institutionaliserede elementer – en norm, som (efterhånden) opfattes som selvfølgelig i den institutionelle kontekst. Formelle organisationsstrukturer består ikke alene af relationer i den sociale organisation. I moderne samfund er elementer af rationaliserede formelle strukturer forankret i og afspejlet af vores forståelse af den sociale virkelighed. Ifølge Meyer og Rowan er: *"Such elements of formal structure are manifestations of powerful institutional rules which function as highly rationalized myths that are binding on particular organizations" (Meyer & Rowan, 1977: 143)*. Institutionelle regler påvirker altså de formelle organisationsstrukturer og -praksisser. Da Blackfish udkommer i år 2013, får det, jævnfør indledningen, fatale konsekvenser for SeaWorlds gængse organisationspraksis. Netop disse konsekvenser er relevante i forhold til Meyer og Rowans tanker om institutionelle regler. Som det tidligere er argumenteret, influerer Blackfish den offentlige meningsdannelse i forhold til at holde hvaler i fangenskab. De sociale konsekvenser af filmen udvikles i takt med, at CNN viser dokumentaren utallige gange i starten af år 2013. Pludselig anses det ikke længere i samme grad som legitimt at holde hvaler i fangenskab – på trods af, at SeaWorlds organisationspraksis i hovedtræk ikke er blevet anset som problematisk gennem de sidste cirka 50 år. Blackfishs sociale konsekvenser kan således anses som en initialiserende institutionel regel, som ved filmens udgivelse rokerer ved de normative sociale praksisser, vi forinden Blackfish har forbundet med at holde vilde dyr i fangenskab. I og med at de sociale konsekvenser øges, tager den normative institutionelle regel mere og mere form af et kognitivt institutionelt pres. Det vil sige, at de forståelsesrammer gennem hvilke vi afgør, hvad der er 'virkeligt' og hvad der skaber mening, ændres. Men hvordan bør SeaWorld forholde sig til dette strategisk?

Ifølge det institutionelle pres, som Blackfish har lagt på SeaWorld, bør organisationen ikke holde hvaler i fangenskab længere. Såfremt SeaWorld i praksis skal omgå denne sociale kendsgerning, vil det have afgørende konsekvenser for SeaWorlds overlevelse. Hvis vi et øjeblik vender tilbage til Olivers responsstrategier, vil SeaWorld kunne håndtere presset således:

- **Acquiescence**

SeaWorld giver efter for det institutionelle pres, og vælger at sætte hvalerne fri. Dette vil højst sandsynligt fjerne eksistensgrundlaget for SeaWorld, da hvalerne er organisationens hovedattraktion.

- **Compromise**

SeaWorld forsøger at forhandle sig til, at de hvaler, der allerede er i SeaWorlds varetægt, får lov til at forsætte med at optræde til de afgår ved døden, men SeaWorld vil ikke købe eller avle nye hvaler til fangenskab. Dette vil højst sandsynligt mindske organisationens legitimitet i en sådan grad, at det ligeledes vil fjerne eksistensgrundlaget – og om ikke andet vil SeaWorld ikke længere have nogen hovedattraktion inden for en årrække.

- **Defy**

Det institutionelle pres ignoreres til fulde, og SeaWorld fortsætter som hidtil. Defy-strategien kunne muligvis have været succesfuld, hvis mediernes og SeaWorlds diskurser blot kæmpede på det samme felt, som det var tilfældet før år 2013. Da diskurserne efter Blackfishs udgivelse indgår i et antagonistisk forhold, og dermed nu kæmper *om* det samme felt, er der væsentlig sandsynlighed for, at medierne kommunikerer på bekostning af SeaWorld i en sådan grad, at også denne strategi vil mindske eller fjerne organisationens eksistensgrundlag.

- **Manipulate**

SeaWorld kan forsøge at overbevise centrale interessenter om, at hvaler i fangenskab tjener et godt formål. Derved kan SeaWorld forsøge at influere værdier og normer i samfundet til organisationens fordel. Ifølge Oliver virker denne strategi bedst inden et eventuelt institutionelt pres når at udvikle sig til en social kendsgerning. SeaWorlds chance for succes med manipulations-strategien i forbindelse med dette institutionelle pres vurderes til at være minimal, da presset allerede har udviklet sig til, at dagblade som eksempelvis Politiken italesætter problematikken.

De fire ovenstående responsstrategier ser ikke ud til at være optimale for SeaWorld på nuværende tidspunkt. Dog præsenterer Oliver den femte strategi 'avoidance', som indeholder taktikken 'conceal – disguising nonconformity' *(Oliver, 1991)*. Denne strategi minder på sin vis om Meyer og Rowans dekobling-strategi. Når SeaWorld udsættes for et normativt og til dels kognitivt institutionelt pres som det, Blackfish har medført, befinder organisationen sig i et krydspres *(Meyer & Rowan, 1977)*. På den ene side lægges der pres på organisationen i forhold til at indoptage den institutionelle regel og dermed fremstå som legitim. På den anden side udgør en implementering af selvsamme sociale kendsgerning en forringelse i forhold til den eksisterende organisationspraksis. Meyer og Rowan foreslår i en sådan situation, at organisationens svar på krydspresset kan være 'dekobling' af aktiviteterne. Ved at foretage en adskillelse af den foreskrevne praksis og den måde, man rent praktisk imødekommer presset på, kan organisationen opretholde eller i nogle tilfælde genskabe legitimiteten *(ibid.)*. Oliver udtrykker det samme princip: *"Concealment tactics involve disguising noncorformity behind a facade of acquiescence." (Oliver, 1991: 154)*. Sammenlignet med Olivers avoidance-strategi kan dekobling altså anses som om, at SeaWorld anvender acquiescence-strategien *udadtil* – organisationen efterlever de foreskrevne sociale regler, som det institutionelle pres lægger på SeaWorld, med det formål at opretholde legitimitet. Men hvordan kan SeaWorld rent praktisk anvende dekobling som strategi? Det næste afsnit viser, hvordan en mulig dekobling-strategi for SeaWorld kan se ud i praksis. Efter forslaget følger en teoretisk diskussion af strategien.

UDFORDRING

I SeaWorld mærkes konsekvenserne af Blackfish i form af faldende besøgstal, øgning af negativ omtale på sociale medier samt et drastisk fald i aktierne. SeaWorld befinder sig i et krydspres, da der på den ene side lægges pres på organisationen for at imødekomme det stigende fokus på dyrevelfærd med henblik på at fremstå legitime. På den anden side vil en total indoptagelse af presset medføre, at SeaWorld ikke længere kan opretholde sin hovedattraktion: hvaler.

STRATEGIENS UDFORMNING

Formålet med dekobling-strategien er at omgå presset på anden vis end en total imødekommelse, så SeaWorld kan opretholde og genoprette organisationens legitimitet uden at mindske eksistensgrundlaget. Dekobling-strategien medfører en adskillelse mellem den foreskrevne praksis og den måde, opgaverne i praksis udføres på. Ved at anvende denne strategi kan SeaWorld udtrykke over for offentligheden, at organisationen er i dialog med omverdenen og søger at efterkomme de normer og krav, omverdenen ønsker, for at SeaWorld fremstår legitim. Udadtil gives der dermed udtryk for en total imødekommelse af presset (se mere nedenfor), mens der i praksis vil være tale om mindre forbedringer af blandt andet spækhuggerne og øresvinenes habitater.

Ændring af missionserklæring

Første skridt i den nye strategi er en ændring af SeaWorlds missionserklæring. Den nuværende mission*"Our mission at SeaWorld is to inspire guests to celebrate, connect with and care for the natural world" (SeaWorld Mission Statement, SeaWorlds hjemmeside, 21)* bør ændres til *'Our mission at SeaWorld is to provide our animals the best possible standards of living'*. Med et formål om at understøtte ændringen af missionserklæringen, skal strategien indeholde forskellige supplerende tiltag:

I. Dokumenteret dagligt sundhedstjek af samtlige hvaler og delfiner. Disse sundhedstjek kan offentliggøres på www.seaworld.com, så gæster, kritikere og andre interessenter kan følge med i hvalernes sundhed.
II. Alle hvalers bassiner skal optimeres, så de bliver mere lig hvalernes habitat i naturen. Det kan eksempelvis inkludere, at bunden bliver skiftet fra beton- til sandbund, klipper af sten opsættes på væggene, og at der konstant opretholdes den optimale vandtemperatur hos den enkelte hval. Disse tiltag dokumenteres ligeledes på SeaWorlds hjemmeside. Fremadrettet kan SeaWorld hvert år konsultere eksperter inden for hvalhabitater, som vil give deres vurdering af vores hvalers fysiske levevilkår. Disse vurderinger bør ligeledes offentliggøres.
III. SeaWorld skal indgå samarbejde med relevante medier for at få mest mulig positiv presseomtale af de nye supplerende tiltag. Den nye dekobling-strategi bør være transparent og tydelig i offentligheden, så interessenter kan se, at SeaWorld foretager disse ændringer med henblik på at skabe optimale levevilkår for spækhuggerne (jævnfør ændringen af missionserklæringen).

Ovenstående strategi er et eksempel på, hvordan jeg – ud fra Meyer og Rowans tanker om dekobling – anbefaler SeaWorld at implementere dekobling-strategien i praksis. Ved at ændre missionserklæringen og samtidig gennemføre de tiltag, der er præsenteret i strategien, får SeaWorld mulighed for at imødekomme presset udadtil. Hvis vi igen trækker på Olivers responsstrategier, er ovenstående strategi et udtryk for 'acquiescence' *(Oliver, 1991)*. SeaWorld får mulighed for *udadtil* at efterleve presset totalt ved at udtrykke, at de arbejder for at give hvalerne optimale levevilkår. Fra den mere formelle vinkel ser det dog anderledes ud. I forhold til det institutionelle pres, der ligger på SeaWorld, er det optimale nemlig ikke at forbedre levevilkårene. Det er derimod, at hvalerne slet ikke holdes i fangenskab, men lever frit i naturen. Ved at sige, at SeaWorld vil give hvalerne optimale forhold, men samtidig bevare dem i fangenskab, anvender SeaWorld dekobling til at opnå legitimitet. Ifølge Olivers teori kan det udtrykkes således: *"Avoidance is defined here as the organizational attempt to preclude the necessity of conformity; organizations achieve this by concealing their nonconformity, buffering themselves from institutional pressures, or escaping from institutional rules or expectations." (Oliver, 1991: 154)*. Gennem dekobling-strategien forsøger SeaWorld altså at omgå det institutionelle pres, der til stadighed øger truslen mod SeaWorlds legitimitet og eksistens, ved udadtil at give udtryk for, at de giver hvalerne optimale levevilkår gennem de nye tiltag - men indadtil er organisationen bevidst om, at den optimale løsning i forhold til presset vil være at hvalerne slet ikke holdes i fangenskab.

Således kan dekobling anses som en strategisk mulighed for SeaWorld i forhold til at efterleve kontekstuelle legitimerende myter udadtil, mens organisationen indadtil ikke inkorporerer myterne på samme vis.

KONKLUSION

I slutningen af år 2013 foretog finans- og bankkoncernen J. P. Morgan en undersøgelse af SeaWorlds regnskab *(11, Businessweek, 2014)*. Undersøgelsen viste, at SeaWorld havde lidt et tab på $15,9 millioner det seneste kvartal som en konsekvens af faldende besøgstal. Det pludselige brud med flere års økonomisk fremgang var ifølge Wells Fargo Securities en direkte effekt af CNNs talrige visninger af dokumentarfilmen Blackfish, der stillede sig kritisk over for SeaWorlds hovedattraktion: spækhuggere i fangenskab. Det var dog ikke blot SeaWorlds økonomi, der led under den kritiske films succes. Efter Blackfish er SeaWorlds legitimitet i bund. Netop denne pointe er omdrejningspunktet for afhandlingen. For hvordan har mediepåvirkningen som et resultat af filmen i sig selv samt den mediebevågenhed, filmen har afkastet, påvirket SeaWorlds omkringliggende diskurser? Denne undren resulterede i afhandlingens problemformulering, der undersøger:

- Hvilken indflydelse Blackfish-filmen har haft på mediernes diskurs omkring SeaWorld og herved på SeaWorlds legitimitet?
- Hvordan SeaWorld diskursivt har responderet på selvsamme?
- Hvordan SeaWorld kan genvinde legitimitet i forhold til den nye diskursive kontekst?

For at besvare problemformuleringen blev Faircloughs kritiske diskursanalyse anvendt. Faircloughs socialkonstruktivistiske tilgang betyder et dialektisk forhold mellem diskursive og ikke-diskursive elementer. Det gensidigt påvirkelige forhold gør det muligt at undersøge hvordan italesættelse af forskellige fænomener kan skabe og opretholde bestemte sociale tendenser og normative sandheder i samfundet *(Fairclough, 1995)*. Gennem Faircloughs tilgang er det således muligt at undersøge, hvordan Blackfish har påvirket kommunikationen i og om SeaWorld – altså første og anden del af problemformuleringen. Fairclough argumenterer for, at det er i forholdet mellem diskursiv og social praksis, at undersøgelsens konklusioner kan findes *(Fairclough, 1995. 237)*. Det er i dette samspil den diskursive praksis reproducerer diskursordenen (og dermed bidrager til at opretholde den sociale praksis), eller transformerer diskursordenen, så der skabes social forandring. Til at analysere dette anvendes institutionel teori. Inden for institutionel teori anses organisationer som sociale regler, der regulerer samspillet mellem individer inden for et afgrænset socialt system. Derved bliver nogle institutionelle former og praksisser legitime, mens andre (for)bliver illegitime. For at kunne besvare tredje del af problemformuleringen – hvordan SeaWorld kan genvinde legitimitet – skal

den sociale praksis altså analyseres for at kunne identificere, om der er sket en ændring i, hvad der i samfundet opfattes som legitimt. Denne sammenhæng mellem problemformuleringens tre spørgsmål illustrerer sammenhængen mellem Faircloughs distinktion mellem det diskursive og ikke-diskursive og derved også mellem kritisk diskursanalyse og institutionel teori. Hvis der er sket en ændring af diskursordenen (diskursive) vil det påvirke det, der opfattes som legitimt i samfundet (det sociale). For at kunne besvare tredje del af problemformuleringen var det således nødvendigt først at analysere diskursordenen og herefter perspektivere resultaterne i forhold til det sociale.

I analysen af de diskursive elementer kan det konkluderes, at SeaWorld gik fra at anvende en offerdiskurs før år 2013 til at anvende en realitetsdiskurs efter år 2013. Dette skift kan anses som en effekt af, at mediernes og SeaWorlds diskurser begynder at indgå i et antagonistisk forhold omkring år 2013. SeaWorlds kommunikation bliver efter år 2013 mere faktuelt, konstaterende og sagligt - formentligt i forsøget på at illustrere, at mediernes kritik af SeaWorld er subjektiv og 'forkert'. Der kan ligeledes identificeres et skifte i mediernes kommunikation, som før år 2013 anvendte en relationsdiskurs. Formentlig som en konsekvens af, at nye former og fænomener bliver accepteret som legitime i det omkringliggende samfund og tidligere legitime former nu anses som illegitime, ændres mediernes diskurs efter år 2013 til at blive mere dramatisk og teatralsk. I den tidlige kommunikation forsøgte medierne konstant at skabe en forbindelse mellem mennesker og hvaler ved at anvende menneskekarakteristika til at beskrive hvalernes tilstand. I den senere kommunikation søger medierne i stedet at kommunikere *på bekostning af* SeaWorld, der reagerer ved at svare igen med realitetsdiskursen, som ligeledes går på bekostning af medierne. Dét, at den diskursive kamp bliver antagonistisk omkring år 2013, illustrerer, at der er sket en ændring i den omkringliggende sociale praksis. Dermed blev første og andet delspørgsmål af afhandlingens problemformulering besvaret. Grundet det gensidigt påvirkelige forhold mellem det diskursive og det sociale er det dog ikke muligt at definere, om årsagen til ændringen findes i de anvendte diskurser, i det sociale eller måske i en dialektisk kombination af begge. Det antagonistiske forhold, SeaWorld og mediernes kommunikation indgår i efter år 2013, viser hvordan begge parter italesætter mere ensartede tematikker end i den tidligere kommunikation. Pointen understøttes af, at SeaWorld før år 2013 hovedsageligt anvendte den institutionelle responsstrategi 'acquiescence' og så vidt muligt efterlevede de mindre truende pres og normer, som den omkringliggende sociale praksis forventede af organisationen. I den nyere kommunikation kan der identificeres et skifte til de mere aggressive responsstrategier 'compromise' og 'defiance', hvor SeaWorld tydeligt forsøger at influere den

offentlige meningsdannelse ved at bearbejde de normer, regler og værdier, der i første omgang har skabt det institutionelle pres og som formentlig vil kunne forstærke samt udvikle nye truende pres i fremtiden.

Til besvarelsen af problemformuleringens tredje delspørgsmål blev SeaWorld anbefalet at anvende en dekobling-strategi. Med dekobling-strategien SeaWorld får mulighed for *udadtil* at efterleve presset fuldkomment ved at udtrykke, at de arbejder for at give hvalerne optimale levevilkår. Ved at sige, at SeaWorld vil give hvalerne optimale forhold, men samtidig bevare dem i fangenskab, anvender SeaWorld dekobling til at opnå legitimitet. Gennem dekobling-strategien forsøger SeaWorld altså at omgå det institutionelle pres, der til stadighed øger truslen mod SeaWorlds legitimitet og eksistens, ved udadtil at give udtryk for, at de giver hvalerne optimale levevilkår gennem de nye tiltag - men indadtil er organisationen bevidst om, at den optimale løsning i forhold til presset vil være at hvalerne ikke holdes i fangenskab.
Således kan dekobling anses som en strategisk mulighed for SeaWorld i forhold til at efterleve kontekstuelle legitimerende myter udadtil, mens organisationen indadtil ikke inkorporerer myterne på samme vis.

Vil SeaWorld synke?

Selv hvis SeaWorld anvender den foreslåede dekobling-strategi, befinder organisationen sig i en afgørende krise. Risikoen for afsløring af dekobling er en væsentlig overvejelse at tage op før implementering af strategien, da en afsløring vil mindske organisationens legitimitet yderligere. Hvis vi ser på nogle mindre brandingmæssige strategier, har SeaWorld en mulighed for at ændre selve organisationsstrukturen. Den nu tidligere SeaWorld-direktør, Jim Atchison, udtalte i april år 2013 til New York Times: *"There's a lot of interest in our brands from overseas. We could take our Shamu-show in Orlando and probably show it in Malaysia or Abu Dhabi."(The Dodo, 22, 2014)*. Ifølge The Dodo er der et stigende marked for dyreshows med vilde dyr i Asien, da dyrevelfærd endnu ikke er en så central problematik her som i USA og Europa *(ibid.)*. Muligheden for at flytte samtlige parker og dyr til Asien erkendes som en mulig strategi for SeaWorld. Spørgsmålet er, om fokus på dyrevelfærd i Asien vil gå samme vej som i Europa og USA - og vil SeaWorld så blot stå over for de samme problemer et nyt sted?

Perspektiverende konklusion

Afhandlingen har vist, hvordan det sproglige og samfundet hænger sammen og konstant påvirker hinanden. Ved at undersøge hvilken indflydelse en social begivenhed som Blackfish-filmen har haft, ser vi, hvordan sprog og diskurs er med til at skabe og udvikle vores sociale verden. Gennem anvendelsen af diskursanalyse kan vi undersøge sociale begivenheder med andet end gængs sociokulturel teori, og det giver nogle andre metoder og resultater, end vi ellers ville kunne finde. Måden hvorpå analyse af sproglige elementer kan anvendes til at forklare sociale ændringer, er en af de hovedpointer, der kan overføres til fremtidig anvendelse.
Almindelig sociokulturel teori vil formentlig ikke tillægge sproget en afgørende betydning for de sociale hændelser og udviklinger, vi ser i samfundet. Det stiller uundgåeligt spørgsmålstegn ved sprogets betydning for vores adfærd. Men tænk bare på, hvor mange konflikter der skabes og løses gennem sprog; fra kæresteparrets hverdagsskænderier som konsekvens af en sproglig misforståelse til kulturelle uoverensstemmelser udtrykt i sproget på tværs af landegrænser. Nu skal jeg passe på, at sproget ikke tillægges fuld betydning, for argumentet er jo netop, at sproget *ikke* er hverken alt eller intet. Sproget er (med)konstituerende for vores sociale verden, -identiteter og -relationer, men der er ikke tale om ét generelt betydningssystem som i traditionel strukturalistisk forstand. Der er derimod tale om et antal af systemer, hvor betydningerne skifter fra diskurs til diskurs. Foranderlighed bliver dermed helt central for forståelsen af sprog og dets konsekvenser for vores sociale verden. Og sproget alene kan ikke skabe forandring for andet end sproget selv, hvis ikke det indgår i noget andet, hvor vi tillægger ordene deres sociale betydning. Det rejser spørgsmålet: hvor går så grænserne mellem det sproglige og det sociale?

Måske er svaret, at sproget og den sociale verden ikke skal ses som to elementer, der indgår i og påvirker hinanden kontinuerligt. Det kan være, at sprog og socialitet ikke bare følges ad i samme retning, men derimod *er* det selvsamme element?

LITTERATURLISTE

Litteratur

- Althusser, L. (1971) **Ideology and Ideological State Apparatuses**, In L. Althusser (Ed.), Lenin and Philosophy and Other Essays, Monthly Review Press

- Alvesson, M. og Sköldberg, K. (2009) **Reflexive Methodology**, *Sage Publications*

- DiMaggio, P. og Powell, W. (1983) **The Iron Cage Revisited: Institutional Isomorphism and Collective Rationality in Organizational Fields**, *American Sociological Review*

- Foucault, M. (1969) **The Archaeology of Knowledge**, *Routledge (år 1972)*

- Fairclough, N. (1992) **Discourse and Social Change,** *Polity Press*

- Fairclough, N. (1995) **Critical Discourse Analysis,** *Pearson Educated Limited*

- Fuglsang, L. og Bitsch Olsen, P. (2007) **Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne,** *Roskilde Universitetsforlag*

- Jørgensen Winther, M. og Phillips, L. (2010) **Diskursanalyse som teori og metode** *Roskilde Universitetsforlag*– herunder indgår ligeledes Fairclough N.s kapitel om kritisk diskursanalyse fra år 2008

- Laclau, E. og Mouffe, C. (2002) **Hinsides det sociales positivitet: antagonismer og hegemoni** i Jensen, Carsten & Hansen, Allan Dreyer (red.): *Det radikale demokrati – diskursteoriens politiske perspektiv* (pp. 37-100), Roskilde Universitetsforlag

- Meyer, J. og Rowan, B. (1977) **Institutionalized Organizations: Formal Structure as Myth and Ceremony,** The University of Chicago Press

- Oliver, C. (1991) **Strategic Responses to Institutional Processes,** *Academy of Management Review, 16(1)*, 145-179

- Pedersen, J. S. (2009) Det institutionelle perspektiv, M. Lorenzen, I. Friis og T. Vámosi (red.), **Erhvervsøkonomisk Teori**, *København: Forlaget Samfundslitteratur.*

- W. Scott (1995) **Institutions and Organizations**, Sage

- Åkerstrøm, N. A. (1999) **Diskursive analysestrategier,** Nyt fra samfundsvidenskaberne

Websites

- **Web 1 – SeaWorlds hjemmeside** http://seaworldparks.com (30. januar, 2015)

- **Web 2 – FDM Travel** http://www.fdm-travel.dk/forlystelsesparker/ (9. februar, 2015)

- **Web 3 – SeaWorld of hurt** http://www.seaworldofhurt.com/tilikum-captivity.aspx (31. januar, 2015)

- **Web 4 – SeaWorlds hjemmeside** http://seaworld.com/en/truth/truth-about-blackfish/?from=Top_Nav (31. januar, 2015)

- **Web 5 - IMDB** http://www.imdb.com/name/nm5778844/?ref_=tt_trv_qu (31. januar, 2015)

- **Web 6 – The Coves facebook** https://www.facebook.com/TheCove (31. januar 2015)

- **Web 7 – Blackfish hjemmeside** http://blackfishmovie.com (31. januar, 2015)

- **Web 8 - Ecowatch** http://ecowatch.com/2013/12/23/sea-world-responds-to-blackfish-documentary/ (31. januar, 2015)

- **Web 9 – The Orca Project (blog)** http://theorcaproject.wordpress.com/2013/12/20/open-letter-seaworld/ (31. januar, 2015)

- **Web 10 – SeaWorlds hjemmeside** http://seaworld.com/en/truth/truth-about-blackfish/?from=Top_Nav (31. januar, 2015)

- **Web 11 - Businessweek** http://www.businessweek.com/ap/2013-08-13/seaworld-attendance-belly-flops-posts-2q-loss (31. januar, 2015)

- **Web 12 - TakePart** http://www.takepart.com/article/2014/03/06/seaworlds-worst-nightmare-calif-lawmaker-propose-ban-orcas-captivity (31. januar, 2015)

- **Web 13 – USA Today** http://www.usatoday.com/story/news/nation-now/2014/03/07/san-diego-seaworld-orca-shows/6162331/ (31. januar, 2015)

- **Web 14 – Fox Business** http://www.foxbusiness.com/industries/2014/03/07/seaworld-sinks-5-on-bill-to-ban-california-orca-shows/ (31. januar, 2015)

- **Web 15 – SeaWorlds hjemmeside** http://www.seaworldinvestors.com/files/doc_financials/Annual%20Reports/2013%20SEAS%20Annual%20Report%20Final.pdf (9. februar, 2015)

- **Web 16 – Bogen "Beneath The Surface"** http://www.onegreenplanet.org/animalsandnature/john-hargrove-exposes-seaworlds-lies-in-exciting-new-book/ (1. april, 2015)

- **Web 17 – SeaWorlds kampagne lanceret i marts, 2015** http://www.cbc.ca/news/business/seaworld-tries-to-paint-over-blackfish-stain-with-new-ad-campaign-1.3006848 (2. april, 2015)

- **Web 18 – Den Danske Ordbog**

  http://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=h%C3%A6ndelse (4 april, 2015)

- **Web 19 – Pressenævnets regler om god presseskik**

  http://www.pressenaevnet.dk/Love-og-regler/Regler-for-god-presseskik.aspx (28. juni, 2015)

- **Web 20 – Politiken**

  http://politiken.dk/search/?q=SeaWorld (28. juni, 2015)

- **Web 21 – SeaWorlds hjemmeside: Mission Statement**

  http://seaworldcares.com/wpcontent/uploads/2015/05/Engish_Letter.pdf?from=Top_Nav (7. juli, 2015)

BILAG 1

WELLS FARGO SECURITIES – Faldende aktiekurs

BILAG 2

WELLS FARGO SECURITIES – Faldende besøgstal

WELLS FARGO SECURITIES, LLC.
EQUITY RESEARCH DEPARTMENT
RAPPORT UDGIVET DEN 14. AUGUST 2014

Attendance YoY % Change							
2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014E	2015E
Q1		-13.2%	7.2%	16.3%	2.4%	-13.0%	

- **Late October/November 2013 – CNN purchases and airs Blackfish documentary multiple times.**
- **Late November/December 2013 – Investor concerns continue to build about Blackfish impact on Q413 and 2014 demand.**

BILAG 3

SeaWorld - “Today’s Press Conference”

SEAWORLD PARKS & ENTERTAINMENT | Parks | Enter Search Term

SEAWORLD PARKS & ENTERTAINMENT

SEAmail: Baby Whale & Rescue read more | New "Sea Rescue" Features read more | This Weekend on a New Sea read more

Park Blogs | Animals & Conservation | Categories

Today's Press Conference | Follow | Facebook | Videos | RSS | E-mail

SEA INSIDE

FEB 26

Today's Press Conference

by Staff

Tweet 0 | Tweet 0

Share | Share | Rate It! | Rate It!

February 26, 2010

A Message from Jim Atchison
President and Chief Executive Officer, SeaWorld Parks & Entertainment

Earlier today, we held a press conference at SeaWorld Orlando to discuss several things related to Wednesday's killer whale incident and the death of our trainer, Dawn Brancheau.

We are in the process of creating, with Dawn's family, the **Dawn Brancheau Memorial Fund** - a trust that will support the children's charities she was so passionate about. We will provide additional details, over the coming weeks, but those who would like to contribute can send donations to:

Dawn Brancheau Memorial Fund
c/o U.S. Bank
P.O. Box 809231
Chicago, IL 60680-9231

To update the status of the killer whale presentations at our SeaWorld parks: As you know, all direct interactions with these animals were suspended immediately after the incident in all three SeaWorld parks. This includes all show and most husbandry interactions, as well as our dining programs. We will resume performances of our killer whale show “Believe” on Saturday, Feb. 27, at SeaWorld Orlando, San Diego and San Antonio, but our trainers will not enter the water. Our dining programs will likely resume next week.

Regarding our preliminary findings in the investigation of Wednesday's incident, we have initiated a thorough review of all of the procedures that guide our interactions with killer whales, and we have invited several colleagues from other marine mammal facilities to be part of that review. The findings of this group and the changes to our interaction procedures that result will be shared in due course. We will only resume in-water interactions with our killer whales after that review is complete and we have implemented any changes in procedure we feel will assure the safety of our training staff.

In light of some of the speculation we've seen in the media coverage over the past two days, it is important that I again stress that we provide the highest standard of care, and no animal is ever subjected to punishment in any form. Tilikum is no exception.

Once again, and on behalf of everyone in our company, I would like to express our deepest sympathies to Dawn's family. This has been an extraordinarily difficult time for all of us at SeaWorld, but the grief we're experiencing cannot compare to that of Dawn's family. Our thoughts and prayers remain with her husband Scott and all of those closest to her.

Jim Atchison

Filed under Filed under believe, biology, dawn brancheau, dolphin cove, family relation, killer whale, megafauna, person relation, sea, seaworld, shamu, zoology

Featured Authors From The Web

Audfrogg
With all our talk about doing the lesser known attractions in...

Become One Of Our Featured Authors

Our Latest Discovery | flickr

Submit Your Photos

By Christoph Berndt

Archive

March 2015
February 2015
January 2015
December 2014
November 2014
October 2014

View complete archive

BILAG 4

SeaWorld - "Our Killer Whale Care"

SeaWorld cares

OUR WORK | THE FACTS | NEWS | TAKE ACTION

SEARCH GO

LAST YEAR, MORE THAN 4.5 MILLION pounds of fish and seafood **WERE DELIVERED TO OUR PARKS.** And that's just for our animals.

SHARE ON FACEBOOK | SHARE ON TWITTER | EMAIL A FRIEND

Perhaps you've heard PETA say that SeaWorld's killer whales are unhealthy because they don't swim 100 miles a day, eat "pig and cow bones," and aren't fed if they "refuse to perform."

My name is Kelly, and I work at SeaWorld. My entire career has been focused on the care and training of killer whales and other marine mammals — a passion that started even before I received my degree in animal science from The Ohio State University.

If anything PETA said were accurate, I'd walk away from my wet suit today. Here are some

facts:

- Wild killer whales swim great distances looking for food. When food is plentiful, they don't swim as far.

- Our whales don't have to search for food. How much we feed our whales each day depends on factors like their age and sex, as well as the caloric density of the food. We feed our whales thousands of pounds of fish daily. As an example, a 5,000-pound killer whale could receive as much as 175 pounds of fish in one day. **No whale is ever denied food. Period.**

- The seafood is caught specifically for places like SeaWorld, so we can always maintain the highest standards for quality and cleanliness. In addition, **we follow the rigorous USDA guidelines governing how the fish are delivered, thawed, and prepared.**

- And PETA's "pig and cow" reference? That's gelatin — the same kind you and I would eat. Our whales have as much fun with it as children do.

SeaWorld is highly regulated by the United States government. We are regularly inspected by federal veterinarians and other officials, and we pass strict federal licensing requirements every year.

According to the Association of Zoos and Aquariums, **SeaWorld is "meeting or exceeding the highest standard of animal care and welfare of any zoological organization in the world."**

Our whales also engage in physical and mental activity every day. Our regular assessments of their weight, growth rates, muscle tone, respiratory health, heart rate, and physical abilities tell us they are healthy.

So does third-party research. The author of an independent study, Dr. Douglas DeMaster, of the Alaska Fisheries Science Center, was quoted in The Wall Street Journal as saying, **"Survival in the wild is comparable to survival in captivity."**

When SeaWorld opened its doors 50 years ago, global understanding of killer whales was just beginning. The world has changed a lot since then, and SeaWorld has continued to change with it. **Today, our whales live as long as those in the wild, and our study of them is helping conservationists better understand and protect killer whales and other marine animals**

BILAG 5

Whale And Dolphin Conservation - “Free Corky”

WDC{ MenuSearch form

Home › Free Corky

FREE CORKY

COPYRIGHT HAL SATO

When humans are sentenced, there is often the hope of parole. Corky is now the longest serving inmate of the US captive display industry. It's time that she went free.

{ TALKING POINTS

- Shamu is the Sea World trade name for its orcas
- Corky is the longest serving inmate in the US captive display prison service
- Corky has served longer time that most human long-term prisoners
- Corky still remembers her family

CORKY'S STORY

Corky is a record-holder, the longest held captive orca in all history. It is more than 40 years since she was forcibly removed from her natural environment and taken to the harsh reality

of a concrete tank. WDC is calling for her to be returned to her family in the wild ocean!

Corky is a female orca (killer whale). She was captured on 11th December 1969, when she was about four years old. From photos taken at the capture scene and from knowledge about the composition and behaviour of orca families, researchers have been able to work out which group of whales is Corky's family and, most importantly, who her mother is. Unfortunately, her mother, Stripe, died in 2000 before they could be reunited; however, Corky has a sister and a brother that she has never met.

Until 1987, she was held at Marineland Palos Verdes, near Los Angeles and was then transferred to Sea World, San Diego, where she is now. 2009 marked the 40th anniversary of Corky's capture and imprisonment in captivity for the entertainment industry.

In 1969, Corky's world suddenly changed. Concrete walls replaced the cliffs, rocks, sand, and caves of the vast and almost limitless ocean. Suddenly, the four walls of her tank represented the new boundary of her world. There were no longer any passageways, nooks and crannies to explore. Choices were limited. Gone were the familiar sounds of the sea. Instead, there was the constant drone of filtration pumps, and, when any of the whales called, their sounds reverberated off the barren walls. There were no waves, no currents, no fish to chase and hunt, no porpoises to play with - everything had changed forever.

At about 11 years of age, Corky began to mature sexually. On 28th February 1977, Corky delivered her first calf, a male. This was the first live orca to be born in captivity. Orky, Corky's cousin and also the father of all her calves, helped the calf to the surface after the difficult birth. The situation grew tense when the calf failed to nurse. The staff intervened, drained the pool, and force fed the calf several times a day. Despite these efforts, the calf continued to lose weight, and eventually died of pneumonia. He lived for just 16 days. Corky has now been pregnant seven times. The longest any of her calves lived was 46 days. Finally, at the youthful age of 21, Corky stopped ovulating.

In the wild, Corky would probably have had several calves by now. A female orca in the wild might look forward to about 25 reproductive years and have perhaps four to six offspring.

In December, 1986, 17 years after Corky's arrival, Marineland and its surrounding lands were purchased by Sea World's corporate owner, the U.S. publisher Harcourt Brace Jovanovich, for a rumoured $23 million. Corky was then transferred to Sea World in San Diego where she became Sea World's main performer, "Shamu".

Shamu is the Sea World trade name for its orcas. The name is passed from performer to performer. Corky's physical condition has fluctuated over the years. At one point, Sea World listed her condition as "poor", perhaps because her kidneys were not functioning well. Her lower teeth are worn and she is almost blind in one eye. Sea World considers Corky as an "old" animal and tells visitors that orcas only live to about 35 years. They used to say 30 years.

For a while, Sea World even decreased the number of shows Corky did, but now she is back doing a full schedule. When she is not performing, Corky is held in one of the back pools with the other orcas. She spends most of her time simply circling her tank.

During her time in captivity, Corky has experienced some social difficulties, most notably with an Icelandic orca named Kandu V who appeared to be jealous of Corky. There had been a lot of tension, on and off, between the two females. Then, in August 1989, just as their public show was beginning, Kandu rushed out from the back pool and charged at Corky. In the attack, Kandu fractured her jaw, a bone fragment severed an artery and she bled to death.

No one had ever seen or heard of an orca attacking another orca before. Kandu's son, Orkid, was just one year old at the time and, in an odd twist of fate, Corky became his surrogate mother.

Back in the wild, Corky's family lives on. The pod once had 18 members but six were removed in another capture in 1968. These six are now all dead. Of the six taken in 1969, only Corky survives.

Currently, the A5 pod consists of just 12 whales, the youngest born in the summer of 2006. The group still loves to hunt the big spring salmon and they still continue to travel the waters of Johnstone Strait, Blackfish Sound and the rest of the Inside Passage. But they have never been seen near Pender Harbour since the orca captures that occurred there in 1969. It seems that orcas, like elephants, have long memories. Corky still remembers her family. She visibly shook and vocalised poignantly when a tape recording of her family's calls were played to her in 1993.

Corky still 'speaks' the same dialect as her family, the so-called A5 pod. Please support our work and adopt Holly, another member of the A5 pod.

RELATED ISSUES

Captivity

Keeping whales and dolphins in captivity is wrong. Capture is traumatic, their lives are shortened in captivity and they are split up from their families.

The Fate of Captive Orcas in 2014

There are currently 56 orcas in captivity around the world.

AFFECTED SPECIES

BILAG 6

PETA – "Ex-SeaWorld Trainers Expose Orca Abuse"

ANIMALS ARE **NOT** OURS
TO EAT, WEAR, EXPERIMENT ON, USE FOR
ENTERTAINMENT, OR ABUSE IN ANY OTHER WAY.

Ex-SeaWorld Trainers Expose Orca Abuse

Written by PETA | January 25, 2011

Two former trainers at SeaWorld have released a report that includes firsthand information about the stress that killer whales endure in captivity—stress that the ex-trainers feel led to the deaths of at least two SeaWorld employees.

Jeff Ventre (now a doctor) and John Jett (now a biology professor) worked at SeaWorld Orlando and knew trainer Dawn Brancheau, who was killed by a frustrated orca named Tilikum last February.

Working with The Orca Project, Drs. Ventre and Jett documented stressors such as confinement to small, shallow pools, lack of social interaction, whale-to-whale aggression, and inadequate medical care, and they drew a direct link between captive orcas' abysmal living conditions and the whales' desperate acts of aggression toward humans. According to Ventre and Jett's calculations, captive orcas' life spans are cut drastically short, down to a median age of just 9 years compared to the 30- to 50-year average life expectancy of orcas in the wild.

You can read the report in its entirety here. Help us stop the imprisonment of orcas by writing to SeaWorld and urging it to end these cruel shows.

abi skipp/cc by 2.0

Written by Michelle Sherrow

BILAG 7

SeaWorld – “The Truth Is In Our Parks And People”

THE TRUTH IS IN OUR PARKS AND PEOPLE

The men and women of SeaWorld are true animal advocates. We are the 1,500 scientists, researchers, veterinarians, trainers, marine biologists, aquarists, aviculturists, educators and conservationists who have dedicated our lives to the animals in our care as well as those in the wild that are injured, ill, or orphaned. Whether it's a sea lion, manatee, sea turtle, or whale, we are on call 24/7.

Here are some important facts about SeaWorld and our work:

- SeaWorld **does not** capture killer whales in the wild. Due to the groundbreaking success of our research in marine mammal reproduction, we haven't collected a killer whale from the wild in **35 years**.
- We **do not** separate killer whale moms and calves. SeaWorld's successful development of its population of killer whales allows us to manage a healthy population of animals, while **keeping young calves with their mothers** and respecting the whales' social structure.
- SeaWorld invests **millions of dollars** in the care of our killer whales. In the last three years alone, we have invested **$70 million** in our killer whale habitats.
- SeaWorld's killer whales' life spans are **equivalent** with those in the wild. **Five** of our animals are older than 30, and **one of our whales is close to 50.**
- The killer whales in our care **benefit those in the wild**. SeaWorld scientists have published more than **30 studies** specific to killer whales.
- SeaWorld is a **world leader** in animal rescue. The millions of people who visit our parks each year make possible SeaWorld's world-renowned work in rescue, rehabilitation, and release. We have rescued more than **23,000 animals** with the goal of treating and returning them to the wild.

HOW LONG DO KILLER WHALES LIVE?

The issue of killer whale lifespan is one that is often misconstrued and overly simplified. The simple truth is that no one knows.

The obstacles are:

- Only a small percentage of the world's wild killer whales have been studied long enough to produce statistically valid research.
- Killer whales live all over the world in distinct populations—some very different from each other—and we do not have enough adequate science to know if different ecotypes have different lifespans.
- Additionally, when attempting to compare the lifespan of wild populations vs. those that live in zoos, the data is limited. Because of the relatively small number of killer whales in our care, direct comparisons can be tenuous and misleading.

WHAT WE DO KNOW:

The data we do have show that killer whales at SeaWorld are living as long as their counterparts in the wild.

In peer-reviewed studies, scientists estimate that the average, or mean, life expectancy for a female is 30 years and a male is 19 years in the Pacific Northwest[1]. For whales in Southeastern Alaska, the maximum longevity appears to be in the 50s for females and late 30s for males[2]. So, in those two areas of the world, female killer whales live around 30 to 50 years and males live around 19 to 30 years.

SeaWorld has several killer whales in their 30s and one that is close to 50.

A LOOK AT THE MOST RECENT RESEARCH

Because it can be misleading to compare life expectancies between whales in the wild and those in captivity, scientists believe that the most accurate comparison to use is the "Annual Survival Rate" (ASR). ASR is an estimate of the percentage of whales in a population expected to survive each year[2,3].

For instance: if we were studying a specific community of humans, this method takes into account that – in that specific population – the number of children that are expected to survive another year is high, and the number of senior citizens expected to survive is low.

According to recent studies, the current ASR of SeaWorld's killer whales is similar to that of the Alaskan Resident whales[2]. The study determined that the overall average ASR for that population is 0.976. (This means that there is a 97.6 percent chance that a whale in that population will live another year.)

SeaWorld compared the study's results to the ASR's of its killer whale population. To take into account advancements in medical care and knowledge, we looked at four different time spans (1968-1983, 1984-1993, 1994-2003, and 2004-2013). Not surprisingly, the trend improves over time. The fairest comparisons are the two most recent 10-year periods from 1994 to present, during which the whales have had the opportunity to benefit from advancements in our knowledge, facilities, and husbandry and veterinary practices.

For both of those most recent periods of time, there is no significant difference between the ASR of our whales and the ASR of wild populations.

[1] Olesiuk, P. 2012. Population biology of the resident ecotype of killer whale in British Columbia. Materials of the killer whale workshop, Suzdal, Russia.
[2] Matkin, C.O., J. Ward Testa, Graeme M. Ellis and Eva L. Saulitis. 2015. Life history and population dynamics of southern Alaska resident killer whales (Orcinus orca). Marine Mammal Science. 10.1111/mms.12049
[3] Small, RJ and DP Demaster. 1995. Survival of five species of captive marine mammals. Marine Mammal Science 11:209-226.

SEAWORLD'S MISSION

Our nearly 50 years of world-class care, state-of-the-art animal habitats, and commitment to animal welfare have earned our parks recognition as global leaders in the zoological community.

Our mission at SeaWorld is to inspire guests to celebrate, connect with, and care for the natural world. Through education and up-close experiences, our guests become engaged and greater stewards of marine animals and their habitats.

"Our mission at SeaWorld is to inspire guests to celebrate, connect with and care for the natural world."

We are one of the world's foremost zoological organizations and collectively care for one of the largest animal collections on the North American continent. Our commitment to animals extends around the world through significant financial contributions and resource support for conservation, wildlife rescue and education programs.

Our killer whales are an important part of this work. Through scientific understanding and public engagement, these majestic animals help benefit their counterparts in the wild. Our ability to observe killer whales up close provides insight and understanding that is invaluable to those studying and protecting killer whales in the wild.

KILLER WHALE HEALTH AND DAILY CARE

SeaWorld has been safely caring for killer whales for nearly 50 years. We are a global leader in the care, behavior and enrichment of this species and are accredited by the world's foremost professional zoological organizations. Including our whales overseas, we provide for the health and well-being of the largest killer whale population in a zoological organization worldwide: 29 animals. These killer whales are healthy and well adapted to their surroundings, a fact that is evident to us through our constant care, interaction and observation 24 hours per day.

We have learned a great deal about whales over the past nearly five decades, including what measures of daily care ensure their optimum health.

We provide our animals with restaurant-quality fish, exercise, veterinary care and the company of other members of their species. Their environment is also continually changed to include a wide variety of positive reinforcements and enrichment activities that keep them healthy and engaged physically, mentally and socially.

Our SeaWorld trainers interact with each killer whale every day. Their contact, and the personal relationship it nourishes, enable the training staff to become intimately familiar with each animal's unique behavioral profile and to notice even the slightest differences in behavior that might indicate anything unusual.

"Animals at SeaWorld have a more comprehensive preventive medicine program than most humans."

Another key component of keeping our killer whales healthy is proactive monitoring of their health as an aspect of preventative care, including blood tests and physical exams. Animals at SeaWorld have a more comprehensive preventive medicine program than most humans. Rather than just a yearly physical, the whales at SeaWorld receive complete health assessments every month.

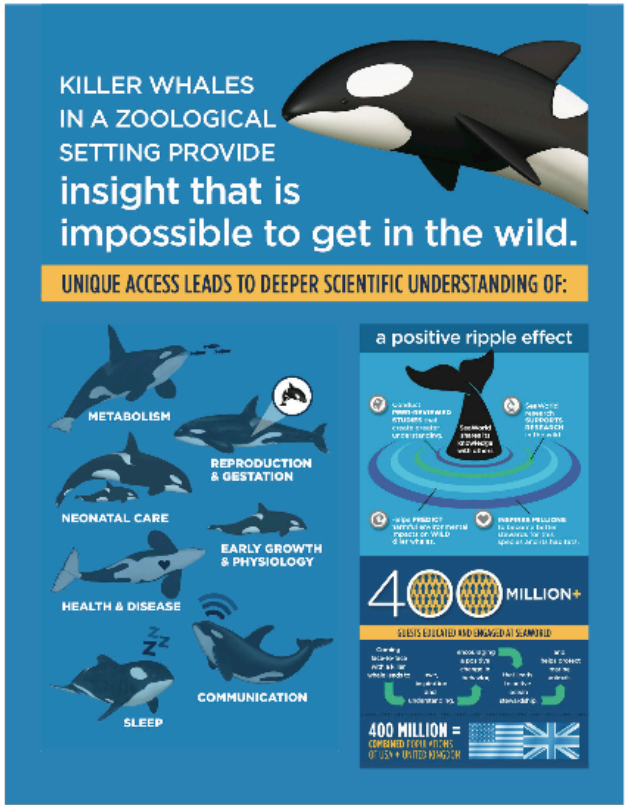

RESEARCH AT SEAWORLD BENEFITS KILLER WHALES IN THE WILD

The killer whale research we conduct directly benefits science. The animals in our care allow researchers, biologists and conservationists to better understand and conserve these remarkable animals in the wild.

SeaWorld conducts and publishes the results of research on and about killer whales, provides access to our parks and animals in controlled environments, and supports field research projects around the world.

THIS RESEARCH CONTRIBUTES TO CONSERVATION OF WILD WHALES.

While all killer whales around the world are not classified as endangered, the distinct population segment of Southern Resident killer whales off the U.S. and Canadian Pacific Coast are listed as endangered by the National Marine Fisheries Service and also protected by Environment Canada under the Canadian Species at Risk Act. The research we conduct and support at SeaWorld is made available to the scientific community and may someday help researchers understand why this population of whales is in decline and perhaps help to reverse the trend.

OUR PARKS = UNIQUE ENVIRONMENTS FOR RESEARCHERS TO UNDERSTAND KILLER WHALES.

We manage the largest collection of killer whales in a zoological setting; house them in state-of-the-art habitats; and provide researchers the unique advantage of animals that are trained and able to cooperate. Researchers can monitor these individuals daily over long periods of time. In short, we create a controlled setting for science that is impossible to replicate in the wild.

THE RESEARCH

Scientific research performed at SeaWorld is carried out by our own research staff, and by scientists from national and internationally renowned universities and research organizations such as UCLA, the San Diego Zoo and the Hubbs-SeaWorld Research Institute.

We publish the results of our research in peer-reviewed journals, making it available to scientists, those who manage animal populations, and other interested people around the world. SeaWorld scientists have authored or co-authored hundreds of published papers. Of these, more than 30 information specific to killer whales.

We also provide resources and financial support to field researchers. This support is offered directly by SeaWorld, through grants from the SeaWorld & Busch Gardens® Conservation Fund, and by research foundations associated with and supported by SeaWorld, including the Hubbs-SeaWorld Research Institute.

SAFE AND SOPHISTICATED HABITATS

Killer whale health starts with a safe, state-of-the-art habitat and a day filled with enriching activity. Our zoological habitats are among the largest in the world. They are multi-million-gallon environments of continually chilled and filtered saltwater. The killer whale habitat at SeaWorld Orlando, for example, encompasses more than 6 million gallons. We also have a dedicated team of water quality experts on call 24/7 to monitor this advanced system and ensure all water quality conditions meet or exceed federal standards.

The design of these facilities allows for the highest standards of caring for our animals safely. We invest millions of dollars in habitat maintenance and improvement and, in the last three years alone, have invested $70 million in our killer whale habitats.

And, living in these habitats, our whales show every sign of physical fitness including healthy weight, muscle tone, respiratory efficiency, strength and heart rate. While our whales do not live the same lifestyle as their wild counterparts, this difference does not translate to negative welfare of these animals. For example, the health of a killer whale is not dependent on long-distance swimming; wild whales must do this to search for food and new foraging grounds. Our trainers work with our whales and closely monitor and provide their food, exercise and other environmental enrichment activities.

> **"Our trainers work with our whales and closely monitor and provide their food, exercise and other environmental enrichment activities."**

Also, the animals at SeaWorld do not face many of the challenges of wild animals. They are not subject to hunger or pollution. If they're ill or injured, they receive veterinary care. And, if an animal is experiencing a medical problem, our staff immediately treats that condition through our health and wellness programs.

BEHAVIORAL ENRICHMENT AND TRAINING

Our entire program is grounded in the philosophy of positive reinforcement and compassionate care. When training the whales, SeaWorld uses a variety of positive reinforcements. What is positive for a whale can vary from day to day, and whale to whale. For instance, some whales prefer a massage or toy; some prefer a big salmon. The essence of animal training is to continually vary the reinforcement to keep the animal engaged.

Animals are never punished, and their overall diet is never dependent on their behavioral performance.

We recognize that these animals have evolved complex behavioral capacities and problem-solving strategies to succeed in the ocean, and we are committed to caring for their behavioral health as well as their physical. Our trainers work closely with our veterinarians and other team members to provide a holistic behavioral program that focuses on health, exercise and mental challenges.

For example, the behavioral health program of a killer whale at SeaWorld would include training to participate in husbandry and veterinary care; exercise in the form of high jumps, fast swims, and other high-energy behaviors both in and out of shows; social interactions with other killer whales and interaction with multiple enrichment objects that challenge the animals to manipulate their environment and solve problems individually and in groups.

KILLER WHALE SOCIAL STRUCTURES

Thanks to our groundbreaking research and decades of work with killer whales, SeaWorld's population of killer whales has been successfully producing healthy offspring since our first whale was born in 1985.

The success of this program has made it possible for SeaWorld to care for and display killer whales to the public without collecting a killer whale from the wild in 35 years.

In fact, only two of the whales in our care were collected from the wild by SeaWorld. Those two whales are doing well today, and both have given birth at SeaWorld. One of them, Katina, was the first killer whale to successfully reproduce in a zoological setting, and she is now the head of a lineage that includes four generations of killer whales born at SeaWorld.

RESPECT FOR SOCIAL STRUCTURE

In our breeding program, as well as all aspects of our husbandry programs, SeaWorld recognizes the important bond between mother and calf, and everything we do in the care of our young whales is centered on that bond.

We conduct the breeding program in a way that promotes genetic diversity. Where it was once necessary to move whales to ensure that diversity, advances in artificial insemination—pioneered with killer whales at SeaWorld—have made inter-facility whale transfers less common.

On the rare occasion that a mother killer whale cannot care for the calf herself, we have pioneered the techniques to successfully hand raise those calves. Our ability to assist in this manner is due to our years of experience working closely with these animals, our comprehensive health and wellness management programs, and our understanding of whale behavior and handling.

"SeaWorld recognizes the important bond between mother and calf."

INTERNATIONALLY RECOGNIZED STANDARDS

SeaWorld's successful development of its population of killer whales allows us to manage a healthy population of animals, while keeping young calves with their mothers and respecting the whales' social structure.

Importantly, the program is carried out according to internationally recognized zoological standards. SeaWorld is a member of the World Association of Zoos and Aquariums, the Association of Zoos and Aquariums, and the Alliance of Marine Mammal Parks and Aquariums.

BILAG 8

SeaWorld – "It's a Conversastion With You In Mind"

SeaWorld cares

OUR WORK | THE FACTS | NEWS | TAKE ACTION

SEARCH GO

IT'S A CONVERSATION WITH YOU IN MIND

APRIL 2, 2015

You may have seen our new advertisement today in newspapers around the country. We couldn't be more proud of our animal care professionals who are sharing their stories and their passion about SeaWorld and the animals we care for – both in our parks and in the wild. Our goal is to give the public the facts, so they can learn more about our animals and the care they receive.

Today, we talk about the issue of collection, with an advertorial headlined, "Do We Still Collect Whales? No We Do Not." In fact, we haven't collected a killer whale from the wild in more than 35 years. You can check it out here.

Our new ad is part of our greater *"Ask SeaWorld"* campaign. You may have read about the campaign in newspapers or seen blogs about the effort.

We are taking your questions to our veterinarians, trainers and other animal experts who will provide a thoughtful and specific answer on our Ask SeaWorld website. Some answers may be written, some will be in videos – but all will be done specifically with your questions in mind.

And we'll be doing it over the long-term.

Beyond our advertorials, you may have questions about our recent rescue initiatives. Our rescue teams recently released seventeen Kemp's ridley sea turtles rescued during a mass cold stranding near the Massachusetts coast in 2014. And, our team in California has been focused on helping rescue starving sea lion pups. In fact, just this week we reached 25,000 rescues.

So as our campaign continues to unfold, look for our next advertorial in papers this coming week and stay tuned for the launch of our television campaign. We look forward to sharing more with you and more about the people who make up our SeaWorld team.

We appreciate all of the support you have given us. We appreciate the open and honest questions.

We look forward to continuing the conversation about the world-class care and the animals we all love so much.

WE LOVE ANIMALS AND ARE PROUD TO FIGHT ON THEIR BEHALF. JOIN OUR TEAM AND SHARE TO HELP SPREAD THE WORD.

*First Name **

*Last Name **

*Email Address **

Zip Code

JOIN THE TEAM

SHARE IF YOU CARE:

BILAG 9

SeaWorld – "This New Partnership Means Better Protection For Wild Killer Whales"

SeaWorld cares

OUR WORK | THE FACTS | NEWS | TAKE ACTION

SEARCH GO

THIS NEW PARTNERSHIP MEANS BETTER PROTECTION FOR WILD KILLER WHALES

MAY 19, 2015

Caption: The SeaWorld & Busch Gardens Conservation Fund supports studies led by the Vancouver Aquarium Marine Science Centre, in conjunction with partners from the NOAA Southwest Fisheries Science Centre, to assess the nutritional status of Northern and Southern Resident killer whales using unmanned aerial platforms (drones). Scientists from the National Oceanic and Atmospheric Administration (NOAA) took a series of precise body measurements of the killer whales living at SeaWorld, including pregnant whales. Based on the images collected at SeaWorld, drone images of wild killer whales are analyzed to monitor the wild population's nutritional and reproductive states.

Today, SeaWorld and The National Fish and Wildlife Foundation announced the creation of the Killer Whale Research and Conservation Program!

Here are the six things you need to know about this announcement:

1. The Killer Whale Research and Conservation Program (KWRCP) will fund projects to **help study and protect killer whales in the wild**.
2. The KWRCP will focus on three strategies: **increasing prey availability; improving habitat quality; and strengthening management through crucial research**.
3. The program will focus on providing support to aid in the **recovery of the endangered Southern Resident killer whale population**.
4. **SeaWorld has committed $1.5 million over three years to this partnership**, and The National Fish and Wildlife Foundation will seek to match this commitment with public and private donations.
5. These contributions **build on the killer whale research conducted by SeaWorld's scientists**, including multiple killer whale projects already underway through funding provided by the SeaWorld & Busch Gardens Conservation Fund (SWBGCF).
6. Currently funded projects include **breakthrough nutritional assessment of Northern Resident killer whales** using unmanned aerial drone technology; r**esearch on SeaWorld's killer whales' milk composition** that will help scientists understand the nutritional requirements for mothers and calves; and **research into pregnancy and lactation** that will help scientists understand how killer whales metabolize toxins.

Find out more about how SeaWorld and The National Fish and Wildlife Foundation are working towards a better future for killer whales by clicking here to read the full press release.

WE LOVE ANIMALS AND ARE PROUD TO FIGHT ON THEIR BEHALF. JOIN OUR TEAM AND SHARE TO HELP SPREAD THE WORD.

*First Name **

*Last Name **

*Email Address **

Zip Code

JOIN THE TEAM

SHARE IF YOU CARE:

BILAG 10

Takepart – "SeaWorld's Worst Nightmare: Calif. Lawmaker to propose Ban on Orcas in Captivity"

ADVERTISEMENT

THE AVERAGE AMERICAN THROWS AWAY 82 POUNDS OF TEXTILE WASTE A YEAR
WATCH THE TRUE COST
EILEEN FISHER takepart

≡ takepart

ADVERTISEMENT

WATCH THE TRUE COST EILEEN FISHER takepart

SeaWorld's Worst Nightmare: Calif. Lawmaker to Propose Ban on Orcas in Captivity

If passed, the bill would be the most comprehensive protection law for captive orcas in the United States in more than 40 years.

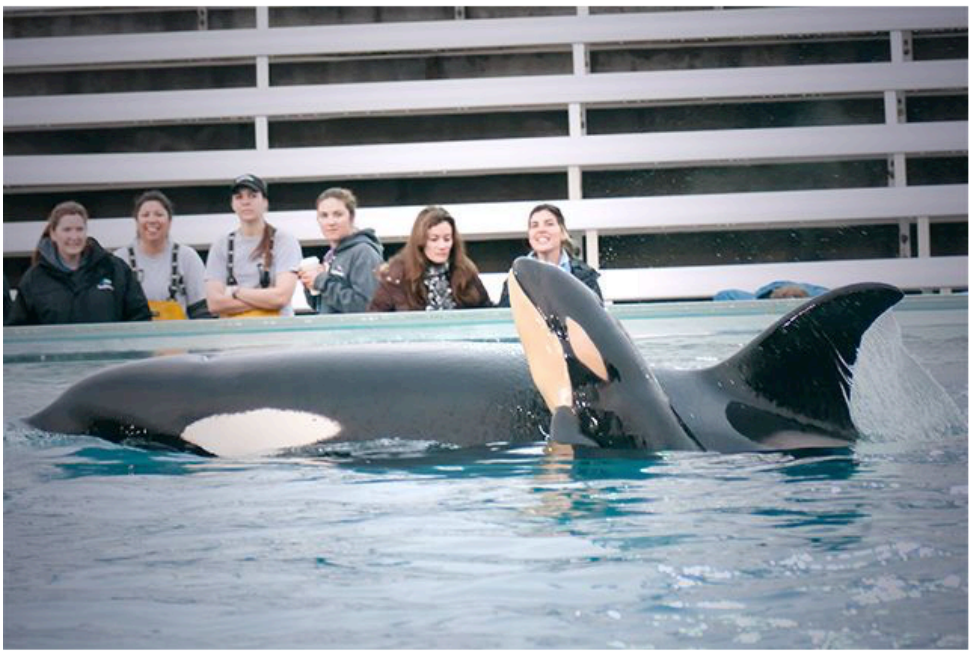

(Photo: Handout/Getty Images)

MAR 6, 2014

David Kirby has been a professional journalist for 25 years. His third book, *Death at Seaworld*, was published in 2012.

Bio

In a surprising move that is sure to send shock waves across the entire captive whale and dolphin industry, a California lawmaker will propose legislation to outlaw Shamu shows at SeaWorld San Diego.

State Assemblymember Richard Bloom, D-Santa Monica, will introduce Friday the Orca Welfare and Safety Act, which would make it illegal to "hold in captivity, or use, a wild-caught or captive-bred orca for performance or entertainment purposes." The bill would also ban artificial insemination of captive killer whales in California and block the import of orcas or orca semen from other states.

ADVERTISEMENT

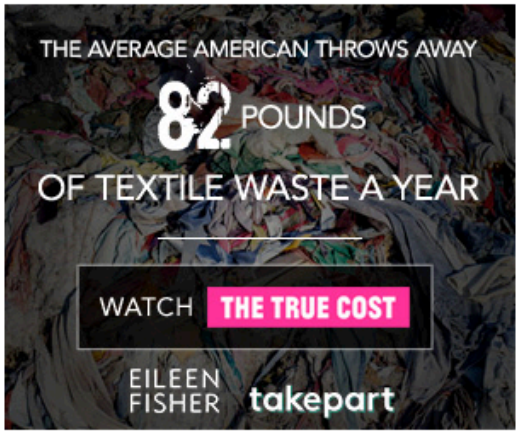

Violators would face a fine up to $100,000 and/or six months in a county jail.

"There is no justification for the continued captive display of orcas for entertainment purposes," Bloom declared in a written statement prior to a press conference to be held at the Santa Monica Pier. "These beautiful creatures are much too large and far too intelligent to be confined in small, concrete pens for their entire lives. It is time to end the practice of keeping orcas captive for human amusement."

TAKE ACTION: MESSAGE

33% COMPLETE

Save Orcas From Performing at California Marine Parks

Empowered by: The Dolphin Project

Orcas that have been held for rehabilitation, saved from stranding, or used for research purposes... Read More

To: Assemblyman Richard Bloom

35,257 messages of **105,000** goal

600

Customize Your Message - 600 character max

First Name * | Last Name *

Email *

- [x] Display my signature
- [x] Sign me up for updates from TakePart about wildlife related issues!
- [x] I'd like to receive emails from Ric O'Barry's Dolphin Project.

support

By submitting the form above, you agree to TakePart's Terms of Use and Privacy Policy.

See more actions

According to Bloom, the law would be "the most comprehensive protection law for captive orcas in the United States in over 40 years."

Under the terms of the bill, all 10 orcas held in tanks at SeaWorld San Diego, the only California facility that has whales, "shall be rehabilitated and returned to the wild where possible." If that is not possible, then the whales must be "transferred and held in a sea pen that is open to the public and not used for performance or entertainment purposes."

Exempt from the legislation are any orcas held for rehabilitation after a rescue or

stranding, or for research purposes. But even these animals would have to be returned to the ocean or sent to a sea pen.

It is not the first time state lawmakers have tried to outlaw the captivity of killer whales, the world's largest dolphin. South Carolina passed a bill in 1992 against captivity for dolphins and porpoises following efforts by the South Carolina Humane Society to stop a proposed dolphin park in Myrtle Beach. Just last month, New York state Sen. Greg Ball, R-Carmel, introduced a bill to ban orca captivity in that state.

Of course, there are no captive orcas in South Carolina or New York, making the California bill far more than a symbolic gesture.

At least five countries—India, Croatia, Hungary, Chile, and Costa Rica—have also outlawed all cetacean captivity, while Switzerland has banned captivity for dolphins.

RELATED

7 Things About Wild Killer Whales You'll Never Learn at SeaWorld

Dr. Naomi Rose, marine mammal scientist at the Animal Welfare Institute, said the bill was inspired by the orcas-in-captivity documentary *Blackfish*.

"The *Blackfish* effect has never been in greater evidence—everything has led to this, the first serious legislative proposal to prohibit the captive display of this highly intelligent and social species," Rose wrote in an email. "SeaWorld should join with this effort rather than continue to fight it. They can be on the right side of history."

Assemblymember Bloom reached out to Gabriela Cowperthwaite, the director of *Blackfish*, for help with the bill, who in turn consulted with Rose.

RELATED

SeaWorld's Very Rotten Year

"We did *not* initiate this proposal," Rose wrote. "But once they reached out to us, we dove in wholeheartedly and assisted in every way we could—helping with the bill language, information, and fact-gathering, and getting support from various sectors of the public, including the scientific community."

Rose also gave credit to former SeaWorld trainers featured in the documentary for supporting the legislation. Rose, Cowperthwaite, and former SeaWorld trainers Carol Ray and John Hargrove were scheduled to appear with Bloom at the Friday press conference.

Should the bill become law, SeaWorld might want to look at other highly successful aquariums that do not keep cetaceans in swimming pools. The Monterey Aquarium in northern California, for example, is routinely packed with visitors, without a single whale or dolphin in sight.

In South Carolina, where orcas will likely never entertain people, staffers at the South Carolina Aquarium in Charleston routinely direct visitors to local waterways if they want

to see dolphins.

The Charleston *Post and Courier* reported in 2010 that when tourists ask to see the dolphins at the aquarium, the facility's CEO, Kevin Mills, "smiles and answers, 'Just walk out on our observation deck and you're bound to see them, swimming freely in the harbor.' "

Show Comments (586)

More on TakePart

The War Between CNN and SeaWorld Over 'Blackfish' Escalates

Another 'Blackfish' Black Eye for SeaWorld: Teens Plea for Park to Free Captive Killer Whales

Hey, Working Moms, Harvard Says You Have Nothing to Feel Guilty About

Why a Puddle-Friendly Preschool Could Be the Key to Kids' Success

About Us

TakePart — a digital news & lifestyle magazine and social action platform for the conscious consumer — is a division of Participant Media, the

BILAG 11

CommonDreams – "Enough Abuse: Close SeaWorld"

CommonDreams
Breaking News & Views for the Progressive Community

DONATE SIGN UP FOR NEWSLETTER

Sunday, June 28, 2015

Home World U.S. Canada Climate War & Peace Economy Rights Solutions

TRENDING: Love & Equality Triumphs

Published on Sunday, April 19, 2015 by Flagler Live

Enough Abuse: Close Seaworld

by Pierre Tristam

6 Comments

Shamu show, San Diego SeaWorld

Four years ago People for the Ethical Treatment of Animals, the insurgent organization better known as PETA, sued Seaworld on behalf of five killer whales. That was ridiculous in itself. Animals have protected rights. But there is no legal basis

for suing on *behalf* of an animal that has no say in the suit, however imposing the animal may be. PETA named the five orcas as if they were suing, and did worse. It invoked the 13th Amendment, comparing killer whales to slaves, and arguing they should be freed just like slaves. PETA marketed the lawsuit as groundbreaking constitutional law. The Greenpeace of animal rights can't be faulted for creativity. It got plenty of attention for that angle before the insulting nature of the suit caught up with it and a federal judge tossed it.

The problem with the lawsuit wasn't its intent. It was its sensational gamble that making a link between animals in captivity and slaves would capture the public's imagination and sway judges. Instead of truly breaking legal ground for animal rights, and that has yet to happen, PETA went the lazier route of mooching off the 13th amendment and lost. So did the animals it claimed to represent. Because however mistaken was PETA's strategy, its intentions were correct, so was some of its reasoning: the animals it intended to save are still in prison, still being tortured for our pleasures. Calling them slaves was unnecessary. It's bad enough they're captives, exploited, demeaned.

Killer whales at Seaworld are not just in captivity. They are there to be subjugated to a lurid form of human entertainment. None of it meshes with the whales' nature even as Seaworld, among so many of its perversions of the wild, pretends to be "educating" audiences about the wild. Orcas' captivity is cruel. Their confinement is inhumane by any measure. Nothing justifies it, not even the supposed "research" that gives Seaworld cover for its brutality. The animals' treatment, if a recent book by a long-time trainer of these animals is to be believed, is sadistic. (John Hargrove, the author of "Beneath the Surface," has his own demons, not least of them his drunken bigotry, now that Seaworld is going Nixonian on his rants by trying to discredit him. But his Southern-white racism toward blacks, nothing new among Southern whites, didn't keep Seaworld from employing him 20 years, and doesn't diminish the validity of his conclusions. He's apologized for his bigotry. The scurrility of Seaworld's tactics speak for themselves, and Seaworld is apologizing for nothing.)

The circus acts killer whales are forced to perform at Seaworld should turn anyone's stomach. Those acts are no different than forcing elephants to behave like clowns. Or to put it in terms humans might perhaps understand, those acts are no different than forcing human beings to behave like animals. Last month Ringling Brothers circus announced it will be retiring its elephant acts by 2018. I have no idea why ending something that should have never started 145 years ago should wait another three years, but let's give the circus credit for finally doing the right thing.

Seaworld is nowhere near such a move. The company is a chain of three water parks that attract 11 million visitors a year. That's where the problem starts: in the complicity of people buying into what will one day be recognized as depraved and immoral entertainment. One questions how parents and grandparents can in good conscience take their children to these shows. What, precisely, is the difference

between taking a child to a cockfight and taking a child to exhibitionism forced on an Orca? Sure, Orcas aren't getting bloodied and killed by jumping and splashing. But what keeps them there is no less a form of bondage than the motive behind cockfighting: making money off of exploiting the unnatural, humanly-instigated behavior of animals. The captivity does nothing to keep them healthier. It shortens their lives, deadens what soul they might possess (and should offend ours for their sake). These are extremely social animals meant to be in the wild, among their kind, their pods. At Seaworld, they're caged automatons. They're reduced to playthings. The same parents who'd curse the living daylight of a man arrested for abusing his dogs don't think twice about paying $75 a pop to watch a killer whale's abuse dressed up as a "family show."

Seaworld in Orlando had the decency two months ago to stop selling $7 fish trays so people could feed dolphins, but it still sells tickets twice that cost and allows people to pet dolphins. The intrusive difference is indistinguishable. It took three death and a judge's ruling to stop Seaworld from mingling trainers with killer whales during those lewd splash shows crowds love so much. But the shows go on with trainers as drill sergeants, even though the judge said Seaworld makes up claims that aren't scientifically valid.

Trying to defend itself from accusations of mistreatment two years ago, Seaworld claimed that it had spent $70 million in three years on its killer whale habitats, and millions more in maintenance each year. So what? A Supermax prison for 3,000 inmates in California cost $230 million to build and $190 million a year to run. That doesn't make its prisoners any less confined, but more so. That's the point. And it certainly doesn't make them happy to be there, although lucky for them, they don't have to put on daily shows for masses of stupid, gaping spectators. That would be illegal. Why it isn't so when animals, who have less say—who have *no* say—is incomprehensible. Seaworld's more recent campaign is focusing on answering criticism about the way it separates calves from their mother. But even the criticism misses the point. Whether Seaworld does it humanely or not (Seaworld's claims on that score are as suspect as the validity of those scientific claims the judge found to be bogus), it doesn't address the matter of the Orcas's captivity, their confinement in shocking conditions and the denial of their nature.

Seaworld in its marketing propaganda peddles allegations of good works, of "research," of accreditation, as if any of that makes a difference. Its PR flackers sound like the warden talking up the air conditioning and cable TV available to his inmates. The warden, of course, is morally more justified than Seaworld's flackers: one presumes that the warden's prisoners have been convicted of crimes. Orcas have not. Only Seaworld has sentenced them to a life of profitable desecration. Happy are the shareholders, for their kingdom is of this abusive world.

Lately the company has seen its profits take a dive, finally. That's encouraging. Only this will make a difference: when people realize that watching these noble animals

being forced to perform for our pleasure is obscene, and keeping them confined should be a crime, even if animal-rights organizations haven't yet figured out how to prosecute them. In an age of IMAX theaters, enormous flatscreen TVs and masterful wildlife documentaries that place viewers in the maws of creatures and truly educate them about the wild without infringing on the creatures' autonomy, there's no longer any excuse for these zoological concentration camps. Ignorance excused them in 1964, when Seaworld opened. Nothing excuses them now.

Orcas born and bred for captivity can't be freed of course. That's like sending a lamb to slaughter. But if Seaworld wanted to make good on its bogus claims of being humane, it could do what the likes of Andrew Carnegie and Andrew Mellon did when they figured out that they'd screwed enough workers out of their dignity, and discovered that philanthropy might ease their camel's journey into heaven. Seaworld could end orcas' exploitation tomorrow, stop these outrageous shows and build a large, unconfined habitat for these creatures whose rights to the wild Seaworld has ruined, but who could at least live out their days without daily torment. It might be the end of Seaworld. It would not be much to ask by way of atonement of a company that's spent thelast half century abusing killer whales for our repugnant pleasures.

© 2015 Pierre Tristam

Pierre Tristam is the editor at FlaglerLive.com. Reach him at: ptristam@gmail.com or follow him through twitter: @pierretristam

Share This Article

8 26

Related Articles

Killing for Conservation? Outrage After Auction Winner Fells

With Tyson Pledge, Antibiotic Stewardship Is Looking Like the

Judge Removes 'Legal Persons' Status in Chimpanzee Case

In Historic Ruling, Pair of Chimpanzees Recognized as 'Legal Persons'

BILAG 12

Politiken – "Spækhugger-dokumentar går tæt på drabet i SeaWorld"

POLITIKEN

KULTUR

Film & tv Musik Medier Bøger Kunst Arkitektur Scene Mode FOMO

Annonce

FILM & TV 10. SEP. 2013 KL. 09.21

Spækhugger-dokumentar går tæt på drabet i SeaWorld

'Blackfish' fortæller historien om kæmpe-hvalen der dræbte sin træner i 2010

VEN eller hval. Der er over 40 tilfælde, hvor spækhuggere i fangenskab har angrebet mennesker. Ifølge 'Blackfish' skyldes det, at dyrene vantrives. - Foto: 'Blackfish'/Dogwoof

DEL GEM TIL LISTE Anbefal 163 personer anbefaler dette. Vær den første af vennerne.

FILM

Buster 13 - Blackfish

10. september - 11. september

Anbefalet af IBYEN

MARIE CARSTEN PEDERSEN

Den 24. februar ringer telefonen på alarmcentralen i Orlando, Florida.

»Vi har brug for assistance. Vi har en død person i SeaWorld. En hval har spist en af vores trænere«, lyder det, før stemmen i røret knækker.

Den dødes navn er Dawn Brancheau. Hun er en de mest erfarne trænere i forlystelsesparken SeaWorld, der er verdenskendt for sine spektakulære show, hvor mennesker og spækhuggere optræder sammen i parkens gigantiske amfiteater, Shamu Stadion.

Dawn Brancheu er SeaWorlds stjerne. Hun stråler, når hun fortæller publikum på Shamu Stadion om spækhuggerne, og når de store dyr bærer hende rundt i stadionbassinet på deres snuder.

Men i dag er noget gået helt galt. SeaWorlds største spækhugger, den seks ton tunge hanhval Tilikum, har trukket Dawn Brancheu ned i vandet og druknet hende.

LÆS OGSÅ Buster viser film om selvmord, narkosalg og dræberhval

Der går en hel time, før det lykkes at vriste Dawn Brancheus lig fra Tilikum. Hår og hovedbund er delvis flået af, rygsøjlen er ødelagt, adskillige knogler er brækket, og da liget bliver trukket op af vandet, ryger en arm af.

Historien er på de amerikanske nyhedskanaler med det samme. Og straks starter en ophedet debat med mange stemmer.

Hvordan kunne det ske, at Brancheu, med al sin erfaring, blev dræbt? Tog hun for let på sikkerheden? Eller er det SeaWorlds generelle sikkerhed, den er gal med?

BUSTER FILMFESTIVAL

'Blackfish' kan ses på Buster Filmfestival i dag kl. 9.30 i Empire samt 11. sept. kl. 12.15 i CinemaxX. Billetter fås på buster.dk

Og hvorfor dræber hvalen en træner, der har fodret den, passet den og opbygget et tillidsforhold til den gennem flere års vellykket træning?

En »can of worms«

I ugerne efter Dawn Brancheus død kørte diskussionen på højtryk i de amerikanske medier. Og nu er den blusset op igen, efter at den amerikanske dokumentarfilm 'Blackfish' havde premiere på Sundance-filmfestivalen i januar i år.

I juli landede den i de amerikanske biografer, og i denne uge vises den på børne- og ungdomsfilmfestivalen Buster i København, hvor den med sin 14+-aldersgrænse indgår i festivalens serie af film for ungdomspublikummet.

'Blackfish' er mildt sagt ikke et festskrift for SeaWorld og resten af den industri, der holder spækhuggere og andre hvaler som delfiner og marsvin i fangenskab.

LÆS OGSÅ Guide: Det kan du opleve på Buster

Det er en milliardforretning at give mennesker adgang til de store havdyr: SeaWorld Entertainment, der driver en række parker som den i Orlando, har en indtjening på to milliarder dollar om året.

Men i det regnskab er der nogle meget store minusser på den etiske konto, mener 'Blackfish's instruktør, Gabriela Coperthwaite.

Over telefonen fra Californien kalder hun det for en »can of worms« – en dåse, hvor ormene vælter frem, så snart man linder på låget.

4 dræbte af hvaler i fangeskab

Hendes producer på 'Blackfish', journalisten Tim Zimmermann, der også har skrevet filmens manuskript på basis af sin egen artikel om ulykken, 'The Killer in the Pool', uddyber på en telefonlinje fra Washington:

»Det ikke bare er en historie om en enkelt spækhugger og et enkelt menneske. Det er en fortælling om, hvordan vi mennesker behandler andre arter, hvordan den industri, der holder spækhuggere i fangenskab, fungerer, og hvilke etiske kompromiser, vi er villige til at indgå for underholdningens og profittens skyld«.

Kritikken i 'Blackfish' følger to spor.

SEAWORLDS SORTE SOMMER

SeaWorld medvirker efter eget ønske ikke i

Det første drejer sig om sikkerheden for trænerne. Udmeldingen fra SeaWorld er, at det ikke som sådan er et farligt job, da spækhuggere som udgangspunkt ikke er aggressive over for mennesker.

Parkens publikumstal er faldet drastisk siden filmens premiere, og værdien af SeaWorld Entertainments aktier er dalet med **25 procent**.

SeaWorld har ikke svaret på Politikens henvendelser i forbindelse med denne artikel.

Der findes ikke et eneste eksempel på, at spækhuggere i det fri har dræbt et menneske, og kun en lille håndfuld tilfælde, hvor en flok har udvist truende adfærd over for mennesker.

Men hvad SeaWorld og andre marineparker går mere stille med dørene, er, at der er over 40 kendte tilfælde af, at spækhuggere i fangenskab har angrebet enten deres trænere eller tilfældige publikummer.

4 af disse tilfælde er endt med et dødt menneske i bassinet. 3 af disse tilfælde involverer den samme hval: Tilikum.

Dræberhvalen

I 1991 slog Tilikum sammen med to andre spækhuggere en ung hjælpetræner ihjel.

Det skete i den canadiske marinepark Sealand, hvor Tilikum var blevet placeret, efter at den som toårig var blevet indfanget ved Islands kyst.

Og otte år senere, efter at Sealand var lukket og Tilikum solgt til SeaWorld i Orlando, fandt personalet en morgen en nøgen død mand i Tilikums bassin.

LÆS OGSÅ Lange køer for at se dræberhvalerne igen

Det blev senere identificeret som den psykisk syge Daniel Dukes, der ved tidligere lejligheder havde forsøgt at bryde ind til parkens dyr. Liget havde mange skader, der var påført det post mortem.

Hvorfor dræber en hval den træner, der har fodret den og passet den?

Copertwaithe og Zimmermann ønskede at undersøge årsagerne til, hvordan en hval for det første kunne slå to mennesker ihjel og stadig have trænere, der arbejdede tæt på den, og for det andet kunne finde på at gøre noget, der er i strid med alt, hvad vi ved om spækhuggeres

naturlige adfærd.

»I efterspillet til ulykken var der meget snak om, at Tilikum burde aflives. Men jo mere jeg læste, jo mere fik jeg lyst til at lave en historie, som måske ville vække folks forståelse for, hvorfor han dræbte Dawn Brancheu«, siger Zimmermann.

Lever med stress

Det er det andet kritiske spor i 'Blackfish': Er spækhuggere overhovedet egnede til at leve i fangenskab? Ikke ifølge den lange række af eksperter, hvaltrænere og endda en tidligere spækhuggerjæger, der har udtalt sig til Copertwaithe og Zimmermann.

De fortæller om de 40 år, der er gået, siden man begyndte at indfange spækhuggerkalve på den amerikanske østkyst og placere dem i marineparker.

Om træningsmetoder, der involver fysisk straf, udsultning og isolation af de store flokdyr.

Om trange opbevaringstanke, om hvaler med blødende mavesår, infektioner og en 2,5 gange højere dødelighedsprocent end hos deres artsfæller i naturen. Og om stressede dyr, der slås indbyrdes i langt højere grad, end man ser blandt hvaler i det fri.

LÆS OGSÅ Spækhugger flyttes ikke efter drab

»De lever i et miljø af konstant social stress«, siger Coperthwaite.

Konklusionen, som flere kilder sætter ord på i 'Blackfish', er, at spækhuggere bliver vanvittige af forholdene i fangenskab. Når deres frustration når kogepunktet, sker der ulykker som den, der førte til Dawn Brancheus død.

Det er dybt ironisk, siger Gabriela Coperthwaite, for når vi mennesker holder spækhuggere i fangenskab, er det, »fordi vi elsker dem og har et behov for at være tæt på dem«.

»Men vores form for kærlighed er muligvis en meget dårlig ting for dyrene. Vi kan ikke nøjes med at se dem i det fri. Vi vil tage dem med os hjem, røre dem, kontrollere dem og tage ejerskab over dem. Men der er intet, der tyder på, at hvaler kan trives i det forhold. De betaler prisen for vores behov«.

Showbusiness over sikkerhed
Og, kan man tilføje, det gjorde Dawn Brancheu også.

I kølvandet på hendes død udarbejdede den amerikanske sundheds- og sikkerhedsmyndighed Occupationel Safety and Health Administration en kritisk rapport om SeaWorlds procedurer, og parken blev pålagt en bøde på 75.000 dollar for at »udsætte deres medarbejdere for fare«.

Desuden har SeaWorld siden ulykken været underlagt et forbud mod at lade deres trænere være i vandet med hvalerne. Parken forsøger stadig at få omstødt forbuddet.

LÆS OGSÅ Tre fejl udløser bøde efter spækhugggerdrab

»Når SeaWorld siger, at de bekymrer sig om trænernes sikkerhed og om dyreres velfærd, er det sandt – indtil et vist punkt. Hvalerne er utrolig værdifulde for dem, så i businessøjemed bekymrer de sig om dem, og de bruger store ressourcer på holde dem sunde og raske. Men på den anden side kan man sige, at hvis de virkelig gik op i hvalernes velbefindende, ville de ikke holde dem i fangenskab«, siger Tim Zimmermann.

»Med hensyn til trænerne ønsker SeaWorld naturligvis at passe på sine medarbejdere. Men ligesom med hvalerne er der også forretningsmæssige hensyn at tage, og alle de trænere, jeg har talt med, vil kunne fortælle dig om tilfælde, hvor der er blevet taget chancer. SeaWorld er showbusiness, og *the show must go on*«.

Del artiklen: http://pol.dk/2071698

Anbefal Del 163 personer anbefaler dette. Vær den første af vennerne.